

Minh Thần - Mặc Hắc Hoa

Contents

Minh Thần - Mặc Hắc Hoa	1
1. Mặc Hắc Hoa - Chương 1	2
2. Mặc Hắc Hoa - Chương 2	4
3. Mặc Hắc Hoa - Chương 3	6
4. Mặc Hắc Hoa - Chương 4	7
5. Mặc Hắc Hoa - Chương 5	9
6. Mặc Hắc Hoa - Chương 6	11
7. Mặc Hắc Hoa - Chương 7	12
8. Mặc Hắc Hoa - Chương 8	14
9. Mặc Hắc Hoa - Chương 9	16
10. Mặc Hắc Hoa - Chương 10	18
11. Mặc Hắc Hoa - Chương 11	20
12. Mặc Hắc Hoa - Chương 12	21
13. Mặc Hắc Hoa - Chương 13	22
14. Mặc Hắc Hoa - Chương 14	24
15. Mặc Hắc Hoa - Chương 15	25
16. Mặc Hắc Hoa - Chương 16	27
17. Mặc Hắc Hoa - Chương 17	28
18. Mặc Hắc Hoa - Chương 18	31
19. Mặc Hắc Hoa - Chương 19	32
20. Mặc Hắc Hoa - Chương 20	33
21. Mặc Hắc Hoa - Chương 21	35
22. Mặc Hắc Hoa - Chương 22	36
23. Mặc Hắc Hoa - Chương 23	38
24. Mặc Hắc Hoa - Chương 24	39
25. Mặc Hắc Hoa - Chương 25	40
26. Mặc Hắc Hoa - Chương 26	42
27. Mặc Hắc Hoa - Chương 27	43
28. Mặc Hắc Hoa - Chương 28	44
29. Mặc Hắc Hoa - Chương 29	46
30. Mặc Hắc Hoa - Chương 30	47
31. Mặc Hắc Hoa - Chương 31	48

Minh Thần - Mặc Hắc Hoa

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, chính kịch, giới giải trí, mỹ công cường thụ, H, 1×1, HEEdit: Quỳnh (B)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-than-mac-hac-hoa>

1. Mặc Hắc Hoa - Chương 1

“Nam chính, ánh mắt của người không đúng!”

“Ánh mắt nhìn nữ chính phải tràn ngập nhu tình!”

“Cảm tình! Là cảm tình! Không phải cứ trừng mắt nhìn người là có cảm tình đâu!”

“Cái tên chết tiệt này người nhập tâm một chút được không? Kể đóng vai phụ so với người còn nhập tâm hơn, không muốn quay nữa liền rút cho ta.”

“Lâm Lang” là một bộ phim cổ trang, lúc này trong phim trường đang tiến hành quay phân đoạn của nam chính cùng nữ chính, bởi không đạt hiệu quả đạo diễn tính tình như một quả bom sắp phát nổ, khiến cho nhân viên trong trường quay cả da đầu đều tê dại, vì để tránh khỏi bị dính lú, mọi người đều cố sức cúi đầu giữ im lặng. Lần này quay là một bộ phim bình thường, diễn viên đều là những kẻ không có gì nổi bật, tài chính cũng chỉ có hạn, do đó càng gần thời điểm càng gắng sức phải quay chụp cho nhanh, đúng hạn mà kết thúc. Cũng vì thế, cảnh quay không đạt, đạo diễn liền đem nam chính mắng đến không ngóc đầu lên được. Còn nữ chính, xuất phát từ chuyện riêng tư nên liền thoát khỏi sĩ nhục. Vất vả kết thúc được cảnh quay, mọi người đều đã kiệt sức, nhưng để chạy theo kịp tiến độ, cuối cùng lại phải tiếp tục chuyển sang phân đoạn mới, đạo diễn rống to. “Cố Hoài Dương, chuẩn bị trang phục cho cảnh cuối.”

“Trang phục ngày mai mới có thể tới.” Thanh âm Cố Hoài Dương từ trong góc truyền đến.

Nghe vậy, nữ chính dịu dàng Tô Doanh Doanh không khỏi mất hứng mở miệng. “Thế chả nhẽ mai ta còn phải tới nữa, thời tiết bây giờ rất nóng, ngày mai ta còn phải chuẩn bị đi biểu diễn, không có thời gian để tới đây quay...”

Khắp trường quay không ai dám lên tiếng, đạo diễn mặt âm trầm mắng Cố Hoài Dương. “Người làm cái gì hả? Trang phục chẳng phải trước khi quay đều đã chuẩn bị ỏn hết cả sao?”

Mọi người đồng cảm nhìn Cố Hoài Dương, nàng Tô Doanh Doanh kia là một ca sĩ mới đang nổi, không có kinh nghiệm trong diễn xuất liền đem việc quay MV cùng quay phim mà gộp chung, bên phía đầu tư kia cũng vì để nâng cao danh tiếng của nàng mà bỏ tiền, cả trường quay trừ nàng ra không còn một nghệ sĩ nổi danh nào khác, thế là toàn bộ người đều đối với nàng lộ ra bộ mặt hòa nhã, diễn không tốt đều cũng chỉ có thể mắng nam chính, nàng lên cơn giận liền giận chó đánh mèo vu oan cho người khác.

Biết hiện tại đạo diễn đang nổi nóng, Cố Hoài Dương giải thích lần nữa. “Trang phục của nữ chính phải cải biến quá nhiều, không còn cách nào khác đến giờ vẫn chưa hoàn thiện.” Thời gian quá cấp bách, rất nhiều công việc cũng chưa kịp hoàn thành.

“Phé vật! Lúc này quay chụp còn xảy ra vấn đề, đầu óc người dễ trưng cho đẹp mắt phải không?” Sắc mặt đạo diễn tựa như người vừa bị cướp mất năm trăm vạn, dữ tợn quát. “Cho người nửa tiếng chạy kiểm tổ kịch khác mà mượn, không tìm được thì đừng có vác mặt đến nữa.

Cố Hoài Dương vô cùng lo sợ, “Nửa tiếng...”

Đạo diễn nhướn đôi mày dày rậm như râu lông trùng y, “Người không vừa ý sao?” Thấy y luống cuống lắc đầu, lại không khách khí hạ lệnh, “Nhanh lên, ta bên này rất gấp!”

Nhân viên dàn dựng sân khấu, Trình Triệt thấy chuyện biến thành như vậy, đem Cố Hoài Dương kéo qua một bên, “Hiện tại có giục cửa hàng trang phục cũng không kịp, tôi có một tấm hình của trang phục, cậu nhanh chóng chạy sang tổ kịch khác mượn cái tương tự tới đây.”

Cố Hoài Dương nhìn trang phục trong hình, hỏi. “Chỉ cần cái tương tự là được sao?”

“Muốn muốn lập tức quay, cũng chỉ có thể mượn một cái tương tự mà thôi.” Trình Triệt nhủ mi.

Cố Hoài Dương mỉm cười nói. “Ừ, tôi đã biết.” Liền xoay người rời khỏi trường quay.

Nhìn bóng lưng Cố Hoài Dương dần khuất, Trình Triệt không khỏi thở dài, cảm thấy Cố Hoài Dương ở trường quay làm việc thật đáng tiếc, y là một nam nhân anh tuấn, ngũ quan tựa như điêu khắc, đôi mắt như hắc châu, khi cười lên tựa như Nguyệt Nha. Ban đầu nhìn thấy y đến tổ kịch báo danh, cậu nhất trí cho rằng y đến thử vai nam chính, đáng tiếc nam chính so với y hoàn toàn kém một bậc, không thể so sánh, nữ chính càng không ra gì, khả năng diễn xuất so với mấy ca sĩ khác cũng không bằng.

Thêm cả đạo diễn tạo thành một tổ hợp ba người, nhân viên ai cũng khó tránh khỏi chịu không ít khổ cực, trước sau gì cũng đã có ba cơn nổi bão, Cố Hoài Dương là người thứ tư, nhìn y nghị lực so với mấy người trước cao hơn, đạo diễn cũng không khách khí liền mắng như thác đổ, an bài y công việc gì cũng tích cực hoàn thành.

Công việc lấy trang phục vốn không thuộc phạm vi làm việc của y, nhưng Cố Hoài Dương vừa tới tổ kịch không bao lâu, những chỗ trống trong công tác liền đổ hết xuống đầu y. Dàn dựng sân khấu, lại còn phụ trách thẩm tra đối chiếu trang phục của diễn viên, công việc với áp lực nặng nề, nhưng y không oán giận, tính tình so ra cũng không tồi, cho nên cũng lấy được không ít thiện cảm của người xung quanh, mặc dù số lượng cực kì ít nhưng cũng đủ để giúp y tránh được một ít phiền toái tìm đến.

Cố Hoài Dương cảm lấy ảnh chụp của Trình Triệt đi khắp Thành Điện Ảnh, nơi này vừa hoàn thiện không lâu, không gian rộng rãi, do đó có rất nhiều tổ kịch đến đây quay phim tạo nên một Thành Điện Ảnh vô cùng náo nhiệt. Nơi này có phố thương mại sầm uất, công ty cao ốc lớn, cảnh khu Anh quốc, cảnh khu Nhật Bản, viện triển lãm, còn có Minh Thanh vườn ngự uyển, sơn trang u nhã tú lệ, thành Lạc Dương náo nhiệt cùng phố phường mua bán tấp nập. Tổ kịch “Lâm Lang” của y nằm ở Minh Thanh vườn ngự uyển, khu vực vây quanh nhiều tổ kịch trang quay chụp nhất.

Cố Hoài Dương nhìn thấy một tổ kịch trang liền chạy lại hỏi, nhưng trang phục tốt như vậy không dễ mượn, khiến người sâu sắc cảm nhận được ra ngoài làm công thực sự không phải chuyện đơn giản, tỷ như – “Chúng tôi không có trang phục cậu muốn!”

“Nhân viên phục trang của đoàn không có ở đây!”

“Loại trang phục này cần đặt may, chúng tôi không có.”

“Tránh xa! Bọn tôi rất bận, không rảnh giúp cậu tìm!”

Vòng vo mấy tổ kịch, Cố Hoài Dương cũng không tìm ra được cái tương tự, người thì không muốn cho y mượn, người lại ác liệt đuổi y đi, nhận được vô vàng ánh mắt nhìn chằm chằm, Cố Hoài Dương có chút ủ rũ, nhưng cũng chỉ đành phải tiếp tục chạy sang tổ kịch khác dò hỏi.

Thường thì sau khi trang phục hoàn thành, tổ kịch mới có thể chính thức quay chụp, trang phục là căn cứ vào số đo của diễn viên mà làm ra, y phục sau khi làm xong, nhân viên đoàn phim sẽ mời diễn viên dành ra một ngày tới thử, làm tạo hình, sau đó phối hợp với các phụ kiện khác để hoàn thiện chỉnh thể, nếu không thích hợp, bọn họ sẽ sửa ngay, trải qua hai lần sửa đổi mới có thể chính thức quay. Chứ không giống như

hôm nay, trang phục vẫn còn đang được tu sửa đã vội vã quay chụp, hại y phải chạy đến mấy tổ kịch khác để mượn.

Hơn nữa, trang phục cổ trang cực kì hạn chế, rất khó mượn được, nay Thành Điện Ảnh có tổng cộng mười tổ kịch quay phim cổ trang, đến tổ kịch cuối cùng, Cố Hoài Dương cầu nguyện trong lòng đừng lại bị cự tuyệt, mắt thấy trường quay đang chuẩn bị diễn, y vội vòng qua một số nhân viên đang làm việc, liền bắt gặp một nam nhân vóc dáng cao gầy yên vị một chỗ, tuy chỉ đứng đấy nhưng lại vô cùng bắt mắt, mang trên người một cỗ khí chất cao quý bẩm sinh.

Nam nhân khoác lên người cái áo màu đen tinh tể, khuôn mặt anh tuấn, mái tóc hơi dài, phần đuôi nhuộm hồng, da thịt trắng nõn như đá cẩm thạch, thoạt nhìn yêu yêu diễm diễm so với nữ nhân càng mỹ lệ hơn, trên người toát ra một cỗ địa vị đơn độc mà cường thế, thấy hần tác phong không giống nhân viên, nhưng những người khác trong trường quay đều đang bận rộn chuẩn bị, ngại phải quấy rầy, chỉ có nam nhân đứng nơi đó rảnh rỗi phóng ánh mắt nhìn đám diễn viên, y đành quyết định đi qua hỏi một câu có hay không có trang phục liền đi.

Thế là, Cố Hoài Dương lấy hết dũng khí đi qua, còn chưa đến gần nam nhân được hai thước, một vị bảo tiêu cường tráng liền lao ra, đẩy y một cái, “Cậu là ai? Không được phép đến gần nơi này!”

Cố Hoài Dương bị tên đó bất ngờ đẩy một cái không kịp đề phòng, suýt nữa ngã xuống đất, biết rõ nếu tiến thêm một bước nữa liền bị vị bảo tiêu to lớn này thô bạo đuổi ra ngoài, y vội vàng nói ra thân phận mình, “Tôi là nhân viên của tổ kịch ‘Lâm Lang’, bởi vì trong lúc quay lại bị thiếu một bộ trang phục cho nên mới qua đây, muốn mượn trang phục của mọi người.” Nói rồi đem tấm hình móc ra, tên bảo tiêu nhìn cũng không nhìn một cái, nói. “Không có trang phục cậu cần, mau đi về đi.”

“....” Nhìn cũng không nhìn một cái liền nói không có, Cố Hoài Dương chau mày, cảm thấy tên bảo tiêu này trả lời rất qua quýt, lại nhìn nam nhân mỹ lệ kia, chỉ sợ cũng không thêm để ý đến y. Cố Hoài Dương lặng yên, trái tim nặng trĩu.

“Cậu muốn mượn trang phục sao?” Một thanh âm ưu mỹ cách đó không xa vang lên.

2. Mặc Hắc Hoa - Chương 2

Cố Hoài Dương ngẩng đầu, đối diện đôi con ngươi kim sắc, nam nhân kia tựa hồ nghe được đoạn đối thoại của y cùng bảo tiêu, mới có thể hỏi có hay không muốn mượn trang phục, Cố Hoài Dương trong lòng dâng lên một chút hy vọng, vội vàng nói, “Đúng vậy, không biết chỗ các anh có hay không?”

“Cho tôi xem tấm hình.” Nam nhân so với gã to lớn kia thái độ ôn hòa hơn, thoạt nhìn tựa như một vị Thiên sứ thân thiện.

Cố Hoài Dương đi qua, gã bảo tiêu tựa hồ còn muốn ngăn y, lại bị Nhiếp Minh Viễn ám chỉ thối lui sang một bên, nhìn một Cố Hoài Dương lại lịch không rõ đến gần hần, Cố Hoài Dương đem hình đưa cho Nhiếp Minh Viễn, sợ hãi gã kia sẽ lại đến lời y ra.

Nhiếp Minh Viễn cẩn thận nhìn hình nói: “Chỗ tôi có bộ này.”

Cố Hoài Dương nhanh chóng vực dậy tinh thần, “Có thật sao?”

“Đúng vậy, cách đây không lâu có một diễn viên đã mặc qua bộ này, so với của cậu cũng có chút giống nhau.”

Cố Hoài Dương tựa như người đã đến đường cùng vừa lúc lại được rạng đông chiếu rọi ra một con đường, đôi mắt đen nhánh trong suốt như mang tinh quang chớp động, “Có thể cho tôi mượn không?”

Nhiếp Minh Viễn hơi ngần ra, chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt này rất chói mắt, khẽ mỉm cười, nói: “Cậu cùng Karl, nhân viên trang phục ở đây nói qua một chút, tôi tin tưởng hần ta sẽ cho cậu mượn.” Chỉ hậu trường nói, “Hần hần đang ở trong đó.”

“Cảm ơn anh.” Cố Hoài Dương trong lòng như nở hoa.

“Không cần khách khí.” Nhiếp Minh Viễn vẫn như cũ giữ vẫn phong độ của mình, “Vừa rồi nhân viên của tôi có chút thất lễ, mong cậu đừng để bụng.”

“Sẽ không, sẽ không...” Cố Hoài Dương hốt hoảng nói, y vẫn luôn cho Nhiếp Minh Viễn cùng gã bảo tiêu ấy cùng một thái độ, như vậy sẽ phải buông tha ý tưởng mượn trang phục ở đây, không nghĩ tới Nhiếp Minh Viễn so với suy nghĩ của y tốt hơn rất nhiều, không như những tổ kịch khác vừa nghe được nhờ vả của y liền đuổi đi, còn vì gã to lớn kia thất lễ mà hướng y xin lỗi, tính ra suy nghĩ của quý tộc cùng người thường như y thật bất đồng, lễ phép đối với Nhiếp Minh Viễn nói lời cảm ơn, rồi nhanh chóng chạy vào phía sau hậu trường.

Tổ kịch này tài chính quả thực không ít, đằng sau hậu trường có tận mười gian, thợ tạo hình, thợ hóa trang, nhân viên sân khấu đều được bố trí hoàn hảo, so với “Lâm Lang” bọn họ khác biệt một trời một vực, tổ kịch “Lâm Lang” vì để tiết kiệm tiền bạc, chỉ có gian dành cho đạo diễn và diễn viên nghỉ ngơi, nhân viên dàn dựng bọn họ chỉ có thể ở trong trường quay, khu vực để ngồi ăn trưa cũng không có.

Hậu trường tấp nập người ra vào, không có bảng tên, Cố Hoài Dương không biết nhân viên trang phục ở gian nào, đành phải lui tới hỏi một nhân viên đang làm việc gần đó. Y theo chỉ thị của hắn ta đến trước cánh cửa được hé mở ra một chút, bên trong treo rất nhiều y phục khác nhau. Cố Hoài Dương lễ phép gõ cửa một cái, đồng thời chào hỏi. “Chào, tôi là Cố Hoài Dương, xin hỏi nhân viên trang phục, Karl có ở đây không?” Không người nào để ý đến y, nhưng cửa đã được mở, Cố Hoài Dương thăm dò hướng bên trong xem, một nam nhân nhả nhặn đang sửa sang lại trang phục, không thêm để ý đến y, Cố Hoài Dương trực tiếp đi vào, lần nữa chào hỏi. “Tôi tới chủ yếu là để mượn trang phục, có một người nói tôi có thể đến đây để mượn.” Nói rồi đem hình đưa cho Karl.

Karl ngẩng đầu nhìn một cái, “Chúng tôi thực sự có cái này, nhưng quy tắc là không thể cho người ngoài mượn.”

Tổ kịch thỉnh thoảng sẽ mượn trang phục của nhau, bởi vì trang phục phần lớn được làm theo yêu cầu, lúc cắt may phải tốn một khoản tiền, mà bộ phim quay xong rồi lại không thể dùng lại, tổ kịch khác cần vẫn có thể cho mượn, hoặc đem trang phục lên web bán đấu giá, dường như hiếm có tình huống lại không cho mượn. Quả thật, Karl không nghĩ sẽ cho y mượn trang phục, vốn không cho cũng không trách được đối phương, nhưng đây là cảnh cuối của tổ kịch, huống chi lúc này nam nhân kia cũng đã nói y có thể mượn được, Cố Hoài Dương liền ra sức thuyết phục.

“Xin lỗi, tôi biết tôi rất mạo muội, nhưng trang phục này chỉ mượn hai tiếng mà thôi, sau đó tôi nhất định sẽ trả lại.”

Karl lấy thái độ lạnh lùng đem lời khách sáo của y cản trở về, “Tôi không muốn lại phải từ chối lần nữa, cậu về đi.”

Tâm tình Cố Hoài Dương nhất thời trượt xuống tận đáy, trang phục không mượn được tức không hoàn thành được công việc, y muốn hết sức tranh thủ, nhưng lại không biết cách nào để khiến đối phương đồng ý, y rời khỏi gian phục trang, lấy điện thoại di động ra gọi cho bên cửa hàng, bên kia nói rõ nhanh nhất cũng phải đến sáng mai mới có thể đem trang phục giao cho tổ kịch, mà cô nàng ca sĩ kia trùng hợp ngày mai lại muốn đi biểu diễn. Như vậy, khẳng định hôm nay nhất định phải mang trang phục mượn về cho bằng được, mở điện thoại liếc nhìn thời gian, ba giờ, y đã đi được hai tiếng.

Hồng bét! Đạo diễn khẳng định rất tức giận. Cố Hoài Dương, trên mặt như có mây đen kéo đến.

Đúng lúc này, Trình Triệt lại gọi cho y hỏi đã mượn được trang phục hay chưa. Cố Hoài Dương không biết phải trả lời như thế nào với cậu ta, chỉ nói cho y thêm chút thời gian, cúp điện thoại, hồi tưởng lại lời vị đạo diễn lãnh huyết vô tình kia, nếu không mượn được trang phục, hắn ta nhất định sẽ không lưu tình mà đuổi y ra khỏi tổ kịch, Cố Hoài Dương hung hăng, trên trán viết rõ hai chữ “liều mạng”, lại tiến vào gian phục trang cùng Karl bàn chuyện.

Liên tục nhờ vả, cầu xin người kia hết ba lần, thậm chí nguyện ý dùng tiền thế chân để mượn trang phục, Karl vẫn tựa như một khối băng không động không đáp, Cố Hoài Dương không còn cách nào khác, biết rõ

bất kể y có nói gì người ta vẫn không cho mượn đành chán nản rời đi, chợt đụng vào Nhiếp Minh Viễn đang đi tới, hần tựa hồ cũng đến tìm Karl, không nghĩ tới y vẫn còn ở nơi này.

Nhiếp Minh Viễn có chút ngoài ý muốn nhìn y. “Cậu còn chưa đi sao?”

Cố Hoài Dương đỏ mặt, ngượng ngùng nói lắp, “Cái đó, trang phục....”

Nhiếp Minh Viễn nhìn hai tay trống trơn của y, lại chuyển mắt sang nhìn Karl, thoáng chốc hiểu được nguyên nhân y vẫn chưa rời đi, thấp giọng cùng Cố Hoài Dương nói, “Cậu chờ một chút.” Rồi sau đó ưu nhã đi qua, không biết cùng Karl nói gì.

Chân mày Karl khẽ chau lại, liếc nhìn Cố Hoài Dương, ánh mắt tựa như nhìn một miếng thịt beefsteak giá rẻ, có chút không thích ứng, không cam lòng nói. “Cậu tới đây.”

Cố Hoài Dương vội vàng đi qua, nghi ngờ nhìn Karl, Nhiếp Minh Viễn khẽ nhìn, dư quang nơi khóe mắt đặt trên người Karl.

Karl thở dài một hơi, xoay người tại nơi giá áo lấy ra một bộ trang phục đưa cho Cố Hoài Dương, “Đây là trang phục mùa đông, so với cái của cậu cũng có chút giống nhau, xem thử xem dùng được không?”

3. Mặc Hắc Hoa - Chương 3

“Được” Cố Hoài Dương giống như lấy được bảo vật đã thềm thường từ lâu, nhận lấy trang phục Karl đưa tới, trang phục chính xác so với cái trong hình không có chênh lệch nhiều, trừ việc nó tương đối dày hơn một chút, rõ ràng là không có quá nhiều khác biệt, Trình Triệt đã nói với y, chỉ cần một cái tương tự là được.

Hiện tại đã mượn được trang phục liền có thể thuận lợi trở về đưa cho nữ chính, mặc dù vòng tới vòng lui có chút mất thời gian, nhưng công việc cũng đã hoàn thành, nếu như không nhờ có Nhiếp Minh Viễn trợ giúp trao đổi cùng nhân viên phục trang, dựa vào năng lực của bản thân y e rằng khó có thể thành công, chủ động hướng Nhiếp Minh Viễn nói lời cảm ơn, “Cảm ơn anh.”

Nhiếp Minh Viễn khẽ mỉm cười, đôi con ngươi màu vàng khẽ chuyển động, “Không cần khách khí, chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Cố Hoài Dương đối với hành động của hắn vô cùng cảm động, nhân viên phục trang, Karl thấp giọng hỏi Nhiếp Minh Viễn, “Ngài thật muốn cho cậu ta mượn trang phục?”

Nhiếp Minh Viễn rộng rãi nói, “Đây là trang phục của tác phẩm trước, cho cậu ta mượn cũng không sao.” Trang phục ở tác phẩm trước lưu giữ lại, tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” cũng không dùng đến, có chút không rõ vì sao Karl lại không muốn cho y mượn.

Trang phục vốn được đặt may theo hình thể của diễn viên, giá cả không hề rẻ, tùy tiện cho tổ kịch khác vay mượn, Karl lo lắng người ta sẽ không trả về, tình huống tương tự thể này trước kia không ít, do đó gặp phải nhân viên nào đến mượn phục trang, hắn ta đều sẽ cự tuyệt. Hôm nay vô tình gặp phải Nhiếp Minh Viễn, ngại thân phận của hắn nên không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của y, nhưng thủy chung trong lòng vẫn mang cảm giác do dự trước việc cho Cố Hoài Dương mượn trang phục.

Cố Hoài Dương nhìn thấy Karl chần chừ, vội vàng móc thẻ chứng nhận công tác, đưa đến trước mặt Karl, “Đây là thẻ công tác của tôi, không có nó tôi tuyệt đối không thể vào Thành Điện Ảnh, anh có thể tin tưởng, tôi nhất định sẽ đem trở lại sau khi quay xong.”

“Được rồi.” Karl nhận lấy thẻ của y, Thành Điện Ảnh rất nghiêm ngặt, trừ bỏ diễn viên cùng nhân viên không ai có thể vào, để phòng tránh không để cho phóng viên lên vào, kẻ không có thẻ công tác tuyệt đối không thể rời đi, cầm lấy tấm thẻ này của y trong tay, cũng không phải lo lắng y sẽ chạy mất.

Cố Hoài Dương thấy Karl không còn nghi ngờ nữa, lại nói tiếp cho hắn ta biết chậm nhất là sáu tiếng, sáu tiếng sau chắc chắn sẽ mang phục trang trả về, tiếp theo lại hướng Nhiếp Minh Viễn nói lời cảm ơn lần nữa. Nhiếp Minh Viễn bị sự lễ phép ở y thu hút, “Mau trở về đi, diễn viên bên cậu chắc chờ cũng đã lâu rồi.”

“Hảo.” Nhớ tới ở trường quay vẫn còn một đồng người đang chờ y trở về, Cố Hoài Dương bận rộn bỏ chạy khỏi hậu trường, vội vàng đến mức quên luôn việc hỏi tên hắn, không khỏi có chút ảo não, ngay cả người đã giúp đỡ mình là ai cũng không biết. Thế nhưng nam nhân mỹ lệ như thế, chẳng qua là ăn may mới có thể gặp được, tựa như người bị lạc đường đúng lúc gặp được một người hảo tâm chỉ dẫn, một khi đã tách ra rồi khó có ngày gặp lại, nhưng cũng nhờ gặp được hắn, đáy lòng phiền não cũng xua tan đi mất.

Buổi chiều, mặt trời như một quả cầu lửa, Cố Hoài Dương mồ hôi đầm đìa chạy về tổ kịch “Lâm Lang”. Không khí trong tổ kịch đều hồng lét, bởi vì y chậm chạp không mượn được trang phục, việc quay phim cũng phải tạm dừng, khắp nơi đều mang một bầu không khí nặng nề, tựa như bão táp sắp tới. Tâm Cố Hoài Dương nhảy thịch một cái, đạo diễn thấy y đến, liền giống như bắt được tên cướp cướp mất năm trăm vạn của mình, nhảy dựng lên, “Người làm việc kiểu gì hả? Cho người nữa tiếng, cuối cùng lại chạy đi mất ba tiếng đồng hồ.”

Cố Hoài Dương cố gắng giải thích, “Tổ kịch khác không có...”

“Làm sao có thể không có! Khắp nơi đều là kịch cổ trang, tìm một cái tương tự không có gì khó khăn! Người khẳng định là lừa dối mới lâu như thế.”

Không đứng trong cương vị của y đều không rõ y phải cực khổ thế nào, Cố Hoài Dương hiện tại không nói nên lời, đối mặt với vị đạo diễn không phân rõ phải trái, nếu cùng hắn ta tranh cãi nhất định sẽ bị ăn chửi đến cầu huyết lâm đầu, cho nên Cố Hoài Dương đành lựa chọn trầm mặt.

Đạo diễn vẫn như cũ tựa như một con sư tử đang nổi điên, “Người thừa nhận chứ gì, biết trước lúc đầu đã không nhận người vào làm việc, một chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm xong...” Lại tức tức oai oai mắng một đồng.

Người trong phim trường nhìn đạo diễn mắng mỏ Cố Hoài Dương, bởi vì hiểu rõ tính tình của vị đạo diễn, ai cũng không dám lên tiếng vì y nói một câu, nhân viên dàn dựng sân khấu, Trình Triệt nhìn không nổi, tiến lên một chút nói, “Đạo diễn, ngài đừng tức giận, hiện tại dù sao cũng đã mượn được phục trang, nhanh chóng đem diễn viên chính đến chuẩn bị quay, miễn cho buổi tối phải ở lại nữa.”

Đạo diễn chợt lấy lại tinh thần, so với mắng Cố Hoài Dương cho hả giận, đương nhiên việc quay phim càng quan trọng hơn, vì thế hắn ta quyết định không truy cứu trách nhiệm của Cố Hoài Dương nữa, chỉ để lại một câu, “Người trễ mất ba tiếng, làm hại tổ kịch đều phải vì người mà chậm tiến độ, trừ mười lăm ngày tiền lương.”

“Mười lăm ngày....” Sắc mặt Cố Hoài Dương trắng bệch như tờ giấy, y bất quá chỉ mới đến tổ kịch được một tháng, cứ vậy mà trừ, nửa tháng cực khổ làm lụng liền biến mất.

Đạo diễn nghiêm mặt nói “Nơi này còn phải tốn phí thuê, người làm trễ mất ba tiếng sau này phải đưa lại cho ta một khoản tiền.” Nói rồi đem trang phục đưa cho Tô Doanh Doanh, để nàng thay y phục rồi hóa trang.

Tô Doanh Doanh tiếp lấy trang phục của mình, vừa nhìn liền bộc phát tính tình tiểu thư, nói: “Đạo diễn ngài xem, bây giờ là mùa hè, trang phục này dày như thế, còn lót thêm một tầng bông, chắc chắn sẽ làm tôi bị nổi sảy, ngài tìm người đóng thế đi.”

4. Mặc Hắc Hoa - Chương 4

“Bây giờ đi đâu tìm người đóng thế?” Đạo diễn cố gắng hòa nhã, “Chịu khó một chút, quay xong cảnh này là được rồi.”

“Tôi không mặc!” Tô Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không chút nào muốn thương lượng.

Mọi người trong tổ kịch không nhịn được than thở, cảm thấy nàng quá khó hầu hạ, rõ ràng không phải một ca sĩ quá nổi tiếng, thế nhưng lại bày ra điệu bộ của một đại ngôi sao, Tô Doanh Doanh trợn mắt nhìn mọi người một cái, “Nhìn cái gì, bất mãn thì nói đi.”

Mọi người bĩu môi, không để ý đến nàng nữa. Thanh danh của Tô Doanh Doanh trong tổ kịch hoàn toàn không tốt, trước mặt công chúng bày ra dáng dấp một tiểu thiên sứ, khó ai ngờ được tính tình của nàng lại khó chiều đến như vậy, mấy người trợ lý đi theo nàng đều không ít lần bị mắng đến phát khóc, cùng nàng giao lưu tương đương với việc tự tìm đến phiền toái, thế là mọi người phóng ánh mắt đồng tình về Cố Hoài Dương.

Cố Hoài Dương cúi đầu, dương quang rơi xuống mái màu caramel của y, phản xạ ra muôn vàn tia sáng, che dấu cảm xúc ẩn chứa nơi đáy mắt, khiến người ta không biết y đang nghĩ gì. Từ trước đến giờ tính tình y luôn rất tốt, cũng chỉ có y ít bị đạo diễn mắng nhất trong số tất cả, mà đạo diễn lúc này lại cùng Tô Doanh Doanh câu thông, đem trang phục đưa cho Cố Hoài Dương, nói: “Cậu cùng trợ lý đem lớp bông bên trong cất bỏ, như vật mặc sẽ không nóng.”

Cố Hoài Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Này không được...” Trang phục này thủy chung không phải của họ mà của tổ kịch khác, sao có thể tùy tiện muốn cất liền cất.

Đạo diễn ném kịch bản, khoa trương nói, “Không ảnh hưởng, chút nữa quay xong liền may vào lại.” Chỉ cần như thế liền có thể tiến hành quay phim thuận lợi, những rắc rối sau đó vốn không phải chuyện hần ta cần quan tâm.

Cố Hoài Dương đè nén xuống tức giận ở trong lòng, “Trang phục này không thể chỉnh sửa, không thể làm như vậy, tôi lập tức đem trả lại.” Thời điểm hướng mượn Karl đã tỏ vẻ không muốn, nếu để cậu ta phát hiện trang phục bị phá hư, nhất định sẽ có chuyện lớn.

“Người biết người đang nói cái gì không? Có phải là không muốn làm nữa hay không?” Đạo diễn nhanh chóng trừng mắt nhìn, khó tưởng tượng được một Cố Hoài Dương luôn nhẫn nhục chịu đựng lại dám phản bác hần ta, nhất thời tức giận, thở hổn hển uy hiếp, “Không chịu liền rút!”

Cố Hoài Dương kiên quyết tỏ thái độ, “Tôi đi, nhưng ngài phải đem tiền lương kết toán, đưa cho tôi.”

Đạo diễn chấn động, vẻ mặt như muốn giết người, “Người không những trễ giờ còn làm trì hoãn tiến độ quay phim, phạm sai lầm như thế còn muốn ta đưa người tiền lương? Ta nói cho người biết, một phân tiền cũng đừng mơ nhận được.”

Cố Hoài Dương, ánh mắt sắc bén, “Theo như quy định của pháp luật về lao động, bất kể vì lý do gì, chủ đơn vị chỉ được phép khấu trừ 20% mức lương mỗi tháng của nhân viên để phòng trường hợp xảy ra vi phạm đền bù, số còn lại bắt buộc phải trả đủ cho nhân viên.”

Đạo diễn nghẹn họng nhìn Cố Hoài Dương, vốn dĩ cho rằng y có chút ngu ngốc, không ngờ hiểu biết lại sâu rộng như thế, trong lúc nhất thời bị lời nói của y ép tới sững sốt, sắc mặt cũng thay đổi, mãi một lúc sau khi Trình Triệt cùng y trò chuyện mới hồi phục lại.

Trình Triệt đem Cố Hoài Dương kéo qua một bên, hỏi: “Cậu thật sự muốn rời đi sao?”

Trong mắt Cố Hoài Dương tràn đầy bất đắc dĩ, “Tôi thật sự không muốn mất công việc này, nhưng cậu thấy đó, tôi quả thật không thể lưu lại.”

Trình Triệt, chân mày nhíu chặt, “Rời đi đâu phải là biện pháp duy nhất.”

Cố Hoài Dương thở dài một hơi, “Nếu không chẳng lẽ cùng đạo diễn nói xin lỗi, đồng ý nghe theo lời ông ta hủy trang phục sao? Tôi không làm được.”

“Này...” Trình Triệt hiểu rõ, nếu muốn lưu lại phải chịu cảnh phục tùng an bài, dĩ nhiên cậu cũng không đồng ý tự tiện chỉnh sửa trang phục của người khác, chỉ cần không thuận theo đạo diễn liền không còn biện pháp nào khác để lưu lại tổ kịch, muốn lưu lại chỉ còn cách dẹp bỏ tự ái, bị hần ta chà đạp.

Cố Hoài Dương biết trước kết quả nếu y lưu lại, thấp giọng cùng Trình Triệt nói, “Không sao, công việc mất thì tìm cái khác thôi.” Y ở tổ kịch là vì muốn kiếm tiền nuôi sống bản thân, nhưng nếu đã không còn biện pháp thì tìm công việc khác vậy.

“Nếu gặp được chỗ thích hợp, tôi sẽ báo cho cậu biết.” Trình Triệt đem tiền lương đã kết toán xong đưa cho y.

Cố Hoài Dương biết kia chỉ là lời nói khách khí, nhưng từ đáy lòng vẫn sâu sắc ghi nhớ, “Cám ơn cậu.” Rồi sau đó cầm tiền lương cùng trang phục rời đi tổ kịch, y chưa từng nghĩ tới, chỉ ngần ngừ vài tiếng đồng hồ lại xảy ra nhiều chuyện như thế, y đã rất cố gắng hoàn thành công việc của mình, lúc đầu còn nghĩ hôm nay vẫn đồng dạng là một ngày quay phim như bình thường,, có gì không tốt cùng lắm chỉ bị mắng chửi một chút, nào ngờ công việc vừa hoàn thành cũng là lúc phải nghỉ việc, mọi thứ nhất thời liền thay đổi triệt để. Nhưng, thủy chung đối với quyết định của mình, y vẫn không thấy hối hận.

Cố Hoài Dương ngẩng đầu lên, vườn ngự uyển của Thành Điện Ảnh xanh biếc một mảng, mái ngói màu đỏ nổi bật, khí thế to lớn, một luồng ánh sáng theo khe hở của vườn ngự uyển phản chiếu xuống, rơi vào ánh mắt y từng chút chói, y đứng tại chỗ một lát, nhớ đến trang phục trong tay, lại kéo thân thể mệt mỏi hướng tổ kịch của nhân viên trang phục Karl mà đi tới, đúng dịp lại gặp được Nhiếp Minh Viễn. Lần này, bộ dáng Nhiếp Minh Viễn như chuẩn bị rời đi.

Bên cạnh hắn xuất hiện thêm năm người trợ lý, cả đám người bên trong liền toát ra vẻ cao quý tuấn kiệt, vẫn khoác lên người cái áo màu đen, hắn vừa đi vừa cùng người bên cạnh giao phó công việc, uy thế được triệt để tỏa ra, làm người khác không dám nhìn thẳng vào dung mạo mỹ lệ của hắn. Đây, chính xác là trời sinh tố chất lãnh đạo, không giống như vị đạo diễn kia chỉ biết vênh váo tỏ vẻ, chỉ cần hắn đứng đó liền thu hút được mọi ánh nhìn.

Tựa hồ bị ánh mắt của y ảnh hưởng đến, Nhiếp Minh Viễn hơi nghiêng đầu, đường nhìn lập tức hạ xuống người y, vẻ mặt vui vẻ nhu hòa liền lộ ra, đáy mắt lại vô cùng lãnh đạm, phảng phất nói cho y biết, vị trí của người này y mãi không thể leo tới, cũng mãi không thể tiếp cận, khó có thể hiểu được vì sao hắn lại ra mặt giúp y mượn trang phục. Hắn chủ động chào hỏi, “Cố Hoài Dương, cậu đến trả trang phục sao?”

“Đúng vậy.” Cố Hoài Dương có chút khấn trương, hỏi: “Làm sao anh biết tên tôi?”

“Tôi nhìn thấy thẻ công tác của cậu.” Thanh âm Nhiếp Minh Viễn hơi trầm nhưng lại rất dễ nghe, y đã đưa thẻ công tác cho Karl để bảo chứng, người này biết được tên y cũng không có gì lạ.

“Thì ra là vậy.” Cố Hoài Dương lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ.

5. Mặc Hắc Hoa - Chương 5

Nhiếp Minh Viễn nheo mắt nhìn, tựa hồ như đang quan sát y, rồi sau đó liếc mắt nhìn đồng hồ, nói: “Nhanh như vậy liền kết thúc cảnh quay?”

Cố Hoài Dương, trên mặt lộ ra một chút ngượng ngùng, chú ý đến ánh mắt Nhiếp Minh Viễn vẫn đặt lên người y, nghĩ đến tình cảnh khó chịu xảy ra ở trường quay, nửa muốn mở miệng giải thích lại thôi, “Phải, quay xong rồi, anh phải về sao?”

Nhiếp Minh Viễn nở nụ cười nhạt, tựa như mặt biển khẽ gợn sóng, “Đúng vậy.” Hắn tới tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” chủ yếu để chuẩn định trang phục cùng công tác quay phim, ngoài ý muốn mà gặp được Cố Hoài Dương, nhìn y vì công việc mà bôn ba khắp nơi, lại không có cách nào thuận lợi hoàn thành, cả người ủ rũ giống như một con thú nhỏ bị ức hiếp, liền không nhìn được muốn giúp y, thay y mượn trang phục đổi lại được một nụ cười rạng rỡ, tâm tình hắn cũng không tồi, cảm giác giúp đỡ người khác cũng có chút tốt đẹp.

Nhớ đến việc hôm nay hắn đã vì y mà mở miệng cứu giúp, Cố Hoài Dương không khỏi hỏi, “Tôi có thể biết tên của anh được không?”

Nhiếp Minh Viễn hứng thú nhìn Cố Hoài Dương, mái tóc màu caramel của y dưới ánh mặt trời mềm mại như nhung, đôi con ngươi hắc sắc xinh đẹp, khi cười khoe mắt liềm cong lên, thoát nhìn đặc biệt động lòng người, hần nâng khoe môi, nói: “Tôi tên Nhiếp Minh Viễn, rất hân hạnh được làm quen với cậu.”

Nhiếp Minh Viễn? Cái tên này hình như đã nghe qua, nhận ra tầm mắt Nhiếp Minh Viễn vẫn đặt trên người y, Cố Hoài Dương vội vàng thu lại tâm tư, ngẩng đầu như muốn nói với hần điều gì đó. Đúng lúc này, chiếc xe Rawls màu đen vô thanh lướt qua rồi dừng lại, tài xế nhanh chóng mở sẵn cửa, Nhiếp Minh Viễn cùng thư ký của hần thấp giọng nói một câu rồi quay đầu lại nói với Cố Hoài Dương, “Tôi có việc phải về công ty xử lý, hy vọng lần sau có thể gặp lại cậu.”

Cố Hoài Dương có chút ngoài ý muốn, nghĩ thầm bọn họ sẽ chẳng còn cơ hội để gặp lại nhau lần nữa, y đã mất đi công việc ở Thành Điện Ảnh, nhưng đối với hạo ý của hần vẫn tràn đầy cảm kích, tuy nhiên so với việc cảm kích hần, chuyện quan trọng hơn là phải mau chóng kiếm được việc làm.

Buổi tối trở về phòng thuê cũng đã chín giờ, Cố Hoài Dương xách thức ăn tối đi vào ngôi nhà nhỏ của mình. Khu dân cư này đã có từ lâu, tuổi thọ khoảng chừng ba mươi, bởi vì bên nhà đầu tư ngại xa xôi liền không có quy hoạch, nơi này cũng vì thế mà không có xí nghiệp nào, an ninh cũng không, chỉ có một thím lao công mỗi ngày tới đây quét dọn. Một tầng lầu có năm hộ gia đình, do đó dẫn đến có đến tận ba hộ phải chen chúc ở cạnh nhau, khiến cho người ta có cảm giác hết sức chật chội.

Căn nhà Cố Hoài Dương thuê nằm ở giữa, mỗi khi nhìn thấy hàng xóm trở về, y đều nhường cho đối phương mở trước, tránh cho việc đồng thời mở cửa sẽ va phải đối phương, ở điều kiện sơ sài như thế, không khỏi khiến ta có cảm giác vô cùng tệ bạc. Nhưng phòng ở bên trong cũng không đến nỗi cũ, một phòng khách cùng phòng ngủ, kết hợp với ban công cùng phòng tắm rộng rãi, phí điện nước cũng không quá cao, không gian như vậy một người ở cũng coi như tạm được, đối với Cố Hoài Dương vậy là đủ, cho nên ở đây cũng đã ba năm.

Ba năm trước y tốt nghiệp học viện Điện ảnh, chuyên ngành diễn xuất và ca hát, lúc ấy rất nhiều người cho rằng y sẽ trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng, y cũng vì thế mà nghiêm túc đọc sách để đạt được ước nguyện, nhưng tốt nghiệp rồi mới phát hiện giấc mộng này quá dỗi xa vời. Sau khi tốt nghiệp thì đóng quảng cáo, đôi lúc cũng tham gia một số bộ phim truyền hình, nhưng bất luận thể nào phản ứng của khán giả của không có gì đặc biệt, mà thời gian làm việc cũng không ổn định, lúc có lúc không, sau một thời gian dài không nhận được lời mời đóng phim nào khác, y bắt đầu làm một chút việc vặt ở tổ kịch.

Không nghĩ tới làm công việc chạy vặt cũng không dễ dàng gì, lần trước quay chụp xong tổ kịch liền giải tán, hại y phải nhanh chóng tìm một công việc khác, thật vất vả mới nhận được công việc ở tổ kịch “Lâm Lang”, lại bởi vì ngoài ý muốn mà phải nghỉ việc, nói tóm lại là rất không may mắn.

Cố Hoài Dương đem cơm hộp đã mua đặt trước mặt, từ từ ăn, một lúc sau lại thấy quá yên tĩnh liền mở tivi lên xem tin tức, trong tivi phát ra những tin khác nhau, như nơi nào xảy ra tai nạn, kẻ nào may mắn trúng thưởng, rồi công ty nào nhận được đầu tư của nước Mỹ vươn ra tấn công thị trường, tiếp sau lại là tin tức giới giải trí, người dẫn chương trình liền nói ra tin tức nóng hổi nhất trong ngày – ngôi sao Quý Mộ Ảnh tiếp nhận lời mời tham gia bộ phim “Ngâm Mộ Giang”.

Người dẫn chương trình vui vẻ giới thiệu bộ phim như thế nào đặc sắc, lại cặn kẽ giới thiệu vai nam chính Quý Mộ Ảnh. Quý Mộ Ảnh từng tham gia chương trình tuyển chọn người tài của đài truyền hình, lấy thân phận ca sĩ xuất đạo, bởi vì có công ty hậu thuẫn mà tên tuổi được thổi phồng lên, có mặt ở khắp nơi.

Cố Hoài Dương liếc mắt nhìn tin tức trong tivi truyền đến, rồi tiếp tục cúi đầu ăn cơm tối, ngày trước đối với loại tin tức này y còn thấy hứng thú, hiện tại cảm thấy những thứ đó quá xa vời, y chỉ hy vọng ngày mai tỉnh dậy có thể tìm được một công việc mới.

Xã hội chính là một sự tồn tại kỳ diệu, nó có thể giúp cho một số người đem ước mơ vươn cánh càng cao, lại cũng có thể khiến cho dũng khí của một số người ngày một nhỏ lại.

Ví dụ như ngày vừa mới bắt đầu, Cố Hoài Dương từ trường học bước chân ra đời, y mơ ước trở thành một minh tinh, diễn xuất hay ca hát đều được, sau lại chỉ mong được xuất hiện trong phim ảnh, tiếp đến lại không dám cầu cao xa hoàn mỹ, chỉ cần một cái kịch bản là được. Sau này lại không mong được đóng phim, chỉ cần đúng hạn phát tiền lương cho y là được. Hiện tại, y không nghĩ đến có hay không đúng hạn có tiền,

cũng không cần đến mấy cái vai nam phụ, chỉ cần ở tổ kịch làm công, thỉnh thoảng gặp may mắn có thể có phim để tham gia diễn xuất cũng được, chỉ cần có thứ để làm, chứng minh y không phải là người nhàn rỗi là được.

Y biết những người bạn đồng học của mình cũng phải làm nhiều ngành nghề khác nhau, những người còn giữ vững ước mơ nổi danh trong giới giải trí này chỉ có ít ỏi vài người, muốn bước chân vào vòng tròn giải trí, không thể nghĩ ngờ là một việc vô cùng khó khăn.

6. Mặc Hắc Hoa - Chương 6

Những loại vai diễn mà y từng diễn xuất trước kia, nếu gom góp lại có lẽ cũng đủ hai tờ giấy A4, Cố Hoài Dương đối với điểm này rất hài lòng, chính là những nhân vật mà y sắm vai thực chất cũng chẳng có gì hay ho. Y diễn rất nhiều, tỉ như một tiểu nhị nghèo nàn trong tửu điểm, một thi thể tử chiến trên sa trường trong phim cổ trang, một viên cảnh sát đuổi theo kẻ cướp trong phim Dân quốc, một tên ăn xin thiếu ăn thiếu uống trong thời hiện đại, còn có một cây thụ tinh trong phim thần thoại, vừa bắt đầu liền bị một tiểu yêu tinh ngược chết... Những vai y đã từng diễn qua đều chỉ là những vai phụ nhỏ nhoi không đáng chú ý.

Cái loại vai phụ này, máy quay sẽ chẳng bao giờ dừng lại trên người người quá ba giây, trong danh sách diễn viên tuyệt đối không có tên người, vì thế dù đã tham gia nhiều phim truyền hình cùng điện ảnh, y vẫn là kẻ không ai biết đến. Cố Hoài Dương năm nay hai mươi bốn tuổi, mấy năm trước ra đời làm diễn viên không có lấy một người đại diện, công ty cũng không, là loại người quanh quẩn nay đây mai đó, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà đánh liều.

Y biết cứ tiếp tục diễn vai phụ mãi cũng không phải biện pháp, hướng chi thu nhập không ổn định, ngay cả chi phí sinh hoạt thường ngày cũng không bảo đảm được, y đã từng nghèo đến mức đến tiền mua sữa rửa mặt cũng không có (thật ra thì cũng mua được một ít nhưng quá đắt); vội vã ăn cơm rồi quay phim, bị xương cá đâm cũng không dám nói, lúc ấy chính là đem bản thân y dọa đến gần chết, lại không có tiền đi bệnh viện, sau đó chỉ biết mua giấm uống không ngừng, thuận lợi đem xương cá nuốt xuống, nghèo đến độ không dám ra khỏi cửa, suốt ngày ở trong nhà lên mạng tìm kiếm công việc.

Y thực sự rất thích diễn xuất, nhưng không có biện pháp nuôi sống bản thân đành phải tìm một công việc khác có thể chi trả cho chi phí sinh hoạt mỗi ngày, lâu lâu gặp được vai thích hợp liền nhận, không phải vì ước mơ nữa mà chỉ đơn giản là lo cho ba bữa ăn hàng ngày.

Do đó, Cố Hoài Dương dần dần chuyển công tác về sau hậu trường, tuy có chút khổ cực, nhưng ít nhất có thể đảm bảo mỗi tháng vẫn có tiền thu nhập, sẽ không đẩy y đến tình cảnh nghèo đến mức phải chết. Y hoài nghi bản thân có phải hay không xui xẻo, từ trước đến nay đi tìm việc đạo diễn đều nói y không có chuyên nghiệp, khiến cho cuộc sống của y thực vất vả.

Mà đạo diễn hôm nay lại nói không phát cho y tiền lương lại còn bảo y cắt, y cực khổ làm suốt một tháng, bất kể thế nào cũng phải có được một chút đỉnh, cho nên liền mặt dày tranh thủ lấy lại thứ thuộc về y, nhờ đến phần tiền Trình Triệt kết toán đưa cho y, Cố Hoài Dương móc ra kiểm tra, không nhiều, chừng này tiền chỉ đủ cho y trả tiền thuê nhà cùng phí điện nước của tháng, buộc y phải nhanh chóng sớm tìm được một công việc khác.

Đột nhiên lại nghỉ việc, lúc này muốn trong thời gian ngắn tìm được công việc thích hợp thật sự không dễ, trong Thành Điện Ảnh cũng không có tổ kịch nào mới đến, vậy nên vai phụ hiển nhiên cũng sẽ không có, Cố Hoài Dương lên mạng, đem lý lịch gửi cho mấy nhà điện ảnh cùng công ty truyền hình, cầu nguyện sớm tìm được một công việc mới.

Nhiếp Minh Viễn ngồi ở ghế da màu đen, nhìn văn kiện trợ lý đưa cho hắn, bên trong là danh sách những việc trước cần sắp xếp của tổ kịch “Ngâm Mộ Giang”, trợ lý nói cho hắn biết còn thiếu một gã nhân viên hậu trường, hắn liền gọi điện thoại cho bộ phận quản lý nhân viên, yêu cầu mau chóng an bài thêm một người.

Bộ phận quản lý nhân viên nhận được lệnh cũng không có trực tiếp đem tin tức truyền lên web tuyển dụng, bên đó đầu tiên liền liên hệ với trưởng nhân viên hậu trường, Trình Triệt, nhờ cậu ta giới thiệu cho tổ kịch một người, Trình Triệt rất nhanh hướng bên đó nêu ra đề cử.

Cố Hoài Dương ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Trình Triệt, vốn y cho rằng Trình Triệt nói giúp y tìm công việc chỉ là lời khách sáo, không nghĩ tới gặp được công việc thích hợp liền đề cử y lên, để cho y đến một tổ kịch nào đó làm nhân viên.

Khi Cố Hoài Dương lần nữa trở lại Thành Điện Ảnh, đi tới địa chỉ Trình Triệt đã cho, không ngờ lại là tổ kịch mà hôm qua y đã đến. Khi y xuyên qua dòng người tiến về phía sau hậu trường, đến trung tâm liền nhìn thấy nhân viên trang phục Karl ngồi bên trong, biết rằng đây là tổ kịch “Ngâm Mộ Giang”, nhất thời người như bị sét đánh trúng.

“Ngâm Mộ Giang” là bộ phim do công ty truyền hình Canh Giờ đầu tư sản xuất, Canh Giờ là một công ty giải trí Châu Á, nghệ sĩ dưới quyền nhiều không kể xiết, có Quý Mộ Ảnh, Thịnh Diễn Đình, Lý Mật Nhi, Lam Thư Tiệp, Triệu Hào, Lưu Diệc Quân, Tống Tân Đình, Tưởng Di Cát, Đường Uyển, Alva cùng một dàn người mẫu, bọn họ có một cụm rạp riêng hoạt động độc lập, biên kịch, đạo diễn đều có đủ, thị trường phát triển vô cùng lớn, luôn là trung tâm chú ý của truyền thông.

Đứng đầu công ty là ông chủ, Nhiếp Minh Viễn, cái gọi là giới giải trí, có thể nói là một thời đại hoàng kim do người này gây dựng lên, chủ yếu đầu tư vào hạng mục điện ảnh, phim truyền hình, quản lý nghệ sĩ, phát hành âm nhạc, đĩa nhạc, mọi lĩnh vực trong giải trí đều có nhiều thành tích đáng kiêu ngạo.

Trở thành nhân viên của tổ kịch này so với các tổ kịch các xung quanh càng đáng giá hơn, nhưng Trình Triệt lại đem cơ hội này giao cho y, Cố Hoài Dương cảm giác khó có thể tin, càng khó tin hơn là ngày hôm qua gặp được nam nhân tên gọi Nhiếp Minh Viễn!

Cho rằng chỉ là vô tình trùng hợp, nhưng ngày hôm qua Nhiếp Minh Viễn từ tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” bước ra, ắt hẳn cùng tổ kịch này có quan hệ không nhỏ, lại không ngờ là ông chủ là Canh Giờ, càng nghĩ càng thấy khiếp sợ, cả người Cố Hoài Dương giống như tượng đá, cứng đờ người ở một chỗ.

7. Mặc Hắc Hoa - Chương 7

Người cảm thấy khó tin không chỉ có y, Karl hôm qua mới nhìn thấy Cố Hoài Dương tới tổ kịch mượn trang phục, thế mà hôm nay lại chạy đến đây làm nhân viên hậu trường, không phải ở tổ kịch bên kia bị khai trừ rồi chứ? Còn dám để mắt đến tổ kịch bên này, “Cậu tại sao lại nghỉ việc?”

Cố Hoài Dương biết nếu không giải thích sẽ có hiểu lầm, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào, chung quy tổ kịch của y lần trước không có điểm gì tốt, trong lúc nhất thời, y trầm mặc cúi thấp đầu, suy nghĩ phải giải thích thế nào mới không mất lễ.

Karl dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn y, biết y không muốn nói nhiều, nhưng sự xuất hiện của y lúc này quá mức kỳ quặc, thậm chí có ý tưởng không muốn lưu lại y ở tổ kịch. Lại nhớ đến thái độ của Nhiếp Minh Viễn đối với mình, hẳn nguyện ý vì giúp y mà kêu anh cho y mượn trang phục! Thân là ông chủ của Canh Giờ, hẳn thoát nhìn không khác gì một diễn viên Anh quốc trong phim điện ảnh, đối đãi với bất luận người nào cũng là thái độ tao nhã, nhưng bàn về thủ đoạn để người rợn cả tóc gáy, quả thật, không ai không dám vâng lời của Nhiếp Minh Viễn.

Thế là, dù không thích Cố Hoài Dương lưu lại tổ kịch, anh vẫn không để y rời đi, chẳng qua tìm một lý do nào đó rồi gọi cho Nhiếp Minh Viễn, để hắn quyết định có hay không lưu lại Cố Hoài Dương, ngoài ý muốn chính là Nhiếp Minh Viễn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý.

Nhiếp Minh Viễn sẽ không thật đối với Cố Hoài Dương.... Karl cúp điện thoại, trở lại với Cố Hoài Dương, trên dưới cẩn thận quan sát y một phen, y lớn lên rất đẹp mắt, vóc người cũng tốt, dù chỉ mặc áo sơ mi cùng quần jeans vẫn toát ra được thần thái riêng, khiến người khác không kìm chế được mà phải dừng ánh

mắt lại trên vóc dáng anh tuấn của y, nhưng so với những mỹ thiếu niên khác mà Nhiếp Minh Viễn đã từng qua lại, loại hình này của y không phù hợp với Nhiếp Minh Viễn.

Huống chi không lâu trước đây còn thấy Nhiếp Minh Viễn cùng một nữ minh tinh đánh golf, không đến mấy ngày sau liền cùng một ca sĩ đi ăn tối, đến lễ tình nhân sang Nhật Bản bồi cùng một nữ nhân, khi trở về còn cùng người mẫu tham gia party... Cuộc sống muôn màu muôn vẻ khiến Karl cảm thấy ông chủ của anh rất không có tiết tháo, không chỉ nam nữ đều ăn, mà tốc độ thay tình nhân còn nhanh hơn thay quần áo.

Nữ nhân lần trước kết giao cùng Nhiếp Minh Viễn hoạt động trong giới điện ảnh, khi chia tay tổn không ít nước mắt, anh thậm chí mong có một ngày Nhiếp Minh Viễn phải khuất phục trước tình cảm, hoặc sớm muộn gì cũng phải mắc bệnh tương tư.

Gần đây hẳn có chút an phận hơn, thường xuyên chú ý mà chạy tới tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” để sắp xếp chuẩn bị bấm máy, nhìn qua có thể thấy được hẳn đối với việc quay phim vô cùng thận trọng, liền không có thời gian rảnh rỗi với cuộc sống riêng, không thể nào lại coi trọng Cố Hoài Dương, chẳng qua là đúng dịp gặp phải, trùng hợp Cố Hoài Dương lại quen biết với Trình Triệt, mà Trình Triệt trước kia từng hợp tác với bọn họ trong một bộ phim, là một người tốt, biết cách làm hài lòng mọi người, anh đối với nhân viên hậu trường đó rất thưởng thức, không nghĩ đến người cậu ta đề cử là Cố Hoài Dương.

Karl khôi phục lại vẻ mặt lúc đầu, hỏi: “Cậu biết Trình Triệt sao?”

“Cậu ấy là cấp trên của tôi lúc trước.”

Theo Trình Triệt làm công nhất định sẽ không cực khổ, cậu ta từ trước đến nay chiều cố người khác rất tốt, như vậy nguyên nhân Cố Hoài Dương nghỉ việc lẽ nào do nhân phẩm? Nhưng nghĩ đến có thể là đạo diễn gây khó khăn cho y, lại hỏi: “Đạo diễn của tổ kịch ‘Lâm Lang’ là ai?”

Mơ hồ cảm thấy Karl đối với y bất mãn, Cố Hoài Dương thấp thỏm nói, “Ngụy Tường.” Nhìn thấy anh có vẻ không biết đến, liền nói ngay sang tên diễn viên, “Tô Doanh Doanh là diễn viên chính.”

“Nguyên lai là bộ đó.” Khuôn mặt trắng noãn của Karl hiện lên một tia khinh thường, Tô Doanh Doanh là loại nghệ sĩ gì, cùng nàng hợp tác, anh so với Cố Hoài Dương càng rõ ràng hơn, cũng không đối với chuyện y nghỉ việc truy cứu quá nhiều, đem giấy đăng ký đưa cho y, “Điền vào đó.”

“Tôi có thể lưu lại sao?” Cố Hoài Dương khẩn trương nói, biết được tổ kịch này do Canh Giờ đầu tư, y liền trở nên bất an, cảm thấy lấy điều kiện của mình ra so, chỉ sợ không thể lọt được vào mắt đối phương.

Karl bất động thanh sắc hỏi, “Đã từng làm qua nhân viên hậu trường chưa?”

“Đã làm.”

“Vậy không thành vấn đề.”

Cố Hoài Dương an tâm điền vào giấy đăng ký, vì có thể có được phần công việc này mà vô cùng mừng rỡ.

Karl nhìn y, mặt không thay đổi nói, “Nếu sau này trong công việc có vấn đề, cậu có thể đến tìm tôi, tôi là người bên tổ chế tác.”

Cố Hoài Dương nghi ngờ hỏi, “Anh không phải là nhân viên phục trang sao?”

“Sau khi chỉnh lý xong trang phục, tôi sẽ trở về với chức vụ đúng của mình.” Anh mặc dù là nhân viên phục trang, nhưng trang phục chỉnh lý xong rồi liền tiếp quản bên tổ chế tác, ngày hôm qua anh đến kiểm tra, vừa lúc đem tất cả trang phục chỉnh sửa lại hoàn hảo.

Phạm vi công việc của người bên tổ chế tác rất rộng, có lúc thân kiêm đến hai, ba chức, tựa như một đạo diễn thứ hai của tổ kịch. Cố Hoài Dương có chút minh bạch vì sao Karl lại bất cận nhân tình, nếu so với thái độ lãnh đạm của anh, Nhiếp Minh Viễn như một quý ông tao nhã. Người bên đầu tư rất ít xuất hiện tại phim trường, thường thì người bên tổ chế tác sẽ đem tình huống ở phim trường nói lại cho hắn biết, y cũng đã rõ vì sao Nhiếp Minh Viễn lại kêu y đến tìm Karl, là người của tổ chế tác, so với đạo diễn, mọi việc ở phim trường Karl càng rõ hơn hết.

Nếu giả như không có chuyện mà đến phim trường, bọn họ căn bản là người của hai thế giới, nghĩ đến điểm này, Cố Hoài Dương lại đem lực chú ý để trở về giấy đăng ký, điền xong mọi thứ rồi giao lại cho Karl.

Karl tiện tay liền đưa cho phụ tá, phụ trách đem công việc sắp tới nói cho y biết, “Trước mắt tổ kịch chỉ vừa mới hoạt động, cậu phụ trách đạo cụ cùng khung cảnh, phân phát thức ăn cho toàn bộ nhân viên, thông báo cho bọn họ lịch diễn, có vấn đề gì không?”

“Không có.” Cố Hoài Dương nói, lúc trước làm nhân viên hậu trường bên kia cũng làm những việc như Karl đã dặn dò, thỉnh thoảng gặp phải diễn viên bận rộn hoặc nghỉ bệnh không thể đến quay, sẽ giúp một tay liên hệ với người đóng thế, sau nói lại tình huống cho bên chế tác.

Karl nhìn y không có dáng vẻ bối rối của người mới, hài lòng cười. Nhân viên hậu trường thoát nhìn là công việc đơn giản, phần nhiều là hoạt động giữa diễn viên cùng người của tổ kịch, nhưng tổ kịch là nơi long xà hỗn tạp, các loại quan hệ đan xen không rõ ràng, là người phải làm việc với diễn viên, sẽ cùng diễn viên tiếp xúc, phải học cách nhìn sắc mặt mà làm, cho nên trong cái vòng luẩn quẩn này chỉ muốn tìm người có kinh nghiệm, dựa vào người quen để cử, tuyệt không muốn nhận những người mới một chút kinh nghiệm cũng không có.

Bởi vì tổ kịch nào cũng ôm tâm lý như vậy, ngày Cố Hoài Dương vừa mới tốt nghiệp, trên cơ bản vẫn chưa có công việc, y không rõ vai phụ sao vẫn cần phải có kinh nghiệm. Mà chờ lúc y đã trở thành một vai phụ có kinh nghiệm, đạo diễn lại hỏi y có từng diễn qua nhân vật giống như trong kịch bản chưa.... Bất kể đã chuẩn bị chu đáo thế nào, cũng có thể bị khí thế của đối phương đè chết, cho nên y cảm thấy công việc là do công ty quyết định, chỉ tay không như y nhất định sẽ bị xoi mói bắt bẻ, bắt buộc phải có điều kiện.

Chẳng lẽ tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” không như thế? Cố Hoài Dương rất nhanh phủ quyết suy đoán của mình, đã có tên Canh Giờ tham gia chắc chắn sẽ có vô số người giành giật một cái chức vị, bất quá là y may mắn gặp được Trình Triệt, nhờ cậu ta giới thiệu đến tổ kịch. Bởi vì Trình Triệt đã cất công đề cử, tương đương với người khác đi đường tắt, Cố Hoài Dương yêu cầu chính mình nhất định phải chăm chỉ làm việc, y nhìn đạo diễn tổ kịch cùng nhân viên đều làm việc, liền vui đầu bắt đầu công việc của mình.

8. Mặc Hắc Hoa - Chương 8

Công ty truyền hình chọn được kịch bản thích hợp sẽ tiến hành quay, hướng Tổng cục Điện ảnh thông báo, có được sự cho phép liền lập hồ sơ chuẩn bị tổ kịch.

Điều đầu tiên cần xác định là đạo diễn cùng diễn viên, vai nam chính và nữ chính phần lớn sẽ là người của bên công ty đầu tư, đạo diễn cùng biên kịch là do nhiều bên cùng thương nghị rồi đưa ra quyết định, trong đó, người nào có lực lượng hậu thuẫn hùng hậu hơn liền trở thành người có quyết định mang tầm ảnh hưởng nặng nhất.

Sau đó tiến hành xác định phó đạo diễn cùng nhân viên sản xuất, nhờ bọn họ liên hệ người bên camera, nhân viên hậu trường, bối cảnh, đèn điện, hóa trang, tạo hình cùng với một số nhân viên khác có nhiệm vụ hoạt động sau màn, thường là người quen giới thiệu đến, phần nhiều là những người đã cùng hợp tác trong các bộ phim trước.

Lần này, “Ngâm Mộ Giang” là tác phẩm do Canh Giờ đầu tư sản xuất, nam chính nữ chính đều là ngôi sao nổi tiếng bên bọn họ, Quý Mộ Ảnh cùng Lý Mật Nhi, vai phụ để bên sản xuất và đạo diễn dựa vào casting để định đoạt, vai phụ kì này bọn họ lựa chọn một nghệ sĩ mới diễn, tên Lục Hành. Đạo gần đây hẳn ta cùng ngôi sao An Nhã nói chuyện yêu đương, liền trở thành một đề tài nóng hổi trong giới diễn viên, đạo diễn liền quyết định cho hẳn ta vào vai nam thứ chính. Khi tất cả diễn viên đều đã được xác định, nhân viên sau màn cũng đã đầy đủ, tổ kịch liền bắt tay vào quay phim. Mà bộ phim truyền hình đầu tư lần này có hai đạo diễn, chia ra làm hai tổ A và B, tổ A chủ yếu quay những cảnh của vai chính, ở Thành Điện Ảnh tìm bối cảnh sa trường mà quay, tổ B là người của bên phó đạo diễn, chủ yếu quay những cảnh của nhân vật phụ ở thành Lạc Dương, cũng là nơi Cố Hoài Dương đang theo làm việc.

“Ngâm Mộ Giang” là một bộ phim cổ trang, nội dung không xoay quanh cung cấm mà chỉ lấy bối cảnh phồn hoa của triều đại nhà Đường, lấy thời kì Trung Quốc hưng thịnh, vô luận là văn hóa, chính trị, kinh tế hay

ngoại giao đều có thành tựu nổi bật, dựa trên bối cảnh đó mà phát triển nên câu chuyện của “Ngâm Mộ Giang”.

Câu chuyện xảy ra vào triều đại nhà Đường, sau khi phụ mẫu qua đời, huynh đệ Mộc gia liền trở thành cô nhi, ca ca Vân Phàm được một gia đình quý tộc thu dưỡng, đệ đệ Vân Hiên bị bán đến Đông Doanh, từ đó bạc vô âm tín. Mười năm sau, người ca ca trở thành tướng quân, đưa con gái của nghĩa phụ, muội muội hần lên làm hoàng hậu, nhất thời quyền thế trong tay liền cao lên, đủ sức khuynh đảo triều đình, hần thể phải tìm được đệ đệ thất lạc đã nhiều năm. Mà lúc này, Đông Doanh trở thành nhạc phường nổi danh khắp cả thành Lạc Dương, một lần đến nhạc phường, kinh hỉ tìm được đệ đệ đã thất lạc, trong khi hần vẫn còn chìm đắm trong hạnh phúc, một đoạn âm mưu đen tối cũng âm thầm tìm đến hần.

Cố Hoài Dương nhìn nội dung tóm tắt của kịch bản, cảm thấy câu chuyện xưa này rất đơn giản, nhưng càng đơn giản lại càng khó quay chụp, không cẩn thận có thể đem kịch bản quay hỏng, bản khoản nhìn đến trang phục ở trong tay, mỗi bộ đều được mặc trên giá áo chỉnh tề, y dựa vào từng vai diễn mà phân loại ra, thậm chí còn chu đáo ghi chú lại trang phục nào nhằm ở cảnh quay nào, nhìn qua liền thấy tổ kịch này rất có tính trật tự ngăn nắp, không giống như một số tổ kịch khác đem đồ ném lung tung, đến khi quay lại mất thời gian tìm kiếm xung quanh.

Cố Hoài Dương dựa theo an bài của kịch bản, gỡ trang phục của diễn viên xuống rồi quay về phía phim trường. Tổ A sẽ tiến hành quay khi hai nhân vật chính đã trưởng thành, tổ B sẽ quay những cảnh khi hai huynh đệ còn là mấy đứa trẻ cô nhi, thoạt nhìn không tìm được một chút liên hệ nào nhưng phía sau màn, chỉ cần một ít tiểu xảo cắt ghép liền có thể dễ dàng dung hợp hai cái lại.

Thủ vai cô nhi là hai diễn viên nhí, đợi hai đứa trẻ thay trang phục xong, nhân viên hóa trang liền đem bọn chúng trang điểm thành bộ dáng tốt nhất bắt đầu quay, đối mặt với hai diễn viên nhí mới mười ba, mười bốn tuổi, phó đạo diễn Giang Nham vô cùng kiên nhẫn, diễn viên quay không tốt cũng không trách mắng, mà tự mình đứng ra chỉ bảo cách diễn như thế nào để đạt hiệu quả tốt nhất, cho nên bầu không khí trong phim trường rất hài hòa, hai diễn viên nhí tiếp thu rất nhanh, không lâu sau liền làm ra cảnh quay hợp ý của đạo diễn.

Vui vẻ hoàn thành cảnh quay, Cố Hoài Dương giúp nhân viên đạo cụ dọn dẹp cảnh quay, phim trường là một căn nhà tranh nhỏ, vừa nhìn liền biết là nơi dân chúng nghèo ở, một tấm chăn bông chấp vá, bát đĩa chén đĩa sinh hoạt chỉ có vài cái, những đạo cụ này ở cảnh quay sau đều cần phải dùng đến, dọn dẹp thỏa đáng, kiểm tra lại số lượng lần nữa, đối chiếu những vật dụng cần có, nếu thiếu một món nào liền phải ghi chép lại, sau đó giao cho bên tài vụ chịu trách nhiệm chi trả tổn thất.

Cố Hoài Dương trước sau đã làm qua ở hai tổ kịch, thời gian cũng không lâu lắm, cả hai đều là những tổ kịch nhỏ, không đáng để so với tổ kịch “Ngâm Mộ Giang”, hiển nhiên đạo cụ cũng vì thế mà kém cỏi hơn.

Nhớ rõ có một lần trong tổ kịch có một cái ly thủy tinh, mới vừa cầm vào trong tay liền bể, chất lượng chỉ có thể so với cánh hoa, nếu rót nước nóng vào, chỉ sợ lập tức sẽ phát nổ, với những cảnh quay như thế, đối với diễn viên là vô cùng nguy hiểm. Ít ngày sau y mua một cái ly khác thay vào, chất lượng so với cái cũ tốt hơn rất nhiều, y không muốn trong lúc quay phim phải nhìn thấy cảnh diễn viên xảy ra tai nạn ngoài ý muốn.

Mà ở tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” này, tình huống tương tự thể chỉ sợ không bao giờ có thể phát sinh, đạo cụ của họ rất rắn chắc, Cố Hoài Dương đem một ít đạo cụ trở về kho hàng, hai thùng đạo cụ được chất đầy so với suy nghĩ của y nặng hơn rất nhiều, tầm mắt cũng bị cái thùng chắn hơn phân nửa. Ban đầu y vốn muốn đem từng cái một vào kho hàng, nhưng làm thế sẽ rất lãng phí thời gian, y còn phải giúp đầu bếp phân phát cơm cho người trong tổ kịch, lại phải giúp nhân viên đạo cụ bố trí cảnh quay, sau đó còn phải đưa trang phục đến cho diễn viên, không dám trì hoãn công việc.

Từ căn nhà tranh đến kho hàng cần đi khoảng mười lăm phút, Cố Hoài Dương xuyên qua hành lang thật dài, vòng qua đình viện cổ kính, một tòa nhà cao mười tầng liền xuất hiện trong tầm mắt, tòa nhà này dùng để làm việc, chứa đạo cụ, thỉnh thoảng cũng có người đến để dàn cảnh quay. Sắp đến đích rồi! Cố Hoài Dương chỉ cần kiên trì đi thêm năm mét nữa thì có thể nghỉ ngơi, nhưng cánh tay quả thật không thể chịu nổi sức nặng trên tay, mỗi một bước đi đều như muốn kéo cả người y xuống đất, hai tay Cố Hoài Dương đã có chút không nâng nổi nữa, mắt thấy bàn đá dùng để đặt đạo cụ lên chỉ còn cách mình hai bước chân, tình

thần không khỏi sụp xuống.

Đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra, dưới chân không biết bị cái gì ngáng trúng, thân thể mất đi thăng bằng lung lay hai cái, thùng đạo cụ phía trên cũng theo đó trượt ra ngoài, Cố Hoài Dương giống như bị lửa đốt, vội vàng ôm lấy, đánh vè đặc biệt chặt vật, một cánh tay ôm chặt lấy cái thùng, nửa người trên ngã về phía trước, đồ vật trong thùng, chén ly liền rơi xuống đất, một loạt âm thanh loảng xoảng vang lên, đạo cụ bên trong giống như ván trượt, lần lượt có chiều hướng muốn rớt xuống.

Tâm Cố Hoài Dương liền lạnh, nghĩ thầm xong đời, Karl nhất định sẽ đem y mang chết, ngay lúc này có một đôi tay kịp thời tiếp được thùng giấy, nguy hiểm được giải trừ, cái thùng cũng an vị nằm trong tay nam nhân kia.

“Thật nguy hiểm.” Âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên trong không khí, Cố Hoài Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi con người kim sắc, chẳng biết từ lúc nào Nhiếp Minh Viễn đã đứng cạnh bàn đá, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống khóa chặt trên người y, mang uy nghiêm không gì sánh bằng, tâm Cố Hoài Dương liền nhảy dựng lên, khóe mắt Nhiếp Minh Viễn cong lên, tựa như hoa anh đào nở rộ trong mùa xuân, “Cậu không sao chứ?”

Cái định mệnh! Hắn làm sao lại tới đây! Cố Hoài Dương biết, bản thân y trọn mắt há hốc mồm nhìn rất ngu ngốc, nhưng nhanh như vậy liền gặp lại Nhiếp Minh Viễn thực sự vẫn bị kinh sợ, chú ý đến trong mắt Nhiếp Minh Viễn lộ ra tia cười, chỉ sợ hắn đang cười biểu tình ngu xuẩn của y, phút chốc hận không thể đem mặt y vo thành một cục giấy bỏ, vứt vào một góc trong bóng tối, nhưng Nhiếp Minh Viễn còn cầm thùng đạo cụ của y trong tay, không thể làm gì khác đem khuôn mặt đỏ đến mang tai đi qua, “Tôi không sao, cảm ơn anh. Làm phiền anh đem thùng đạo cụ đưa lại cho tôi.”

Nhiếp Minh Viễn đặt thùng đạo cụ trên bàn đá, nhìn thẳng vào y, “Cậu muốn đem đạo cụ cất vào kho sao?”

“Đúng vậy.” Cố Hoài Dương hơi gật đầu, nghĩ thầm hẳn quả nhiên là ông chủ của Canh Giờ, chỉ cần nhìn y cầm thùng đạo cụ liền biết phải đem đi đâu.

Nhiếp Minh Viễn đưa mắt nhìn y, khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt, hồng nhuận dễ nhìn, cơ hồ nhìn không ra tuổi thật, hắn nói: “Trong kho hàng có xe đẩy, dùng nó đẩy sẽ nhẹ hơn rất nhiều.”

Lời của tác giả: Đã có sự thay đổi.

9. Mặc Hắc Hoa - Chương 9

Khi quay phim cần phải sử dụng rất nhiều đạo cụ, khi dọn dẹp sẽ có rất nhiều thứ cần khuôn vác, vì để giảm bớt lượng công việc nhân viên phải làm, tổ kịch thường sẽ an bài xe đẩy để giúp tháo dỡ một tay, nhưng Cố Hoài Dương là ngày đầu mới đến tổ kịch, dọn dẹp kiểm kê đạo cụ đã tốn rất nhiều thời gian, cộng thêm lúc sau còn có việc khác cần phải làm nên không nghĩ tới sẽ dùng xe đẩy, huống chi y cũng không biết xe đẩy nằm ở đâu. Cố Hoài Dương liếc mắt nhìn hai thùng đạo cụ, có chút mất tự nhiên nói: “Cũng chỉ còn mấy bước, tôi có thể tự mình đem qua.” Dứt lời, đi qua nhận lấy thùng hàng trên bàn đá.

Nhiếp Minh Viễn điều chỉnh tư thế, tựa người vào bàn đá, Cố Hoài Dương sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Minh Viễn, phát hiện ánh mắt sắc bén của hắn nhìn y, nhất thời liền nảy sinh lo lắng, Nhiếp Minh Viễn nói, “Cậu đến kho hàng đem xe đẩy đến đây.”

“Tôi có thể tự mình bê...”

“Đi đi, như vậy sẽ nhẹ hơn một chút.”

Lời nói dịu dàng nghe vào tai như mệnh lệnh, khó có thể chống cự, Cố Hoài Dương không thể phản bác lại đề nghị của Nhiếp Minh Viễn, nghĩ đến trong phim trường người qua lại rất nhiều, không khỏi lo sợ, “Đạo cụ để nơi này không sao ư?”

“Tôi giúp cậu trông chừng.” Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn Nhiếp Minh Viễn, nhìn ra được trong mắt hắn không có ác ý, hẳn là thật tâm muốn giúp y, có phải gặp ảo giác rồi không, nam nhân địa vị cao như thế lại nguyện ý giúp y? Y nghi ngờ hỏi: “Anh tại sao lại tới đây?”

“Tôi đến phim trường tìm đạo diễn xem tiến độ quay, không nghĩ đến lại gặp cậu ở đây.” Vừa trả lời, vừa nhìn thùng hàng trên tay y, thần sắc trở nên thâm sâu khó hiểu.

Cố Hoài Dương không biết Karl đã cùng bàn chuyện với Nhiếp Minh Viễn qua điện thoại, cho rằng Nhiếp Minh Viễn vẫn chưa biết y tới tổ kịch “Ngâm Mộ Giag” làm công, cuống quýt giải thích với hắn, “Kể từ hôm nay tôi là nhân viên hậu trường ở đây.” Dừng một chút liếc nhìn cái chén đã bể tan tành trên mặt đất, gấp gáp nói, “Vừa rồi không cẩn thận làm vỡ mất.” Mới ngày đầu đi làm đã làm vỡ đồ, còn bị Nhiếp Minh Viễn nhìn thấy, bất luận giải thích thế nào cũng khó thay đổi được thực tế khinh suất của y.

“Tôi không trách cậu.” Trong mắt Nhiếp Minh Viễn toàn là ý cười, “Mau đi đi, tôi ở chỗ này chờ cậu.”

Cố Hoài Dương nhìn hảo ý của Nhiếp Minh Viễn, trong lòng nhất thời ảm áp, cảm thấy hắn quả thật là một người tốt, vì không muốn để hắn đợi lâu, y không dám trì hoãn vội hướng nhà kho chạy đi, lại có chút lo lắng quay đầu lại nhìn, thấy Nhiếp Minh Viễn vẫn đứng chỗ cũ, trong lòng hoảng hốt, ba bước thành hai bước chạy đi.

Mùa xuân đầu tháng ba, Nhiếp Minh Viễn nhìn bóng lưng Cố Hoài Dương chạy đi, trên người y khẽ phát ra dương quang nhàn nhạt, theo từng bước chân mạnh mẽ của y mà toát ra, tựa như một con báo hoang chạy trốn trong rừng tậm, vững vàng mà hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Vừa đến tổ kịch không bao lâu, nhìn thấy y ôm đủ thứ công kênh trên người đi đến kho hàng, hắn không tìm được mà đi theo, cảm thấy bọn họ hết lần này đến lần khác gặp nhau, thật là có duyên phận. Lúc nhận được điện thoại của Karl gọi đến hắn rất ngạc nhiên, không nghĩ đến người Trình Triệt giới thiệu lại là Cố Hoài Dương, Karl trong điện thoại nói đủ thứ chất vấn bần khoản, nhưng hắn cái gì cũng không nghe vào tai, ngoài kinh ngạc ra cũng chỉ có bất ngờ, không nghĩ đến Cố Hoài Dương sẽ đến tổ kịch của hắn, đối với chuyện đó cũng không chán ghét, càng không phản đối y đến tổ kịch làm nhân viên hậu trường. Chẳng qua, y cùng những người mà hắn đã tiếp xúc, chẳng lẽ đều là một dạng người? Nhiếp Minh Viễn không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Không để hắn suy tư quá lâu, Cố Hoài Dương lần nữa trở lại bên cạnh, trong tay đẩy theo một chiếc xe cùng cây chổi, ánh mắt của hắn rơi trên người y, ánh nắng rơi xuống mái tóc nhu hòa cùng lông mi dày đậm, thoạt nhìn thật sạch sẽ và ảm áp. Y khom lưng nâng một thùng đạo cụ, hắn theo bản năng bỗng giúp y, Cố Hoài Dương không kịp né tránh, đầu ngón tay nhất thời chạm vào mặt y, một dòng điện vọt qua thân thể, Nhiếp Minh Viễn ngẩn người, khó tin nhìn Cố Hoài Dương.

Cố Hoài Dương hoang mang ngẩng đầu lên, “Sao vậy?”

Đôi con ngươi màu vàng chuyển động, tựa hồ như có điều suy nghĩ, một lúc sau không dấu vết quay về bình thường, “Không có gì, cậu không đem đạo cụ về kho hàng sao?”

“Tôi phải dọn dẹp chỗ này trước đã.”

“Những thứ này sẽ có người đến xử lý.” Nhiếp Minh Viễn không cho là đúng.

Cố Hoài Dương quét dọn những mảnh vụn lưu lại trên đất, “Nhưng nếu cứ để đó sẽ có người không chú ý bị ghim trúng, tôi muốn dọn dẹp một chút.”

Nhiếp Minh Viễn sững sờ, ngoài ý muốn phát hiện y là một người rất tỉ mỉ, thấy Cố Hoài Dương cầm lên một mảnh sứ, khổ não nhàu mày, không khỏi hỏi, “Có chuyện gì à?”

Cố Hoài Dương suy nghĩ một chút, nếu hỏi Nhiếp Minh Viễn thì thật không tốt, nhưng bây giờ lại không nghĩ ra được chỗ nào có bán món đồ sứ tương tự, liền lấy hết dũng khí hỏi Nhiếp Minh Viễn, “Anh có biết chỗ nào bán chén sứ không?” Y làm vỡ bấy cái chén sứ, phải mua bồi thường lại cho tổ kịch.

Nhiếp Minh Viễn đem hiểu biết của mình nói cho y biết, “Thành Điện Ảnh hình như có.”

“Nơi đó cho khách tham quan.” Cố Hoài Dương than thở, Thành Điện Ảnh có tiểu thương, quán ăn, siêu thị, quán rượu, không khó để tìm được một món đồ sứ ở đó, nhưng phần nhiều đều là vật lưu niệm dành

cho khách thanh quan, rất đắt.

Nhiếp Minh Viễn tựa hồ biết y đang suy nghĩ điều gì, nói: “Cậu đến chỗ chợ bán sỉ, đạo cụ mua với số lượng lớn đều ở đó.”

Cố Hoài Dương cắn răng, có chút khó xử, cuối cùng vẫn là mặt dày hỏi, “Tôi chưa từng đến đó, anh có thể cho tôi địa chỉ không?” Y phát hiện kể từ khi gặp Nhiếp Minh Viễn, y liền không ngừng nhờ vả hấn cái này cái kia, mà bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không phải, Nhiếp Minh Viễn tám phần sẽ cho rằng y là một kẻ phiền phức.

Y cũng vì thế mà ngưng ngừng, nhưng trừ bỏ Nhiếp Minh Viễn ra, y không biết phải hỏi người nào, y vừa đến tổ kịch ngày đầu tiên đã làm vỡ đồ, nếu để Karl biết chắc chắn sẽ đối với y tăng thêm phần bất mãn. Nhưng hiện tại trước mắt là ông chủ của tổ kịch, là vương giả nắm trong tay quyền sinh tử của mọi người, so với bị đồng nghiệp phát hiện y làm vỡ đồ càng tệ hơn, trong lúc nhất thời Cố Hoài Dương như bị thủy triều dâng lên bờ đánh trúng, sắc mặt tái nhợt.

Đáy mắt Nhiếp Minh Viễn ẩn chứa ý cười, không chất vấn sai lầm của y trong công việc, chẳng qua vẫn nhìn y, “Tôi giúp cậu, vậy tôi được lợi gì?”

Lợi? Cố Hoài Dương không nghĩ hấn sẽ hỏi như thế, chẳng phải nên vì y làm sai mà trừ tiền lương sao, tựa hồ sao với những cấp trên đã từng tiếp xúc qua có chút không giống, trái lại cân nhắc một chút, nghiêm túc nói: “Tôi mời anh ăn một bữa.”

Nhiếp Minh Viễn khẽ cười một tiếng, “Cậu còn cho là thật.” Lần đầu gặp mặt thấy y vì công việc mà không quản bôn ba, lần này nhìn thấy y tới tổ kịch làm công, mặc dù làm rách một vài thứ, nhưng hấn vẫn không cho rằng y là người cầu thả.

“Anh giúp tôi, như thế mới phải đạo.” Cố Hoài Dương nhìn Nhiếp Minh Viễn.

Thanh âm Nhiếp Minh Viễn vô cùng trầm ổn, “Chờ cậu mua xong chắc cũng đến khuya rồi còn gì, lần sau đi.”

“Ừ, được.” Cố Hoài Dương mỉm cười đáp, tự giác đem cái “Lần sau đi” kia trở thành lời cự tuyệt. Dù sao người cùng Nhiếp Minh Viễn ăn một bữa nhất định phải là minh tinh người mẫu, y chỉ là một nhân viên quèn làm gì có tư cách, nhân viên nhỏ chỉ cần yên phận làm tốt công tác là được. Song, cái y không nghĩ tới chính là, rất nhanh đã cùng Nhiếp Minh Viễn dùng bữa.

10. Mặc Hắc Hoa - Chương 10

uổi sáng hôm nay, tổ kịch đến nhạc phường ở thành Lạc Dương quay, Cố Hoài Dương giúp nhân viên đạo cụ bố trí cảnh, lại đem tách đặt cạnh lọ hoa lên trên cái bàn tròn, nhìn thấy cái tách lại nhớ đến cảnh tượng xảy ra ở chợ bán sỉ ngày đó, y chạy đến nơi Nhiếp Minh Viễn đã chỉ, nơi đó bán muôn vàn thứ, giá cả lại rẻ, cửa hàng nơi nơi đều tập trung lại đó mà buôn bán, y rất nhanh tìm được một cửa hàng, từ trong đó mua được chén tách giống y như đúc cái cũ, sang ngày hôm sau vội vàng đem trở lại tổ kịch để trả về kho hàng.

Đạo cụ đa số đều sẽ được kiểm tra lại trước khi còn ở phim trường, xong rồi mới đem về kho, do đó không ai biết số lượng ly chén tách bị vỡ đi một ít, nhưng Cố Hoài Dương vẫn chột dạ, nhờ có chuyện đó mà làm việc càng thêm cẩn thận, không ngừng nhắc nhở chính mình không được tái vi phạm lại lỗi lầm đồng dạng.

Hôm nay tổ B tiến hành quay chụp phân cảnh của đệ đệ Vân Hiên, lấy thân phận vũ kỹ xuất hiện tại nhạc phường, người thủ vai Vân Hiên chính là nghệ sĩ mới Lục Hành. Lục Hành là sinh viên đã tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, đã từng tham gia không ít tác phẩm truyền hình cùng điện ảnh, tất cả đều là phim hiện đại, lần đầu tiên nhận phim cổ trang. Lúc tiến hành quay rất không thuận lợi, quay lại nhiều lần hấn ta vẫn không cải thiện được, phó đạo diễn không thể không cho ngừng, cùng hấn ta nói chuyện qua một lần, kể từ đó Lục Hành mới miễn cưỡng đạt được hiệu quả.

Đến buổi trưa, Cố Hoài Dương giúp nhà bếp phân phát thức ăn, đưa cho mỗi một vị nhân viên trong tổ kịch và diễn viên một phần, bởi vì diễn viên đều đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, nên rất dễ đem thức ăn phân phát cho họ cùng nhân viên. Cố Hoài Dương đem hộp cơm đưa cho Lục Hành, Lục Hành khách khí đối với y nói lời cảm tạ, lại ngẩng đầu lên nhìn y một cái, nói: “Cậu là người mới tới sao?”

Cố Hoài Dương mỉm cười, “Tôi tên Cố Hoài Dương, mới đến phim trường làm nhân viên.”

“Tôi tên Lục Hành, rất vui được biết cậu.” Lục Hành cũng giới thiệu mình, lại nhìn Cố Hoài Dương, khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia ngờ vực, “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?”

Cố Hoài Dương hồi hộp, nói: “Sao lại có chuyện đó được.”

“Nhưng tôi cảm thấy cậu rất quen mắt, rất giống một người bạn học của tôi hồi ở Học viện Điện ảnh.” Lục Hành hơi nghiêng đầu, trên dưới quan sát y một phen, dần dần, con ngươi không tiếng động lóe lên cảm giác ưu việt.

Cố Hoài Dương cười nhạt, “Chắc là trùng hợp đi.” Rồi tìm lý do rời đi, cách đó không xa thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lục Hành, mặt mũi thanh tú tựa như gốm sứ trắng bóng, ẩn ẩn có chút quen thuộc, loáng thoáng nhớ đến lúc y còn ở Học viện Điện ảnh có một người bạn học giống vậy, chẳng qua là gương mặt trong trí nhớ so với hần ta có chỗ bất đồng, trước kia Lục Hành rất đổi bình thường, đến cái tên cũng thế, chứ không phải là nghệ danh Lục Hành như bây giờ, cứ cho rằng hần ta là bạn học của y thì cũng không có cách nào bước ra chào hỏi.

Ngoài mặt có thể thấy người trong tổ kịch rất hài hòa, thật ra giai cấp được phân ra rõ ràng, diễn viên căn bản sẽ không cùng nhân viên phim trường, trợ lý, diễn viên phụ nói một câu nào, chỉ giao tiếp với đạo diễn, người bên tổ sản xuất, ánh đèn và thợ trang điểm.

Trước kia, Cố Hoài Dương từng chạy rất nhiều vai phụ ở các tổ kịch khác nhau, đã gặp qua đủ loại người, cũng chưa từng nói với bọn họ câu nào. Diễn viên chỉ cần hơi có danh tiếng một chút liền không muốn cùng với vai phụ ở chung một chỗ, nhất là những vai phụ nhỏ nhoi chỉ dùng để làm cảnh càng không, sợ bọn họ muốn được tranh thủ lên hình chung, lo lắng bọn họ được chụp hình với ngôi sao nổi tiếng.

Cho nên, dù y nhận ra Lục Hành là bạn học ngày trước, Cố Hoài Dương cũng không có kích động chạy đi nói chuyện phiếm, y cũng không muốn hần ta biết về y, thậm chí muốn cùng hần ta giữ khoảng cách. Cố Hoài Dương đem bữa trưa của diễn viên phân phát tốt, liền trở về phòng nghỉ cùng đồng nghiệp ăn cơm, bởi vì cảnh quay tiếp được quay vào giữa trưa, cơm nước xong xuôi y sẽ phải đến bên hồ, giúp nhân viên đạo cụ bố trí cảnh.

Bối cảnh buổi chiều cũng không thay đổi nhiều lắm. Chủ yếu nhắc đến một cô nương trong nhạc phường bị khách vũ nhục, muốn nhảy sông tự vẫn, sắm vai Vân Hiên, Lục Hành sẽ ra tay cứu giúp, tự sát không thành cô nàng còn bị trách phạt, Vân Hiên chủ động đứng ra gánh vác trách nhiệm về mình, lão bản biết được, nhất thời nổi trận lôi đình, phạt hần ở trong hồ tự kiểm điểm.

Phó đạo diễn để cho Lục Hành xem lại lời thoại lần nữa, lúc bắt đầu liền bắt hần ta vào vị trí, thử diễn một lần, nhiều lần liên tiếp phó đạo diễn cũng không hài lòng, vẫn ngấm ngấm chịu đựng cơn tức giận, dùng chút kiên nhẫn sót lại nhắc nhở về nhân vật của Lục Hành. “Cậu là đệ đệ Vân Hiên không có nơi nương tựa, lúc sau sẽ bị bán vào nhạc phường Đông Doanh, lão bản muốn từ trên người cậu kiếm tiền, sẽ không để ý đến suy nghĩ của cậu, cậu gắng gượng sống là vì một cái tín niệm xưa.”

“Cậu vì muốn đòi lại công bằng cho mình, nên cố gắng dung nhập vào hoàn cảnh sống, nhưng bản thân cậu là người lương thiện, cho nên khi thấy cô nương trong nhạc phường nhảy sông tự vẫn sẽ như một chiến sĩ nơi sa trường khóc liệt, vội vàng nhảy xuống cứu nàng.”

11. Mặc Hắc Hoa - Chương 11

Lục Hành tỏ vẻ minh bạch, phó đạo diễn hô to “Action”, Lục Hành vọt tới bên bờ hồ, lúc chuẩn bị nhảy xuống lại do dự, do dự đó khiến bao công sức liền đổ sông đổ biển, liên tiếp ba lần, phó đạo diễn hoàn toàn nổi giận, rống to: “Cậu do dự cái gì?”

“Tôi có chứng sợ nước.” Lục Hành có chút chật vật, nói.

Tất cả mọi người ngây ngẩn ra, khó có thể một diễn viên như hắn ta lại dùng lý do qua loa tặc trách như thế, Cố Hoài Dương trong góc sửa sang đạo cụ cũng phải ngẩng đầu lên, Lục Hành đi qua chỗ phó đạo diễn, cầu cứu mong rằng có thể thay đổi tình tiết.

Đôi lúc diễn viên khi đang quay chụp sẽ xảy ra tình huống đặc biệt, mắt thấy không thể diễn được cảnh đó, có người nói không thành lời, liền có suy nghĩ muốn thay đổi tình tiết của kịch bản, hoặc đem vấn đề của mình nói cho đạo diễn biết, để đạo diễn cùng biên kịch bản luận có hay không thay đổi tình tiết. Nhưng kịch bản trước khi bấm máy đã viết xong, một số diễn viên tự cho rằng mình có danh tiếng, đạo diễn không thể thay đổi được người ta, nhưng kịch bản trong mắt biên kịch không thể nói đổi liền đổi, nên đành mặc cho diễn viên cùng đạo diễn tự ý biến đổi. Cho nên mới nói, kịch bản muốn thay đổi không phải là dễ.

Phó đạo diễn Giang Nam biết nếu thay đổi kịch bản sẽ có khó khăn, dẫn đến những tình tiết sau sẽ có hạn chế, cảm thấy Lục Hành thật không thấu đáo khi muốn sửa đổi, nhưng nếu không quay trực tiếp để hắn ta về nhà là không thể, đành phải gọi điện cho bên sản xuất, Karl để anh ta xử lý. Karl nhận được điện thoại mà kinh ngạc, không nghĩ tới Lục Hành chỉ mới quay vài cảnh đã phát điên, hắn ta là nam diễn viên được đạo diễn đề cử, không tiện đổi sang người khác, liền đi vào phòng làm việc của Nhiếp Minh Viễn, đem tình huống ở phim trường nói cho hắn biết.

Phim trường bởi vì Lục Hành mà phải dừng quay, áp suất trong trường quay rất thấp, phó đạo diễn nóng nảy ngồi tại chỗ giám sát hút thuốc, nữ diễn viên chốc lát nữa phải ngâm mình trong nước ngồi chờ bên bờ hồ. Cố Hoài Dương cúi đầu nhìn thùng đạo cụ, chẳng biết khi nào việc quay phim mới khôi phục lại bình thường, nhìn dáng vẻ của Lục Hành liền hiểu hắn ta không muốn xuống nước, mà chức quyền của phó đạo diễn có hạn, không thể tự tiện thay đổi kịch bản, cũng không thể thay đổi phương thức quay, thế là chỉ còn cách đợi người bên sản xuất, Karl đưa ra thông báo.

Khoảng nửa tiếng trôi qua, phim trường vang lên một trận xô xao, Cố Hoài Dương ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung tại một chỗ, theo đó nhìn lại, phát hiện Nhiếp Minh Viễn từ xa đi đến. Hắn vận một thân tây trang Valentino màu xám tro, tây trang phẳng phiu đem thân hình thành thực hoàn mỹ của nam nhân hiện ra rõ ràng, hắn đã biết chuyện xảy ra ở phim trường, cũng biết Lục Hành nháo loạn muốn thay đổi kịch bản, nhưng về mặt của hắn không nhìn ra chút nào tức giận, bất cứ lúc nào trong hắn đều như một diễn viên bước ra từ phim ảnh, tính nhẫn nại không ai bằng, phó đạo diễn tính tình cũng có chút tương tự hắn, gặp chuyện sẽ không tùy tiện mắng người xung quanh để phát giận, hắn đi qua chỗ phó đạo diễn nói chuyện.

Nhất thời, bầu không khí liền tốt lên. Cố Hoài Dương đứng trong góc đợi bắt đầu quay lần nữa. Lục Hành nhìn Nhiếp Minh Viễn cùng phó đạo diễn trò chuyện, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, nhưng nhớ đến dù bất kể phát sinh chuyện gì, Nhiếp Minh Viễn cũng đều sẽ không thay đổi diễn viên là hắn, không khỏi đắc ý, trưng ra biểu tình chuyện không liên quan đến mình, ngồi một bên chờ thay đổi kịch bản.

Cuối cùng, phó đạo diễn nghe theo yêu cầu của Nhiếp Minh Viễn, không động đến kịch bản, tôn trọng tình tiết nguyên thủy của biên kịch, Lục Hành không chịu quay thì để người đóng thế giúp hoàn thành, phó đạo diễn cùng Nhiếp Minh Viễn nói: “Vậy tôi hiện tại để trợ lý liên hệ tìm người đóng thế sao?”

Nhiếp Minh Viễn, sắc mặt lạnh nhạt như nước, “Không cần thiết, đã có người rồi.”

“Ngài đã chọn được người tốt?” Phó đạo diễn nhìn Nhiếp Minh Viễn, bộ phim này là Canh Giờ đầu tư, Nhiếp Minh Viễn là người có quyền có thế, cho nên ý kiến của hắn so với đạo diễn càng quan trọng hơn.

Nhiếp Minh Viễn hơi híp đôi con ngươi màu vàng, nhìn về chỗ của Cố Hoài Dương, đồng tử kim sắc trở nên sâu thẳm, “Để Cố Hoài Dương diễn cảnh này, thế nào?”

Phó đạo diễn kinh ngạc trợn to mắt, “Nhưng cậu ta không phải diễn viên!” Thấy Nhiếp Minh Viễn không có chút đáng vẻ nào như đang nói giỡn, lại nghe vào ý kiến của Nhiếp Minh Viễn, thần sắc ngưng trọng lập tức thông suốt, để trợ lý gọi Cố Hoài Dương tới.

Cố Hoài Dương rất nhanh đi đến, “Có chuyện gì không?”

“Cậu xem đoạn thoại này một chút, sau đó thay Lục Hành đóng cảnh này.” Phó đạo diễn nói.

Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn, hồi sau mới hoàn hồn, vội vàng nói với đạo diễn, “Tôi chỉ là người chạy việc, ngài đáng lý nên tìm diễn viên chuyên nghiệp đến mới phải.”

“Cậu là sinh viên Học viện Điện ảnh, lại từng có kinh nghiệm diễn xuất, thay Lục Hành đóng cảnh này đi, sẽ không có vấn đề gì.” Khẩu khí phó đạo diễn hoàn toàn không cho phép từ chối, đem kịch bản giao cho y.

Cố Hoài Dương sợ hãi nhìn kịch bản trước mắt, lại nhìn về Nhiếp Minh Viễn bên cạnh y, Nhiếp Minh Viễn mỉm cười, nói: “Nếu đạo diễn đã đồng ý để cậu quay, vậy thì đổi trang phục đi. Cảnh này cũng không có gì khó.”

Cố Hoài Dương giãy dụa nội tâm, bên kia phó đạo diễn đã cùng nhân viên hậu trường đưa ra thông báo, “Tất cả chuẩn bị, ít phút sau lập tức bắt đầu quay.” Thấy Cố Hoài Dương vẫn bất động, không khởi thúc giục y, “Mau đi đổi trang phục, quay xong cảnh này còn có việc phải làm.”

Người đóng thế bình thường sẽ không để lộ mặt, vì thế chỉ cần có thân hình tương tự diễn viên là được, Cố Hoài Dương xấp xỉ tuổi Lục Hành, thể hình cũng tương tự, thay trang phục xong hóa trang một chút liền có thể quay, đó cũng chính là lý do vì sao phó đạo diễn đồng ý để Cố Hoài Dương thay thế.

12. Mặc Hắc Hoa - Chương 12

Cố Hoài Dương đại khái cũng nhìn thấu được tâm tư của đạo diễn, không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Minh Viễn, ánh mắt hần vẫn như cũ, đông đầy ý cười nhìn y, y không khỏi rói lên, vội vàng đi về phía phòng hóa trang.

Thay trang phục và hóa trang xong, Cố Hoài Dương đi ra, bởi vì chỉ là người đóng thế, trang phục cùng lớp hóa trang rất đơn giản, phi thường phù hợp với phim cổ trang, chân mày sắc bén, đôi mắt đen như mực, sống mũi cao thẳng, cánh môi nhạt màu, trang phục vải thô khoác lên người nhưng không che dấu được tư thái anh tuấn, ánh mắt của mọi người không kìm được mà rơi trên người y, dương quang từ trên người y phát ra, thoát nhìn ảm áp động lòng người.

Nhiếp Minh Viễn không chớp mắt nhìn Cố Hoài Dương, phó đạo diễn kinh ngạc nhìn Cố Hoài Dương mặc phục trang, nhìn y đi về phía bờ hồ, liền đem lực chú ý trở về camera, “Máy quay chuẩn bị!” Tất cả nhân viên vội vàng trở lại cương vị của mình.

Cố Hoài Dương điều chỉnh tốt tâm tình, đem lực chú ý tập trung vào quay phim, cảnh này y đã rất quen thuộc, dù sao Lục Hành ở phim trường đã diễn qua rất nhiều lần, y biết rõ cái mình cần làm là thay thế hần ta, đợi đạo diễn hô to “Action!” liền nhảy xuống nước.

Nhiệt độ mùa xuân không tính là cao, nhảy vào trong hồ y phục liền ướt đẫm, dính ở trên người lạnh như băng, Cố Hoài Dương thoáng cứng người, sắc mặt không đổi bơi trong hồ, tiếp cận nữ diễn viên nhảy xuống tự vẫn, tiếp theo liền hướng bên bờ bơi tới. Động tác của y nhanh nhẹn, mau lẹ, không chút nào dư thừa, phù hợp với tính cách ôn trọng của nhân vật, phó đạo diễn ngồi giám sát hài lòng cười, khi Cố Hoài Dương lên bờ, sẽ để cho diễn viên đóng vai lão bản xuất hiện cùng Cố Hoài Dương phối hợp.

Nhìn biến hóa đột nhiên phát sinh, Lục Hành lộ ra vẻ mặt sửng sốt, chiếu theo yêu cầu của đạo diễn, Cố Hoài Dương chẳng qua là thay y rơi xuống nước, nhưng tình huống trước mắt, lẽ nào muốn để cho y tiếp tục phát huy? Hần ta vội vã chạy ra sau máy quay, nhìn.

Cố Hoài Dương hình như thắc mắc, ngẩng đầu lên nhìn về phía camera, phó đạo diễn nhìn y, ý bảo y tiếp tục diễn, rồi sau đó không để cho Cố Hoài Dương kịp phản ứng, nam diễn viên thủ vai lão bản liền vọt ra. Khuôn mặt hắn được trang điểm trắng bệch như kỹ nữ, nhìn cô nương đang hôn mê, lại nhìn Cố Hoài Dương chật vật cả người, tức giận xung thiên mắng, “Chuyện gì xảy ra? Người là muốn tạo phản sao?!” Đá cô nương một cái, “Đứng lên! Ta tốn nhiều bạc mua người về, không phải để người chạy đi tìm cái chết.” Thấy cô ta vẫn không tỉnh, lại tiếp tục nhấc chân đá một cái, tựa như đá một đồng rác.

Cố Hoài Dương biết những cô nương trong nhạc phường, kết quả sau khi tìm đến cái chết không thành là gì, cũng rõ bản thân phải ở lại nhạc phường là do thân bất do kỷ, vì sống mà luôn là một bộ dáng trầm mặc, nay nhìn đến động tác thô lỗ của lão bản, biết cô nương sau khi tỉnh lại nhất định sẽ bị ngược đãi, mang một tia không cam lòng cùng tức giận, y quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, đem tất cả lỗi lầm đổ hết lên người, “Hết thấy không liên quan đến nàng, là do ta cùng nàng có tư tình, lại không có biện pháp mang nàng rời đi. Nàng bị khách vũ nhục ta không thể ra tay cứu giúp, cho nên mới tìm đến cái chết...”

“Nguyên lai là người, nếu không vì người, nó làm gì có dũng khí đó!” Dứt lời, lão bản một cước đem y đá vào trong hồ, “Không có lệnh của ta, không cho phép người bước chân ra khỏi hồ.”

“Cắt! Cảnh quay vô cùng tốt.” Phó đạo diễn hài lòng hô to, rồi xoay người sang Lục Hành bên cạnh, nói, “Biểu hiện của Cố Hoài Dương không tệ, nắm bắt được thần thái của nhân vật, cậu nếu được như vậy tôi đã không cần phải nhiều lần NG.”

Sắc mặt Lục Hành nhất thời tối sầm, đáp: “Tôi đã biết!” Cố Hoài Dương chỉ là một nhân viên, thế mà khi quay lại được khen ngợi, diễn xuất xuất thần, phút chốc hại hắn ta không biết phải làm sao.

“Kế tiếp là cảnh quay trong nhạc phường, cậu phải biểu hiện cho tốt.”

“Tôi sẽ.” Lục Hành, sắc mặt kiên định.

Ngay sau đó, phó đạo diễn không để cho Lục Hành quay nữa, hắn cảm thấy Cố Hoài Dương đã diễn rất tốt, giao cho bên bộ phận xử lý hình ảnh, bên hậu kỳ xử lý một chút, người xem sẽ nhìn không ra là do người đóng thế đóng, cho nên quyết định để cho nhân viên tiến hành dọn dẹp đạo cụ.

Cố Hoài Dương cùng nhân viên đang làm việc bên cạnh nói, “Cực khổ rồi.” Lúc ấy còn ở trong hồ, nhân viên ai cũng bận rộn dọn dẹp thiết bị, không ai rảnh giương mắt nhìn y một cái, cũng không ai đáp lại một câu, “Cậu cũng vậy.” Nhân viên phải bận rộn làm việc kiếm tiền nuôi sống bản thân, Cố Hoài Dương cũng là người làm công phía sau hậu trường, nên không có đem thái độ đối phương để trong lòng.

Duy chỉ có một nữ trợ lý thỉnh thoảng nhìn về phía y, hình thể Cố Hoài Dương rất được, bởi vì vừa mới từ trong hồ leo lên, đai lưng màu xanh hơi nới ra, lộ ra lồng ngực rộng lớn cùng cơ bụng, theo từng bước chân tiêu sái của y, thân thể nam nhân cân đối phát ra mị lực đàn ông, trừ bỏ làm một nhân viên y cũng nên thỉnh thoảng làm người đóng thế, như vậy sẽ có cơ hội để ngắm nhìn nhiều hơn, đủ để cho một số nữ nhân như nàng không thể hô hấp được khi nhìn vào cơ thể đầy hormone giống đực của y.

Nữ trợ lý không biết xấu hổ, cầm khăn lông muốn đi qua, sống lưng đột nhiên lạnh cóng, một tầm mắt băng lãnh dừng trên người nàng, thuận theo đường nhìn kia nhìn lại, thấy ánh mắt Nhiếp Minh Viễn như chim ưng nhìn chòng chọc vào nàng, trong lòng nàng giật nảy, nhất thời gấp gáp như có tật giạt mình chạy về phía hậu trường, thật giống như có ma quỷ đuổi theo nàng, không tới mấy giây liền mất bóng.

13. Mặc Hắc Hoa - Chương 13

Trường quay là bờ hồ ngoài trời, bốn bề thông gió, Cố Hoài Dương khom lưng đem quần áo trên người vắt nước, bởi vì là y phục triều đại nhà Đường, vạt áo rất dài, nếu không xử lý như thế, theo mỗi bước đi nước sẽ nhiều xuống, y đứng một bên vắt khô nước trên người, vừa nhẫn nại chịu đựng cơn ớn lạnh chờ nhân viên làm việc thu dọn thỏa đáng mới trở về phía sau đài.

Một kiện áo choàng tấm màu trắng dửng ở trên người, Cố Hoài Dương ngẩng đầu lên, khuôn mặt mỹ lệ của Nhiếp Minh Viễn hiện ra, Cố Hoài Dương sững sốt, đồng tử hần khê chuyển động, “Cực khổ rồi, cậu làm rất tốt.”

“...” Một dòng nước ấm chợt chảy vào lòng Cố Hoài Dương, không ngờ Nhiếp Minh Viễn sẽ nói với y lời như vậy, hần không phải là nam nhân cao cao tại thượng, đối với tất cả mọi người đều bày ra thái độ dửng dưng sao, nhưng giờ phút này, hần đứng trước mặt y, nhìn thẳng vào y, đôi mắt chuyên chú lạnh như băng khiến nhiệt độ hai gò má y bất giác cao lên, không biết làm sao đành cúi thấp đầu.

Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn chú mục vào thân thể ướt đầm của y, nhớ đến lúc quay phim y bị đá vào trong hồ, không khỏi hỏi, “Có bị thương không?”

“Không có.” Cố Hoài Dương gãi gãi đầu, thoát nhìn có bộ dáng then thùng, tựa hồ vấn đề tương tự này chưa bao giờ được hỏi đến, lúc quay phim không tránh được có xung đột với diễn viên khác, nhưng đối thủ sẽ không dùng sức, chẳng qua da thịt có điểm đỏ lên.

Khuôn mặt trắng nõn của Nhiếp Minh Viễn thoáng xuất hiện một tia bối rối, cảm thấy hần đối với Cố Hoài Dương có chút quá để ý, trước kia cơ hồ hần sẽ không khi nào hỏi đến diễn viên khác vấn đề này, hần dịu dàng nói với Cố Hoài Dương, “Đi thay quần áo đi, nếu không sẽ sinh bệnh đó.”

“Ừ.” Cố Hoài Dương đem áo choàng tấm kéo sát vào người, tổng cảm thấy Nhiếp Minh Viễn quả là một người dịu dàng, mặc dù trong nội tâm y gào thét phản đối phán đoán của mình quá mức nhanh, nhưng mỗi lần Nhiếp Minh Viễn xuất hiện đều mang đến cho y cảm giác ấm áp, y ngẩng đầu lên, nói, “Cảm ơn anh.”

Nhiếp Minh Viễn cười cười, sau đó lại nói, “Lời mời lần trước vẫn còn hiệu nghiệm chứ?”

“A?” Cố Hoài Dương khó hiểu nhìn hần.

Nhiếp Minh Viễn hơi híp đôi con ngươi thâm thúy, “Cùng nhau dùng bữa đấy.”

“Thì ra anh vẫn còn nhớ.” Cố Hoài Dương ngoài ý muốn, lần trước nhờ có hần nói cho y địa chỉ mới mua lại được chén ly mới với giá rẻ tương tự cái cũ trở về tổ kịch, lúc đó đã có ý định mời cơm cảm ơn hần, nhưng căn bản không có nghĩ đến hần sẽ ghi nhớ.

Nhiếp Minh Viễn nói, “Dĩ nhiên, đó là chuyện quan trọng mà.” Lại như có điều suy nghĩ nhìn y, “Cậu có hẹn với ai sao?”

“Không có.” Nhìn thái độ ôn văn của Nhiếp Minh Viễn, Cố Hoài Dương cơ hồ khó có thể kháng cự được yêu cầu của hần, cười nhạt nói, “Vầy buổi tối cùng nhau đi đi.”

Bên môi Nhiếp Minh Viễn nổi lên một mặt cười ý, “Sau khi tan việc, tôi đợi cậu ở bãi đỗ xe.”

Chờ Cố Hoài Dương thay trang phục xong, trong lúc vô tình nhìn vào kính liễn thấy bản thân vẫn còn mang lớp trang điểm, dùng khăn ướt lau qua một lần, mơ hồ vẫn còn cảm giác chưa sạch, thợ trang điểm dùng toàn những mỹ phẩm bình dân trên mặt y, nhưng vì sợ khi rơi xuống nước lớp hóa trang sẽ bị trôi mất nên đánh phấn rất dày, nhìn sơ qua đều cho rằng chỉ là một lớp mỏng. Lau xong một lần, trên mặt vẫn chưa có cảm giác thoải mái, lúc này một chai nước tẩy trang được đưa tới, Cố Hoài Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Lục Hành đứng bên cạnh, nói: “Dùng nó để tẩy đi.”

“Không cần đâu.” Cố Hoài Dương lắc đầu, không nghĩ đến Lục Hành sẽ chạy tới nói chuyện với y.

Lục Hành xem ra rất có thiện ý, “Đây là của người bên tổ hóa trang đưa, diễn viên trong tổ kịch ai cũng có thể dùng.”

Cố Hoài Dương không thể từ chối, đành nhận lấy, ngay sau đó Lục Hành liền cười một tiếng, “Cảm ơn cậu đã chịu làm người đóng thế cho tôi, tôi thật sự không thể quay cảnh rơi xuống nước.” Dùng một chút lại nói, “Cậu diễn rất tốt!”

“Không có đâu, cậu quá khen rồi.” Cố Hoài Dương khiêm tốn, y không phải là diễn viên của tổ kịch, ngoài ý muốn nên mới thay Lục Hành diễn một cảnh, may mắn đạo diễn hài lòng, nhưng Lục Hành cũng sẽ vì thế mà cho rằng y đang cùng hần ta tranh giành danh tiếng.

“Cậu diễn rất có hồn, có cơ hội hãy nói cho tôi biết làm thế nào mà cậu nắm bắt được tính cách nhân vật nhanh như thế.”

Cố Hoài Dương nào dám chỉ dạy hẳn ta cách quay chụp, như cũ khiêm tốn nói, “Chẳng qua là trùng hợp được đạo diễn vừa ý mà thôi.”

“Vậy cũng phải, nếu không làm sao lại chạy đi làm việc phía sau hậu trường.” Lục Hành khẽ cười một tiếng, lơ đãng nói, trong giọng điệu lại không giấu được một chút gièm pha.

Cố Hoài Dương trầm mặc không nói, cũng không vì lời nói của hẳn ta mà tức giận, Lục Hành muốn nói thêm điều nữa, thanh âm trợ lý ngoài cửa đúng lúc vang lên, “Lục Hành, đạo diễn bảo anh chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.”

14. Mặc Hắc Hoa - Chương 14

“Tôi biết rồi.” Lục hành đáp một tiếng, quay đầu nói với Cố Hoài Dương, “Lát nữa gặp lại tại trường quay.”

“Ừ.” Cố Hoài Dương lên tiếng, nhìn Lục Hành như một lần khởi chạy nhanh ra khỏi phòng hóa trang, bắt đầu tăng tốc tẩu đi lớp phấn trang điểm. Rửa mặt sạch rồi trở lại nhạc phòng, tổ kịch đang tiến hành quay nội cảnh. Có lẽ vì muốn phá bỏ ấn tượng diễn xuất kém của hẳn ta, Lục Hành ra sức diễn cho nên quá trình quay phim rất thuận lợi, phó đạo diễn vỗ tay một cái ra hiệu hoàn thành, để nhân viên thu dọn dụng cụ.

Kết thúc công việc, Cố Hoài Dương đi đến bãi đỗ xe. Xung quanh có rất nhiều chiếc, không biết cái nào mới là của Nhiếp Minh Viễn, Cố Hoài Dương lại không có phương thức liên lạc với hẳn, đành thuận theo lời hẳn nói trước đó, đứng ở bãi đỗ xe chờ, vừa suy nghĩ lung tung, thật sự muốn ăn cơm cùng y? Cảm giác rất khó tin. Y không dám nghĩ tới Nhiếp Minh Viễn sẽ đem chuyện dùng bữa để trong lòng, cùng nhau ăn cơm hẳn phải là hành động giữa bạn bè với nhau, nhưng quan hệ của bọn họ không giống thế, khó tránh khỏi có chút kỳ quái.

Nhưng lần này lấy một bữa cơm để đáp tạ ân tình, y cũng không cần phải quá khẩn trương, nghĩ xem nên đi nơi nào dùng bữa mới không làm mất phong độ, Cố Hoài Dương suy tư, nhớ đến khu vực lân cận có một nhà hàng khá đặc sắc. Một chiếc Rawls màu đen dừng lại bên cạnh, Cố Hoài Dương cúi đầu nhìn, kính xe làm bằng thủy tinh đen trượt xuống, khuôn mặt mỹ lệ của Nhiếp Minh Viễn chiếu vào mắt, “Lên xe đi, chúng ta cùng đi nhà hàng.”

Cố Hoài Dương có chút ngoài ý muốn, mang tiếng là y mời hẳn, nhưng bây giờ Nhiếp Minh Viễn lại muốn quyết định, không hỏi hỏi một câu, “Anh muốn đi nhà hàng nào?”

“Đến cậu sẽ biết.” Nhiếp Minh Viễn mỉm cười trả lời.

Nếu hẳn đã có quyết định, chọn nơi khác cũng vô bổ, huống chi y cũng không nghĩ ra được đi đâu, liền thuận theo đề nghị của Nhiếp Minh Viễn. Dù sao thì cùng Nhiếp Minh Viễn dùng cơm, bản thân y cũng không phải nhân vật chính, ăn cái gì không quan trọng, quan trọng là... Nhiếp Minh Viễn ăn ngon uống tốt là được, đến cuối cùng giao biên lai tính tiền cho y là xong. Nghĩ như vậy, Cố Hoài Dương mở cửa xe, khom người ngồi xuống.

Bên trong xe vô cùng xa hoa, đèn thủy tinh gắn trên trần xe sắc sảo lóe mắt, phát ra ánh sáng soi rọi hàng ghế phía sau, đem mái tóc đỏ hồng mượt như tơ tằm của Nhiếp Minh Viễn soi sáng, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt, lại ả ả phát ra hơi thở của dã thú. Cố Hoài Dương không rõ tại sao lại có cảm giác đó, nhất thời câu nệ ngồi bên cạnh Nhiếp Minh Viễn, để giày đạp lên thảm lông mềm mại, Cố Hoài Dương không dám dùng lực đạp xuống, sợ chính mình sẽ làm bẩn nó.

Đây là lần đầu tiên y ngồi trong một chiếc xe cao cấp, không gian trong xe rất rộng, tựa như một vương quốc độc lập, nếu một mỗi liền có thể nằm xuống nghỉ ngơi, còn có thể coi phim, dù cho có bốn, năm người leo lên xe cũng không chật chội, đủ để cho người ngồi vào cảm thấy thoải mái.

Cố Hoài Dương thấy có chút ngột ngạt, không được tự nhiên, có lẽ là do bên cạnh y là Nhiếp Minh Viễn. Nhưng so với thái độ thấp thỏm bất an của y, Nhiếp Minh Viễn tựa hồ rất thông thả. Hắn tao nhã ngồi đó, khuôn mặt mang dáng dấp của người Châu Âu, bất kể nhìn như thế nào đều so với nữ nhân còn đẹp hơn một bậc, nhưng khí thế vương giả trên người hắn lại khiến cho không ai dám nhìn thẳng, hắn đối với tài xế hạ lệnh.

“Lái xe.”

Xe hơi màu đen cứng như thép hướng đường lộ mà chạy. Cố Hoài Dương xuyên qua tấm chắn nhìn về tay lái, tài xế nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn, mắt nhìn thẳng, từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt đến hàng ghế sau, được huấn luyện nghiêm như chó săn Đức.

Xe hàng chở tử lạnh phía trước đột nhiên bị đứt dây ràng, ầm một tiếng rớt xuống, người bình thường nhanh chóng quay xe tránh đi, thậm chí bởi vì tử lạnh rơi xuống mà phát sinh tai nạn giao thông, nhưng tài xế của Nhiếp Minh Viễn không đem thứ đằng trước để vào mắt, không chút lưu tình băng ngang qua, buộc xe hàng phải vì thế mà nhường đường. Y cảm nhận được khí thế của tài xế rất sắc bén, loáng thoáng cảm giác được do hắn ta đã đi theo Nhiếp Minh Viễn nhiều năm mà tạo ra được tính cách đó, nhưng y từ lúc biết Nhiếp Minh Viễn đến nay, hắn đều có dáng vẻ của người đàn ông lịch lãm, khó có thể tưởng tượng hắn cũng có một mặt lạnh lùng khó gần như thế. Cố Hoài Dương quay đầu hỏi, “Vẫn chưa đến sao?”

“Rất nhanh sẽ đến nơi.” Thanh âm Nhiếp Minh Viễn mềm mại như bông.

Hai mươi phút sau, chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng, bàn ăn nằm ở tầng hầm một, men theo một đoạn cầu thang đi xuống, trước mặt là cửa kính màu lục nhạt, nhân viên phục vụ thấy khách đến, vội tiến ra kéo cửa.

Cố Hoài Dương theo Nhiếp Minh Viễn đi vào, thứ nhìn thấy đầu tiên là một quầy bar nhỏ, bên cạnh treo dây thường xuân xanh biếc, bên trong có rất nhiều bàn ăn hình vuông, khăn trải bàn thuần một màu đào tươi thắm, thanh thoát mà lại duyên dáng, ghế sofa hình chữ L quay quanh bàn vuông, nhìn qua liền có cảm giác mềm mại lạ thường.

Trong phòng ăn khách không nhiều lắm, hai người tìm chỗ ngồi xuống, nhân viên phục vụ rất nhanh đem ra menu, thức ăn trong nhà hàng được minh họa bằng những bức tranh khác nhau được trang trí vô cùng đẹp mắt, kéo theo đó cũng là giá tiền đắt đến khiến người ta dựng tóc gáy. Cố Hoài Dương trong lòng phát run nhìn giá cả, nếu đem những con số kia biến thành một cây dao sắc bén, y nhất định sẽ mất mạng tại chỗ.

“Cậu muốn dùng gì?” Nhiếp Minh Viễn hỏi.

Dựa vào tiền của y, sợ rằng một người ăn cũng không chi trả nổi, trán Cố Hoài Dương toát ra một tầng mồ hôi mịn, cảm giác được ánh mắt Nhiếp Minh Viễn đặt lên người mình, nhất thời xấu hổ cúi thấp đầu, “Chúng ta đến nhà hàng khác có được không?”

15. Mặc Hắc Hoa - Chương 15

Cố Hoài Dương cúi thấp đầu nhìn menu trong tay, Nhiếp Minh Viễn không có biện pháp nhìn ra tâm tư của y, hỏi: “Sao vậy, cậu không thích sao?”

“Trên người tôi không có đủ tiền...” Thanh âm Cố Hoài Dương nhỏ đến mức chính y cũng không nghe rõ, y thật sự muốn cảm ơn hắn, nhưng bữa cơm này rất đắt, nếu lúc tính tiền lại không có đủ tiền trong tay sẽ rất mất mặt, đối mặt với Nhiếp Minh Viễn thật không biết phải nói ra lý do thế nào.

“Cậu không phải cho rằng tôi thật sự muốn ăn bữa cơm của cậu chứ?” Nhiếp Minh Viễn bật cười nhìn y, như cũ chọn thức ăn, lại cùng Cố Hoài Dương nói, “Là tôi đưa cậu đến, tất nhiên là tôi trả tiền rồi.”

“Như thế không tốt lắm...” Ban đầu rõ ràng là y muốn mời hắn dùng bữa, sao có thể vì lý do kia mà đem mọi thứ lật lọng.

“Thức ăn cũng đã chọn, rồi đi cũng không tiện.”

Cố Hoài Dương lúng túng cúi đầu, “Thật xin lỗi.”

“Không cần nói vậy.” Đáy mắt Nhiếp Minh Viễn phát ra tia tinh quang mê người, lần đầu tiên hắn gặp được người không thể mời hắn dùng bữa mà áy náy, hắn nhìn ra được Cố Hoài Dương thành tâm muốn mời hắn ăn một bữa cơm, mà lúc đầu hắn chưa bao giờ tính đến, nhìn Cố Hoài Dương, nói: “Chúng ta cùng ăn bữa cơm này, về sau liền trở thành bằng hữu.” Đối với y, hắn dường như có chút dễ tâm, cũng thích khoảng thời gian ở cạnh y cho nên hi vọng về sau còn có cơ hội gặp mặt.

“Bằng hữu?” Y ngay cả một bữa cơm cũng mời không được, vậy mà bằng hữu? Cách đây không lâu còn mắt mặt nói cho hắn biết y mang không đủ tiền, hành vi này của y đáng để bị phỉ nhổ, thế mà Nhiếp Minh Viễn lại nghiêm túc đưa ra câu trả lời chắc chắn. “Dĩ nhiên!”

“Vì sao lại là tôi?” Cố Hoài Dương choáng váng, không hiểu vì sao Nhiếp Minh Viễn lại chọn y, ngay cả khi giúp y cũng không chút do dự, nói thế nào cũng quá mức tốt, thái độ như vật mơ hồ mang đến cho y cảm giác bất an.

“Thật ra thì, tôi không hề có bạn bè.” Trong mắt Nhiếp Minh Viễn đong đầy nỗi cô đơn, “Tôi luôn phải bận rộn chạy qua chạy lại giữa công ty với phim trường, sau đó cùng đơn vị chế tác bàn hợp đồng, một ngày của tôi luôn trôi qua như thế, về đến nhà chỉ biết ngâm mình trong bồn tắm, tiếp sau liền ngủ. Tôi có rất ít thời gian cho cuộc sống riêng của mình, lúc ở một mình rất nhàm chán, tôi muốn có một người bạn để cùng nhau ăn cơm.”

“Tôi không có khả năng đó.” Hắn là một người cao cao tại thượng, hào quang phát ra bốn phía, đứng bên cạnh hắn y như một con đom đóm nhỏ yếu ớt, Cố Hoài Dương biết y không nên tự ti, nhưng thực tế rất rõ, bọn họ là người của hai thế giới, cho nên, đối với chuyện hắn muốn cùng y trở thành bằng hữu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn có phần khó tin.

Nhiếp Minh Viễn mỉm cười nhìn y, “Lúc cậu chạy đến tổ kịch để mượn trang phục, tôi liền nhớ đến ngày vừa mới bước vào giới truyền thông, tự thân chạy khắp nơi tìm kiếm đơn hàng, cùng những người khác nhau bàn chuyện hợp tác, nhưng hầu hết đều bị mọi người dùng đủ loại lý do đuổi đi. Vì vậy, khi nhìn thấy cậu đến tổ kịch mượn trang phục, đứng cách đó không xa nhìn cậu năn nỉ bảo tiêu, vẻ mặt khẩn trương bất an, tôi liền quyết định giúp cậu.”

Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn Nhiếp Minh Viễn, không khỏi cười, “Thì ra anh không phải là ngoài ý muốn cho nên mới giúp tôi.”

“Tôi tin duyên phận có tồn tại trên đời này, ngày đầu gặp cậu vì công việc mà cố gắng chạy đi vay mượn khắp nơi, ngày thứ hai lại chạy đến làm công ở tổ kịch, tôi không biết công việc trước của cậu xảy ra vấn đề gì, nhưng tôi biết nhân phẩm của cậu tuyệt đối không có vấn đề, tôi muốn có một người bạn như cậu.”

“...” Cố Hoài Dương á khẩu không trả lời được, lần đầu gặp được nam nhân có tài ăn nói tốt như vậy, khiến người nghe không thể không cảm nhận được thành ý của hắn, không giống với những kẻ có tiền miệng lưỡi “ngọt ngào”, trong mắt luôn mang theo cái nhìn miệt thị, tựa hồ chỉ cần y đồng ý hắn liền sẽ quỳ xuống đất nói cảm ơn.

Trong phòng ăn phát ra tiếng nhạc êm dịu, nhân viên phục vụ đem thức ăn đặt lên bàn, món ăn Nhật Bản được sắp xếp ngay ngắn, trứng cá muối, sushi cá chình nướng, hào hấp sa tuyết, bánh rán trứng gà yên nhục, thịt bò chưng với bột cà ri, salad hải sản, bánh Crepes, món tráng miệng là bánh ngọt chocolate,... Trong không khí tỏa ra một cỗ mùi thơm mê người.

Cố Hoài Dương không dám nghĩ tới một bữa ăn này đáng giá bao nhiêu tiền, nếu không cùng Nhiếp Minh Viễn trở thành bằng hữu, bữa cơm này làm sao mới trả lại được cho hắn, nhất thời bị áp lực đè nặng, nghĩ đến Nhiếp Minh Viễn quả thật hào phóng, mặc dù bữa cơm này đối với Nhiếp Minh Viễn luôn sống trong cảnh sung sướng an nhàn không là gì, chi tiền nhiều như vậy cũng không quan tâm, nhưng so với kẻ nghèo như y, chẳng khác nào nhận được một quả bom.

Nhiếp Minh Viễn dịu dàng nói, “Nhanh ăn, cậu cũng đói bụng rồi đi.”

“Ừ.” Cố Hoài Dương nơm nớp lo sợ nâng nĩa, cầm dao nĩa sáng bóng trong tay mà trong lòng không khỏi ảm đạm, y chưa từng dùng thức ăn cao cấp như vậy, tiền lương phát ra chẳng bao giờ dám tiêu xài phung phí, ngay cả khi bước ra cửa đi dạo mà bỗng khát nước, cũng sẽ ráng chịu đựng tìm một cửa hàng tiện nghi lớn, đa dạng về hàng hóa, vì mua một chai nước suối mà không quản xếp hàng tính tiền, y chính là một kẻ nghèo hèn, cái gì trong cuộc sống có thể tiết kiệm được đều tận lực tiết kiệm.

16. Mặc Hắc Hoa - Chương 16

Suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy thật mất mặt, mời Nhiếp Minh Viễn dùng một bữa cơm thôi mà cũng không có tiền trả, nhưng Nhiếp Minh cũng không có vì thế mà xem thường y, ngược lại còn khách khí nói muốn cùng y làm bằng hữu, dần dần Cố Hoài Dương không còn khẩn trương như lúc đầu nữa, thỉnh thoảng còn nhìn về phía Nhiếp Minh Viễn. Hắn mang trên người vẻ đẹp thuần túy của người phương Tây, ngũ quan như chạm khắc, đôi con ngươi kim sắc, mái tóc màu đỏ hồng, dễ dàng phân biệt với người Châu Á, chẳng qua y có chút tò mò sao tiếng Trung của Nhiếp Minh Viễn lại tốt đến thế, liền hỏi: “Anh học tiếng Trung ở đâu vậy?”

“Mẹ tôi.”

Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn hắn, Nhiếp Minh Viễn nhìn y mỉm cười giải thích, “Cha tôi là người Anh, mẹ tôi là người Hoa, thường ngày ở nhà tôi sẽ trò chuyện với mẹ bằng tiếng Trung.”

Cố Hoài Dương không khỏi nghĩ, “Khó trách tiếng Trung của anh lại tốt đến thế.” Vốn cho rằng hắn là người ngoại quốc, không nghĩ đến hắn còn mang một nửa huyết thống Trung Quốc, dung mạo của hắn nhìn kỹ mang đầy đủ tinh hoa của cả hai dòng máu, dung hợp hoàn mỹ vẻ đẹp của cha cùng mẹ.

“So với cậu còn kém xa.”

Cố Hoài Dương thụ sủng nhược kinh, “Làm sao có thể...”

“Tôi nói thì không thành vấn đề nhưng viết có chút khó khăn.”

“Vậy trong công việc anh xử lý thế nào?”

“Lúc mới bắt đầu thì đem tiếng Trung phiên dịch sang tiếng Anh, dần dần biết được một chút chữ, nhưng không nhiều lắm, trong công việc cũng tạm coi được.”

Có chữ lạ hắn cũng nhận không ra, huống chi Nhiếp Minh Viễn nhận được sự giáo dục của phương Tây, Cố Hoài Dương nhìn khuôn mặt lai hoàn mỹ của hắn, nói: “Anh rất tài giỏi, nếu như tôi cũng có được nghị lực như anh, khẳng định tiếng Anh của tôi sẽ rất lưu loát.”

“Chỉ cần cậu chịu khó thì sẽ thành công.” Ý cười lấp lóe trong khóe mắt Nhiếp Minh Viễn.

“Cái đó rất khó...” Cố Hoài Dương lẩm bẩm một câu, tiếng Anh của y rất bình thường, nói chính xác thì tất cả các điều môn y đều chỉ được thành tích tạm ổn, mặc dù đi học rất nghiêm túc nghe, nghỉ hè cũng ngày đêm ôn luyện, suốt ngày chôn mình ở lớp bổ túc, ghi chép một đống, nhưng thành tích vẫn không lên được, dù có cố gắng thế nào vẫn ngu ngốc dậm chân tại chỗ. Sau này thi đậu Học viện Điện ảnh, thành tích diễn bất ngờ đạt loại ưu tú, cộng thêm điểm số văn hóa vừa đủ, liền quyết định vào khoa Trình diễn của Học viện.

Nhiếp Minh Viễn nhìn dáng vẻ vui đầu ăn cơm của y, khóe miệng dâng lên nụ cười nhợt nhạt, tựa hồ rất hưởng thụ khoảng thời gian ở cùng với y, bắt đầu tán gẫu hỏi thăm chuyện của y, “Cậu trước kia đã từng diễn qua rất nhiều sao?”

Cố Hoài Dương ngẩng đầu lên, không đáp mà hỏi ngược lại, “Anh biết tôi là diễn viên?”

“Tôi có xem qua sơ yếu lý lịch của cậu.” Bên bộ phận quản lý có đem tài liệu của y giao tới, hắn đại khái đối với tình hình bên y cũng có hiểu biết.

Cố Hoài Dương bỗng bừng hiểu ra, khó trách phó đạo diễn biết y là sinh viên đã tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, lại có kinh nghiệm diễn xuất, chỉ sợ là chính Nhiếp Minh Viễn nói cho ông ta biết, nếu không một phó đạo diễn suốt ngày bận rộn nào có thời gian chú ý đến y. “Tôi đều chỉ quay những vai quần chúng nhỏ nhối.” Y nói

Nhiếp Minh Viễn không biến sắc hỏi tiếp, “Bạn không đi thử vai sao?” Vai phụ trong phim sẽ được người trong tổ kịch công khai tuyển chọn, nếu có thực lực hiển nhiên sẽ được chọn.

“Cũng có, nhưng thường thì không thích hợp, còn số khác lại gặp vấn đề riêng.” Về mặt Cố Hoài Dương có chút ngượng ngùng, y không có người đại diện, phần lớn vai diễn đều do chính y tự mình liên hệ, y không có biện pháp biết được tư chất của tổ kịch, chỉ cho rằng chỉ cần được phỏng vấn liền sẽ có cơ hội, mang tâm tình kích động chạy đến phim trường, vì thế đôi lúc còn bị người khác lừa. Có tổ kịch sẵn sàng đưa ra giá cao mong y diễn, đến nơi rồi mới biết là phim cấp ba, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, y lập tức cự tuyệt.

Một số tổ kịch còn bắt diễn viên phải trước giao nộp tiền ký quỹ, nói tiền ký quỹ là phí ăn ở, sau đó mới tiến hành quay phim, mỗi tháng sẽ phát tiền lương cố định theo ngày, sau này đến tổ kịch y mới phát hiện mình bị lừa. Lúc đầu còn nuôi hi vọng diễn xuất, sau lại thường xuyên rảnh rỗi, ngay từ đầu công ty đã nói tiền lương sẽ được tính theo số bộ phim y tham gia, mà số vai diễn y nhận được chỉ đếm trên đầu ngón tay, liền nhận ra được khoản tiền đó không đủ để y trang trải cuộc sống.

Những chuyện mất mặt như thế này không phù hợp để nói rõ cho Nhiếp Minh Viễn biết, tổng cảm thấy không nên giải thích quá rõ ràng với hắn, quan hệ của bọn họ còn chưa đến mức độ đó. Nhiếp Minh viễn cũng không truy cặn kẽ, chẳng qua vẫn hỏi, “Cho nên cậu quyết định chuyển nghề sang làm nhân viên hậu trường?”

“Đúng vậy.” Cố Hoài Dương không phủ nhận.

Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn lập tức trở nên thâm sâu khó lường, “Bạn còn muốn làm diễn viên không?”

“Cứ thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần có công việc ổn định tôi liền thỏa mãn.” Cố Hoài Dương bình thản nói.

“Bạn thật dễ thỏa mãn.” Ý cười trong mắt Nhiếp Minh Viễn càng thêm sâu, sở dĩ hỏi Cố Hoài Dương vấn đề này là do trước đây hắn đã gặp qua không ít nghệ sĩ, hầu hết đều tỏ vẻ vui mừng nói diễn viên là ước mơ của họ, còn nhờ vả hắn gặp được vai diễn tốt liền đề cử, mà Cố Hoài Dương tựa hồ như bị cuộc sống ngoài kia mài thành một cái đầu phẳng, y không tham lam, lại rất thành thực, hỏi y vấn đề gì cũng không tránh né, y biết rõ mình muốn cái gì, cũng không vọng tưởng muốn từ trên người hắn đạt được điều gì.

Dùng bữa xong thời gian vẫn còn sớm, lúc rời phòng ăn Nhiếp Minh Viễn liền hỏi, “Có muốn đi đâu không?”

“Không.” Thực tế buổi tối y có rất ít hoạt động để ngày hôm sau có thêm tinh lực làm việc, thường thường đều về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi, nhưng nếu Nhiếp Minh đã hỏi, y cũng không muốn làm hắn mất hứng, lại hỏi một câu, “Anh muốn đi đâu sao?”

“Quán bar, thế nào?” Nhiếp Minh Viễn nhìn thẳng vào y, chờ đáp án.

17. Mặc Hắc Hoa - Chương 17

“Tôi không thích quán bar.” Y từng cùng bạn đến bar, trong ấn tượng đó là nơi ồn ào hỗn loạn, y không thích những nơi như thế.

Suy nghĩ của Cố Hoài Dương thật sự quá đơn giản, thoát nhìn không giống như người trong giới giải trí, Nhiếp Minh Viễn ưu nhã cười một tiếng, lại hướng Cố Hoài Dương phát ra lời mời, “Bạn của tôi có tặng hai vé kịch, hiện tại cũng vừa lúc, cùng đi chứ?”

“Có thể sao?” Cố Hoài Dương kinh ngạc hỏi.

Nhiếp Minh Viễn mỉm cười nói, “Ừ, nếu tối nay không đi hai tấm vé này đều bỏ phí.” Dứt lời, kéo y lên xe chạy đi.

Tài xế rất nhanh đã đưa hai người họ đến cửa rạp hát, Cố Hoài Dương theo Nhiếp Minh Viễn vào bên trong khán phòng, rạp hát chuyên dùng để biểu diễn hí kịch, kịch nói, ca kịch, hòa tấu, tối nay rạp hát tổ chức chính là kịch nói. Lúc soát vé, Cố Hoài Dương chăm chú nhìn bảng giới thiệu vắn tắt của vở kịch, khi Nhiếp Minh Viễn trở về hắn còn mang theo một ly cafe, nhìn dáng vẻ hứng thú của y không khỏi hỏi, “Trước kia từng diễn qua kịch nói sao?”

Cố Hoài Dương cười cười, “Nếu như diễn trong trường học cũng được tính thì cũng có vài lần đi.” Những cuốn sách về thể loại này y từng xem qua, chủ yếu là để phục vụ cho việc học, đôi lúc cũng tham gia một số buổi diễn trong trường, cũng từng đi qua một số rạp hát nhỏ, nhưng quy mô đều không có lớn như vậy.

Nhiếp Minh Viễn nhìn Cố Hoài Dương, đại khái cũng đoán được lý do vì sao y muốn diễn xuất, thường mà nói, người bên kịch nói không giống diễn viên bên mảng truyền hình muốn diễn vai nào liền có thể diễn được, kịch nói có yêu cầu nghệ sĩ rất cao. Mà Cố Hoài Dương lại có kinh nghiệm biểu diễn bên kịch nói, vừa nhìn liền thấy được y rất có tài năng, có thể đem nhân vật trong trang giấy xuất thành người thật, nếu y thực sự từ bỏ nghiệp diễn thì thật là đáng tiếc.

Kịch nói trình diễn rất đặc sắc, Cố Hoài Dương xem vô cùng nhập tâm, đường viền xương hàm hoàn mỹ, đôi ngươi hắc châu như phát ra ánh sáng trong đêm, lóe lên vẻ đẹp diệu kỳ, sợi tóc màu caramel buông xõa tự nhiên rơi trên trán, sống mũi cao thẳng khiến người muốn vuốt ve, đặc biệt độ cong đôi môi duyên dáng càng làm cho tầm mắt Nhiếp Minh Viễn không thể nào rời khỏi, hiển nhiên so với vở kịch đáng trình diễn kia, Cố Hoài Dương bên cạnh càng hấp dẫn ánh mắt của hắn hơn.

Tầm mắt chuyên chú đặt lên người làm Cố Hoài Dương có chút không được tự nhiên, y quay đầu nhìn về phía Nhiếp Minh Viễn, hắn đang nghiêm túc nhìn màn diễn xuất trên sân khấu, chẳng lẽ là y quá nhạy cảm? Ánh mắt Cố Hoài Dương lại quay trở về sân khấu.

Lúc kịch nói kết thúc, mọi người hướng cửa ra vào mà đi, thấp giọng nghị luận màn kịch nói vừa rồi, đột nhiên bị cúp điện khiến mọi người lâm vào hoảng loạn, chen chen đẩy đẩy, hò hét loạn cả lên, Cố Hoài Dương cùng Nhiếp Minh Viễn cũng bị chen trong đám người. “Thế nào lại bị cúp điện?”

“Ai mau tới xử lý đi!”

“Chết tiệt! Anh đạp chân tôi!”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!”

Trong bóng tối không có cách nào thấy được lẫn nhau, trong lúc vô tình Cố Hoài Dương đạp phải chân một người, người nọ liền bắt mẫn mẫn, Cố Hoài Dương cuống quýt nói lời xin lỗi với đối phương, lại bị người phía sau đẩy tới, người phía trước lại bỗng nhiên lui xuống, Cố Hoài Dương tránh không kịp, va vào sống lưng cứng rắn của đối phương, trong nháy mắt xung quanh truyền đến cảm giác đau đớn, chưa kịp cho mình một cơ hội, đám người phía sau lại đẩy y tiến về phía trước, y bỗng có cảm giác sắp không còn cách nào hô hấp nữa, tựa như một tù nhân bị nhốt trong mật thất chật hẹp.

Một đôi tay gắt gao bắt lấy cánh tay y, giây kế tiếp y liền bị kéo ra khỏi đám người, lực đạo mạnh mẽ kia làm y không cách nào thu được chân, chật vật mà rơi vào một lồng ngực rộng rãi, mùi nước hoa Calvin Kevin trên người đối phương ngập tràn trong khoang mũi, Cố Hoài Dương muốn đẩy hắn ra, đỉnh đèn trên đầu lại phát sáng. Cố Hoài Dương lập tức bị thu hút, chậm chạp đánh giá xung quanh, nâng mắt lên thấy khuôn mặt không tỳ vết của Nhiếp Minh Viễn, phút chốc bị dọa sợ, hồn cũng muốn từ bỏ thân thể mà bay đi mất.

Tại sao lại là hắn? Còn cùng hắn đứng gần như vậy. Thoạt nhìn Nhiếp Minh Viễn luôn mang trên người loại thần thái khiến cho người khác không thể xâm phạm, vậy mà hiện tại lại cùng y ôm nhau đứng chung một chỗ, lỡ hắn tức giận thì phải làm sao? Cố Hoài Dương lo lắng đẩy Nhiếp Minh Viễn ra, giữ một khoảng cách an toàn với hắn, Nhiếp Minh Viễn nhìn thẳng vào y, đôi con ngươi kim sắc xẹt qua một tia tình cảm khó có thể miêu tả, Cố Hoài Dương không hiểu, hắn hỏi, “Không có sao chứ?”

“Không sao.” Cố Hoài Dương vội vàng nói với Nhiếp Minh Viễn, nhanh chóng thả lỏng đầu óc suy nghĩ phải xin lỗi với hân thể nào, lúc này một bàn tay ưu mỹ dừng lại trên mặt y, nhẹ chạm vào mũi y, giọng điệu lo lắng hỏi, “Có chút hồng, đau không?”

Kinh ngạc nhìn hành động của Nhiếp Minh Viễn, tâm tình Cố Hoài Dương suốt chút nữa bị ghen chết, cơ hồ không tìm được giọng nói của chính mình, “Không đau.”

“Có cần đi bệnh viện không? Mặt cậu rất đỏ.” Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn không chút nào rời đi khỏi khuôn mặt y một giây.

“Không cần đi bệnh viện, tôi rất khỏe.” Âm điệu Cố Hoài Dương nhất thời cất cao, tựa như bị nước nóng giội đến mà phát ra loại âm thanh lạ lùng này.

Nhiếp Minh Viễn nhìn khuôn mặt hồng hồng của y, rõ ràng không phải như không có chuyện gì. “Có thật không? Cậu hình như không tốt lắm.”

“Không cần lo lắng, tôi rất nhanh sẽ tốt thôi.” Dưới tầm mắt của hân, Cố Hoài Dương dần trở nên lo lắng, trên mặt bất giác dâng lên một luồng khí nóng, không cần nhìn cũng biết mặt y đã đỏ lên, thiết là, tỉnh táo chút đi!!

Thấy Cố Hoài Dương khách khí cự tuyệt lời đề nghị của mình, Nhiếp Minh Viễn không tiện nói thêm thứ gì khác, cùng Cố Hoài Dương hai người bước ra hướng cửa.

Nhân viên rạp hát cùng quản lý chậm rãi sơ tán mọi người, “Hiện tại điện đã trở lại bình thường, mọi người vui lòng không chen lấn, làm theo hướng dẫn trật tự ra khỏi khán phòng.”

“Xin lỗi vì đã tạo ra phiền phức cho các vị.” Quản lý đối với việc đột ngột mất điện đưa ra lời xin lỗi với mọi người, cũng may cúp điện không đến một phút, mọi người không có vì chen lấn xô đẩy mà bị thương, chẳng qua khó tránh khỏi có chút đụng chạm, quản lý vì để bồi thường cho mọi người, liền tặng cho mỗi người một phần điểm tâm ngọt cao cấp, cũng đưa ra lời hứa hẹn tình huống tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Khán phòng ồn ào rất nhanh đã ổn định, mọi người trật tự theo lối rời khỏi rạp hát.

Nhiếp Minh Viễn nhìn Cố Hoài Dương, dịu dàng nói, “Tôi đưa cậu về nhà.”

“Không cần, tôi có thể tự đi được.” Cố Hoài Dương tựa hồ bị kinh sợ, vội vàng từ chối, lại cảm thấy bản thân quá mức thẳng thắn liền bồi thêm một câu, “Cảm ơn ý tốt của anh.”

Nhìn gương mặt anh tuần đồ bưng của y và dáng vẻ khéo léo mà khách khí, Nhiếp Minh Viễn nhin không được mà tiến lại gần, thừa dịp y không chút đề phòng, hôn chụt lên gò má y, “Ngủ ngon.”

“...” Như một chú cá bị bắt lên bờ, co quắp mấy cái liền chết cứng, Cố Hoài Dương lấy lại tinh thần nhìn Nhiếp Minh Viễn cười cười nhìn y, không chút nào có cảm giác vì hành động vừa rồi mà xấu hổ, thoát nhìn như đây là chuyện hân thường làm khi chào tạm biệt người khác, mặc dù y rất ngượng ngùng, nhưng lại không có cách nào chỉ trích hành vi của Nhiếp Minh Viễn. Dù sao thì hân cũng là người ngoại quốc, từ nhỏ chịu sự giáo dục của phương Tây, mà người phương Tây dù nam hay nữ đều hôn nhẹ lên khuôn mặt người khác như một lễ nghi, y cũng yên tâm không để hành động của Nhiếp Minh Viễn vào lòng.

Buổi tối về đến nhà đã mười một giờ đêm, Cố Hoài Dương đi vào phòng tắm tắm, thấy khuôn mặt trong gương liền giặt mình, những vệt đỏ trên mặt không hề tản đi, dí sát người vào mới nhận ra đó là mẩn đỏ khi bị dị ứng, khó trách Nhiếp Minh Viễn nói y không được khỏe. Trước kia y cũng từng bị dị ứng, phần lớn đều do quay phim xong không tẩy đi lớp hóa trang mà thành, nhưng chỉ cần dùng nước ấm lau sạch, thoa thuốc mỡ không lâu sau sẽ lặn đi. Cố Hoài Dương vừa rửa mặt vừa suy nghĩ, hôm nay lúc quay xong y đã tẩy trang, làm thế nào lại bị dị ứng?

Chẳng lẽ là do tối này ăn đồ Nhật? Sẽ không phải xui xẻo vậy đi, y là lần đầu tiên được ăn đồ cao cấp thể mà cơ thể lại không thể tiếp thu được nguồn dinh dưỡng thượng hạng này! Có lẽ này chỉ là triệu chứng tạm thời, ngày mai tỉnh dậy chắc sẽ không có chuyện gì.

18. Mặc Hắc Hoa - Chương 18

Sáng sớm tỉnh dậy, vết mẩn đỏ trên mặt Cố Hoài Dương không những không tán đi mà trên cánh tay cùng bắp chân cũng hiện lên mấy vết màu đỏ nhạt, Cố Hoài Dương thầm kêu một tiếng hồng bét, nhìn lại những vết đỏ hồng trên mặt, so với tối hôm qua còn muốn nghiêm trọng hơn, còn có chút ngứa, y không dám dùng thuốc mỡ ngày hôm qua thoa nữa, nếu muốn hết chỉ còn cách đi bệnh viện mua thuốc, nhưng hiện tại còn phải đến tổ kịch làm việc, chỉ có thể chờ lúc kết thúc công việc mới có thể đi bệnh viện một chuyến.

Cố Hoài Dương vội vã rời phòng tắm, lo sợ màu da quái dị của mình sẽ khiến người khác chú ý, vội lấy một cái khẩu trang sạch sẽ mang vào, tiếp đến lấy áo tay dài cùng áo khoác mặc lên, sau đó nhanh chóng đón chuyến xe buýt sớm nhất đến Thành Điện Ảnh. Bởi vì chỗ của y đã là trạm cuối cho nên hành khách cũng không nhiều lắm, Cố Hoài Dương lấy thẻ ra quẹt, ngoài ý muốn trong thẻ lại không còn tiền, máy quẹt thẻ nhắc nhở “Vui lòng bỏ tiền vào.” Cố Hoài Dương luống cuống tay chân tìm tiền lẻ.

“Ngồi xuống, xe còn phải chạy.” Tài xế nói.

Cố Hoài Dương ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, cẩn thận lục soát khắp người kiếm vài đồng tiền lẻ, không có, lật qua lật lại nhiều lần cũng không tìm ra được tiền lẻ, chỉ có vài tờ tiền mặt, không có biện pháp đem tiền bỏ vào máy, nhất thời y gấp đến độ toát mồ hôi, mắt nhìn thấy trạm kế tiếp, “vèo” một cái liền đứng dậy chạy ra cửa sau, không quên nôn nóng mà ngượng ngùng nói với tài xế, “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không có mang tiền lẻ, để tôi xuống mua đồ đổi...”

Tài xế chặn lại nói, “Ngồi xuống đi, có vài trạm thôi mà.”

Cố Hoài Dương giật mình ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt chân thành của tài xế, vội vàng nói lời cảm ơn, “Cảm ơn cậu.” Không nghĩ tới mới sáng sớm bước ra cửa đã gặp được người tốt, mới sáng rất nhiều cửa hàng còn chưa mở cửa, nếu xuống xe cũng chưa chắc gì đã tìm được chỗ đổi tiền lẻ, lại không thể đón được xe khác cho nên y đối với người tài xế trẻ tuổi tràn đầy cảm kích. Nhưng đã ngồi xe buýt đến chỗ làm lại không trả tiền, Cố Hoài Dương cảm thấy có chút tội lỗi, quyết định lần sau gặp lại người tài xế này sẽ trả thêm một phần tiền bù lại.

Sau khi xuống xe, sắc trời âm trầm tựa như muốn mưa, Cố Hoài Dương đến văn phòng soát thẻ, đúng dịp gặp được Nhiếp Minh Viễn cũng vừa mới đến phòng làm việc, thấy y mang khẩu trang che kín hơn phân nửa gương mặt, vô thức hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

“Có chút cảm mạo.” Cố Hoài Dương thấp giọng nói, ngượng ngùng nói cho hắn biết y bị mẩn cảm.

Nhiếp Minh Viễn nhăn mày hỏi, “Nghiêm trọng không? Hay hôm nay về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, sẽ không ảnh hưởng đến công việc.” Mi nhĩn cong cong, tựa hồ như đang cười.

Nhiếp Minh Viễn vẫn như cũ nhíu chặt mày, nghiêm túc nói, “Nếu không thoải mái không cần nhẫn, cậu nói với Karl một tiếng, anh ta sẽ cho cậu về sớm.”

“Ừ, tôi biết.” Cố Hoài Dương ảm lòng trước sự quan tâm của hắn, tựa như việc sáng sớm ngồi xe đã được gặp người tốt. Do bị dị ứng khuôn mặt của y tương đối xấu xí, cũng may y không phải quay phim, công việc sẽ không bị ảnh hưởng.

Trở về phía sau hậu trường, Cố Hoài Dương giúp nhân viên đạo cụ bố trí cảnh quay, Lục Hành ngồi một góc xem kịch bản, trong lúc vô tình nhìn thấy Cố Hoài Dương đeo khẩu trang xám, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng, sau khi y hết bận, cậu vội vàng chạy qua cùng y nói chuyện, “Cậu không sao chứ? Sao lại đeo khẩu trang vậy?”

“Không sao, chỉ là một chút cảm mạo thôi.” Cố Hoài Dương lấy lý do cũ ra nói cho cậu biết.

Lục Hành quan tâm dặn dò, “Vậy cậu phải chú ý nghỉ ngơi đó.”

“Ừ.” Cố Hoài Dương nhàn nhạt cười, không có vì được cậu quan tâm mà chuyện trò.

Hôm nay bắt đầu quay chụp vào nội dung chính của bộ phim, Lục Hành không thích cảnh đánh nhau, mà cảnh này Lục Hành trong vai Văn Hiến lại tranh chấp với khách nhân đến nhạc phường, không những thế còn đã thương người ta, lão bản sau khi biết được, một cước đem cậu đá xuống lầu.

Phó đạo diễn biết tính tình cậu kiêu ngạo khẳng định sẽ không chịu quay, vốn muốn gọi Cố Hoài Dương đến đóng thế, nào ngờ Lục Hành lại cho biết Cố Hoài Dương không thể quay, vì ngày hôm qua rơi xuống nước mà đã bị cảm. Lục Hành, thanh âm tuy nhã nhặn nhưng vẫn đủ lớn để cả phim trường nghe được, ánh mắt mọi người liền tập trung trên người Cố Hoài Dương, không nghĩ tới sau khi quay xong liền bị cảm, thật vô dụng. Cố Hoài Dương dưới ánh mắt của bọn họ không nhận được mà xấu hổ.

Đúng lúc này, Lục Hành lại lên tiếng, “Đạo diễn, cảnh này cứ để tôi quay.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Lục Hành, ngoài ý muốn mà một người ích kỷ như cậu ta lại chịu khó phối hợp, ngay cả phó đạo diễn cũng không cho rằng Lục Hành sẽ tự mình diễn, hẳn ta vẫn còn nhớ ngày hôm qua cậu ta như thế nào liều chết không chụp, thậm chí còn có ý định liên hệ với biên kịch đòi đổi kịch bản nháo thành loạn, “Cậu quyết định sao?” Đúng lúc đầu đồng ý về sau lại bỏ đi.

Lục Hành kiên định nói, “Dĩ nhiên, tôi cũng không muốn bệnh tình của Cố Hoài Dương nặng thêm.”

Tất cả mọi người đều vì câu nói của cậu mà cảm động, chưa nghĩ đến Lục Hành lại là người tốt, chờ phóng viên đến tổ kịch thăm dò nhất định sẽ đem chuyện này nói cho bọn họ biết, còn Cố Hoài Dương, người đã thay cậu ta hoàn tất cảnh quay hôm qua, nhanh chóng bị lãng quên.

Cố Hoài Dương lạnh nhạt nhìn tình huống thay đổi đến bất ngờ, y biết rõ bản thân đã bị Lục Hành lợi dụng, thậm chí một Lục Hành hôm qua nhất quyết không chịu quay chụp để lại ấn tượng xấu cũng đã bị mọi người ném ra sau đầu, nếu y còn là diễn viên (tình cảnh tương tự y cũng đã trải qua trước đây) có lẽ sẽ vì vậy mà cảm thấy không thoải mái, nhưng hiện tại y chỉ là một nhân viên hậu trường, cộng thêm cảnh đóng thế là ngoài ý muốn mới phải quay, công bằng hay không đối với y cũng không quá quan trọng.

19. Mặc Hắc Hoa - Chương 19

Khi quay phim, Lục Hành tập trung tinh thần vào nhân vật của mình, nhưng do quá mức nhập tâm khiến cho phó đạo diễn nhiều lần phải NG, Lục Hành cảm thấy mặt mũi của cậu ta hoàn toàn mất hết, trong lòng âm thầm khó chịu, oán giận nhân vật Văn Hiến quá khó diễn, cùng với hình tượng của cậu hoàn toàn bất đồng, rất có tính khiêu chiến. Lúc trước cậu chỉ diễn những bộ phim hiện đại, may mắn có được danh tiếng tốt, từ đó vô hình đem hình tượng của cậu gắn chặt với một kiểu nhân vật duy nhất, hợp đồng liền tiếp xuất hiện cũng chỉ có một dạng.

Lần này vai diễn Văn Hiến là một đột phá, trong kịch bản nêu rõ cậu ta chỉ mới hai mươi, là một người trầm ổn đến mức chẳng khác nào một hòa thượng gõ chuông trong chùa, bởi vì muốn học trà đạo, vô tình gặp phải một lão sư đặc biệt, võ nghệ cao cường nên có khá nhiều phân cảnh đánh nhau, khó trách khỏi có chút khó khăn.... Thật là một nhân vật phiền toái, còn chưa kể đến trang phục cổ đại, sáng nào cũng phải dành hơn một tiếng đồng hồ để hóa trang tạo hình, quả thật vô cùng mệt mỏi, cậu không khỏi hối hận vì đã nhận lời tham gia.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt phó đạo diễn đặt lên người Cố Hoài Dương, lòng háo thắng của cậu lại trở dậy, thậm chí vì sợ y thay cậu diễn mà được chú ý, cứng đầu cố chấp mà đồng ý quay, quyết không cho Cố Hoài Dương có cơ hội ra mặt. Trước kia trong trường Cố Hoài Dương là học sinh ưu tú nhất, rất nhiều giáo viên đều nói y rất có năng lực, trời sinh chính là phải ăn cơm diễn viên, cho nên liền có người đề cử y tham gia biểu diễn kịch nói. Đó là một kinh nghiệm cực kỳ quý giá, vô số người đổ xô y có cơ hội tôi luyện này, ai nấy đều cho rằng sau khi tốt nghiệp y nhất định sẽ khuynh đảo giới giải trí một phen, không nghĩ đến y tiến vào giới giải trí ở vị trí thấp nhất, cuối cùng còn không tham gia diễn xuất. Là bạn học của y, nhìn thấy tình cảnh của y ngày hôm nay, dù cho chỉ là người đóng thế cũng không thể, chỉ cần cho y một con đường, y sớm muộn sẽ vượt qua cậu, cho nên ngay lúc này phải đánh áp y xuống.

Lúc ăn cơm trưa, Lục Hành nhìn kịch bản trên đùi, lại nhìn Cố Hoài Dương đeo khẩu trang cách đó không xa, nữ trợ lý đứng bên cạnh giúp cậu sửa sang lại hộp đồ ăn vặt, trong lúc vô tình phát hiện bên trong có một chai dung dịch tẩy trang màu trắng thì đưa cho Lục Hành.

Con người Lục Hành chợt co rút, tựa hồ như nhìn thấy độc dược, cấu kính quát lớn, “Lập tức mang đi! Dem cả hộp đồ ăn đó vứt ngay!” Đó là dung dịch tẩy trang mà cậu cho Cố Hoài Dương dùng, chờ khi y rời đi, cậu vội trở về phòng hóa trang để thu hồi, không nghĩ tới lại bị nữ trợ lý lục ra, quả nhiên không nên đem chứng cứ đáng sợ này giữ bên người, sẽ dễ làm cho cậu phân tâm, mắt thấy nữ trợ lý bị dọa đến bất động liền thô bạo đẩy nàng một cái, “Nhanh đi!” Nữ trợ lý nhanh chóng mang hộp đồ đi vứt.

Tại một chỗ không ai ngờ đến, Nhiếp Minh Viễn đột nhiên xuất hiện. Lo lắng cho thân thể của Cố Hoài Dương, giờ nghỉ trưa Nhiếp Minh Viễn đến phim trường, thấy nữ trợ lý của Lục Hành đi thẳng một đường đến chỗ thùng rác, đem hộp đồ trong tay vứt bỏ, rồi lo sợ chạy về chỗ của Lục Hành, không nhận ra chai dung dịch tẩy trang đã rơi ra ngoài. Nhiếp Minh Viễn nhìn vẻ mặt hốt hoảng của nàng không khỏi liếc mắt nhìn, là dung dịch tẩy trang đã quá hạn.

Lúc ăn cơm, Cố Hoài Dương ngồi một mình ngoài hành lang, cởi khẩu trang xuống hóng mát, xúc cảm da mặt bị che kín mít lại không những nóng mà còn ngứa, không cần soi gương cũng biết khuôn mặt của y lúc này có bao nhiêu xấu xí, chính vì thế hôm nay không thể cùng với đồng nghiệp ăn cơm. Y hiểu rõ cần phải đi một chuyến đến bệnh viện, nhưng mà nếu rời đi tiền lương buổi chiều sẽ bị trừ, so với mặt thì y để ý công việc của mình nhiều hơn. Vả lại ngày trước quay phim cũng có không ít lần bị dị ứng với mỹ phẩm, thường bị nổi mẩn đỏ, dù có nghiêm trọng thế nào thì vài hôm sau đều sẽ tốt lên, cho nên y cũng không có vì tình trạng của mình lúc này mà luống cuống.

Cố Hoài Dương vui đầu ăn cơm, trong đầu lại nghĩ đến công việc buổi chiều sẽ phải làm những gì, một thanh âm trầm thấp bất ngờ vang lên từ phía sau. “Thì ra cậu ở đây.” Cố Hoài Dương theo bản năng quay đầu lại, dáng người anh tuấn của Nhiếp Minh Viễn liền hiện ra trong mắt, đôi con người kim sắc vững vàng khóa trụ trên người y, nhớ tới mặt mình, y vội vàng quay đầu che đi, nhưng vẫn không giấu được bị Nhiếp Minh Viễn phát hiện.

Nhiếp Minh Viễn tiến lên mấy bước, “Mặt cậu làm sao vậy?” Dù chỉ có vài giây ngẩn ngui nhưng hắn vẫn thấy được khuôn mặt vốn nguyên bản nên bóng loáng nhẵn nhụi lại đầy tràn những vết mẩn đỏ khó coi, nổi lo lắng nhất thời phủ kín tâm trí hắn.

“Một chút dị ứng.” Biết đã giấu không được, Cố Hoài Dương cúi thấp đầu đáp, thuận tiện đem khẩu trang kéo lên.

Chân mày Nhiếp Minh Viễn thẳm nhíu lại, “Sáng sớm đã bị rồi sao?” Thấy Cố Hoài Dương gật đầu, thanh âm không khỏi trầm xuống, “Cậu phải đi bệnh viện.”

Cố Hoài Dương bình tĩnh nói, “Kết thúc công việc tôi sẽ đi.”

Nhiếp Minh Viễn, thần sắc nhất thời liền biến đổi, “Bị thế này rồi còn có thể nhịn sao?”

Khẩu khí của hắn tựa như đang hỏi tội, Cố Hoài Dương có chút giật mình, y cảm thấy dị ứng không phải là bệnh quan trọng, không cần gấp gáp đi khám, chịu khó một chút thì sẽ qua, liền nói, “Thân thể của tôi, tôi hiểu rõ.”

20. Mặc Hắc Hoa - Chương 20

Loại chuyện như thế này, nếu là người bình thường đã sớm chạy đến bệnh viện để chữa trị, triệu chứng dị ứng không phải là chuyện có thể dễ dàng nhẫn nhịn, thế mà hắn lại không phát hiện ra thứ khác thường, còn tin cái cảm mạo giả dối của Cố Hoài Dương, trong lòng Nhiếp Minh Viễn thoáng chốc hỗn loạn, khẩu khí cũng đổi thành nghiêm khắc, “Lập tức đi bệnh viện!”

Cố Hoài Dương bị khẩu khí của hắn ép đến mức gần như không thể nói “không”, mặc dù hắn quả thật là một nam nhân mỹ lệ, khí thế mạnh mẽ khiến người bị áp lực, nhưng tưởng tượng đến y mới đến tổ kịch thì đã xin nghỉ, thủy chung đều không tốt, cũng không đồng ý với hắn, “Tôi còn có công việc phải làm.”

Nhiếp Minh Viễn khẽ nhúu đôi mày anh tuấn, tựa hồ không nghĩ tới có người dám cự tuyệt hẳn, chẳng qua biểu cảm hẳn không duy trì được một giây liền rất nhanh lộ ra tia cười vui vẻ, “Công việc không cần lo lắng, Karl sẽ sắp xếp người khác.” Chuông điện thoại di động đúng lúc vang lên, Nhiếp Minh Viễn tiếp điện thoại, im lặng nghe một lát, dường như là chuyện làm ăn cần hẳn chấp thuận, hẳn thấp giọng nói mấy câu liền cúp, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Cố Hoài Dương, “Đi thôi, tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không cần.” Cố Hoài Dương ngượng ngùng từ chối, y biết rõ hẳn sẽ không có dư thời gian để đưa y đi.

Nhiếp Minh Viễn hảo ý giải thích với y, “Có nghệ sĩ trong công ty tôi bị bệnh nặng, tôi phải đến đó một chuyến, thuận đường đưa cậu đi luôn.”

“Có hay không phiền toái đến anh?” Cố Hoài Dương như cũ, trong lòng thoáng run sợ.

Nghe vậy, Nhiếp Minh Viễn cười một tiếng, con ngươi màu vàng rung động, “Làm sao phiền được, chẳng qua trong xe nhiều hơn một người mà thôi.” Dứt lời, hẳn kéo y đến bên cạnh thang máy.

Cố Hoài Dương mặc dù kinh ngạc vì thái độ của Nhiếp Minh Viễn nhưng vẫn lựa chọn đi theo hẳn, y nhìn ra được Nhiếp Minh Viễn thật lòng quan tâm y. Nhưng nếu hẳn thật sự có nghệ sĩ bị bệnh nặng nên mới thuận tiện đưa y đi cùng vậy sao hẳn lại đặc biệt đến phim trường tìm y? Nếu là vì công việc, vậy thì để Karl trực tiếp liên hệ là được, hẳn không cần phải tự thân mình tới, như vậy, Nhiếp Minh Viễn nhất định là đặc biệt tới gặp y!

Ý tưởng đột nhiên xuất hiện dọa Cố Hoài Dương giật mình một phen, lại rất nhanh phủ nhận, cảm thấy ý nghĩ như thế quá mức hoang đường, một Nhiếp Minh Viễn đầy quyền thế, khí phái nam nhân tuấn tú làm sao có thể vì muốn gặp y là đích thân đến phim trường, chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Xung quanh Thành Điện ảnh có rất nhiều bệnh viện lân cận, Nhiếp Minh Viễn đem xe dừng lại trước của một bệnh viện, Cố Hoài Dương xuống xe bước vào, hướng phòng khám mà đi, Nhiếp Minh Viễn cũng theo vào thăm nghệ sĩ của hẳn.

Bệnh viện rất lớn, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Đại sảnh có rất nhiều người, bên quầy lấy số xếp thành một hàng dài, bên lấy thuốc hay thang máy đều dày đặc người đứng đợi chờ tới lượt.

Cố Hoài Dương nhìn hàng người kéo dài trước mắt, phỏng đoán đến phiên y hẳn cũng phải nửa tiếng sau, rồi đợi đến lúc khám bệnh phải mất một khoảng thời gian nữa mới gặp được bác sĩ, buổi trưa chắc chắn sẽ phải ở trong bệnh viện, nhưng y từ trước đã có thói quen chờ, cho nên đối với tình huống này cũng không cảm thấy phiền não.

Chẳng qua đối với Nhiếp Minh Viễn mà nói, thời gian không phải là thứ dùng để lãng phí, mắt thấy y muốn xếp hàng lấy số, thanh âm Nhiếp Minh Viễn liền vang lên bên tai, “Chúng ta lên tầng mười, nơi đó rất nhanh sẽ gặp được bác sĩ.”

“Không cần lấy số trước sao?” Cố Hoài Dương nghi hoặc nhìn Nhiếp Minh Viễn, bệnh viện công đều có quy định, không lấy số sẽ không gặp được bác sĩ cho nên mọi người đến bệnh viện mới trật tự xếp hàng chờ số.

Nhiếp Minh Viễn mỉm cười, “Tôi biết bác sĩ ở trong đây.”

Trong bệnh viện còn có người quen, Cố Hoài Dương hiểu Nhiếp Minh Viễn có quan hệ rất rộng, nhưng đến mức độ này thì cũng được sao? Dù sao đã vào đây ai cũng phải trật tự xếp hàng mới đúng, y ngẩng đầu lên hỏi, “Người đó không cần phải khám bệnh sao?”

“Không, hướng chi tình trạng của cậu không thể để lâu.” Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn rơi trên mặt y, nhìn lớp da dưới mắt y đã có chút đỏ lên liền biết tình trạng của y không thể trì hoãn được nữa, “Đi thôi, tôi dẫn cậu đi.”

“Cám ơn.” Cố Hoài Dương khách khí lễ phép.

Nhiếp Minh Viễn nhẹ nhúu mày, rất nhanh chân mày lại giãn ra, mang y đến chỗ thang máy, lên đến tầng mười thì đem y đến giới thiệu với bác sĩ Lâm Dược, sau đó đứng ngoài cửa chờ Cố Hoài Dương, nghe rõ đoạn đối thoại giữa y với Lâm Dược, quả thật tình trạng của Cố Hoài Dương rất xấu. Lâm Dược sau khi khám xong xác định đó là dị ứng thì bác thuốc, bắt đầu thoa dược cho y.

21. Mặc Hắc Hoa - Chương 21

Cố Hoài Dương cầm theo đơn thuốc đến quầy thu lệ phí trả tiền, Nhiếp Minh Viễn đi vào hỏi Lâm Dục, “Là do dị ứng với mỹ phẩm sao?”

Lâm Dục kinh ngạc nhìn Nhiếp Minh Viễn, không nghĩ đến hắn sẽ hỏi đến bệnh tình của Cố Hoài Dương, Nhiếp Minh Viễn từ trước đến nay không quan tâm người khác, nhưng lần này lại đích thân đưa Cố Hoài Dương đến chỗ anh khám, thoát nhìn hai người chẳng khác nào là bạn thân, liền đem toàn bộ bệnh trạng của Cố Hoài Dương nói cho hắn biết.

Cố Hoài Dương tới quầy thu lệ phí ở tầng mười tính tiền, lấy thuốc, sau đó theo an bài của y tá tiến vào phòng bệnh. Phòng bệnh trang thiết bị đều đầy đủ, có tivi, tủ lạnh, phòng tắm, liếc nhìn liền thấy sạch sẽ cùng thư thái, Cố Hoài Dương biết y không có bao nhiêu tiền, làm sao có khả năng ở phòng bệnh cao cấp như vậy để dưỡng sức, trong lòng run sợ hỏi y tá, “Xin hỏi có phải cô đã nhầm phòng không?”

Y tá cười nhạt, “Anh yên tâm, không sai đâu.” Lại tiếp tục tiêm thuốc vào dung dịch truyền và ghim ống nước biển, “Phòng bệnh ở tầng này đều như thế, anh ngồi xuống đi.”

Cố Hoài Dương ngồi xuống mép giường, y tá sờ tìm tĩnh mạch, đem kim châm vào, sau đó điều chỉnh lại tốc độ truyền dịch, nói: “Đợi truyền nước biển xong anh lại gọi tôi, trên người có chỗ nào ngứa thì thoa thuốc bác sĩ đã đưa.”

“Ừ, tôi đã biết.” Cố Hoài Dương trầm ổn đáp.

Y tá cầm khay thuốc rời phòng, Cố Hoài Dương tựa người vào giường bệnh mềm mại, nghĩ có lẽ Nhiếp Minh Viễn đã đi gặp nghệ sĩ kia, dù sao mục đích hắn đến bệnh viện cũng là để thăm bệnh, tiện đường đưa y đi, còn giúp y không phải mất công xếp hàng lấy số, thật sự là một người tốt, đã lâu lắm rồi y không có gặp được loại người như vậy, lần sau nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn hắn.

Cố Hoài Dương im lặng suy tư, nhìn từng giọt dịch chậm rãi rơi xuống tạo nên chấn động nhỏ gọn sóng, tay y dần dần bắt đầu chuyển lạnh, tiếp đến cơn mộng mị cũng từ từ kéo đến, y không khỏi nhắm mắt lại.

Còn chưa ngủ được năm phút đồng hồ, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra.

Cố Hoài Dương chợt mở mắt ra, nhìn Nhiếp Minh Viễn đi vào phòng, ánh mắt trời bao phủ trên người hắn, áo sơ mi màu đậm, phối với quần tây ôm trọn đôi chân thon dài khiến cho phong thái trên người hắn càng thêm thành thực cao ngất. Theo từng bước chân của hắn, mùi nước hoa Calvin Klein nồng đậm tràn ngập trong không khí, dần lấp đi vị đạo khử trùng đặc trưng của phòng bệnh, hắn nhìn y nằm trên giường, nói: “Tôi đánh thức em sao?” (bắt đầu từ chỗ này mình sẽ thay đổi xưng hô của anh Viễn luôn nhé.)

“Không, tôi vốn không có ngủ.” Cố Hoài Dương vội vàng nói.

Đáy mắt Nhiếp Minh Viễn hiện ra một tia lo lắng, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Tôi không sao...” Cố Hoài Dương thấp đầu đáp, y không có thói quen được người quan tâm, “Cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, vô nước biển một chút sẽ khỏi thôi.”

“Trước kia em thường bị dị ứng sao?” Nhìn bộ dáng của y tựa hồ không có vì dị ứng mà phiền não, nếu như là nghệ sĩ dưới tay hắn đã sớm gấp đến độ cùng một loại với kiến bò lên chảo nóng, thậm chí còn nhanh chóng tiêm được vào để áp chế, không giống như y trấn định.

Cố Hoài Dương suy nghĩ một chút, nói: “Lúc đầu không có thói quen dùng mỹ phẩm, lại không chú ý tẩy trang, da thường sẽ đỏ lên.” Nếu cùng một người bình thường nói đến chuyện trang điểm, đối phương nhất định sẽ xem thường y là một tên đàn ông mà còn trang điểm, nhưng đã là diễn viên cho dù là kẻ đóng vai phụ cũng phải hóa trang, cho nên cùng Nhiếp Minh Viễn nói đề tài này cũng không cần lo lắng hắn sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn y.

Nhiếp Minh Viễn nắm được ý chính trong câu nói của y, “Lần này có tẩy trang không?”

“Có.”

Nhiếp Minh Viễn dường như có điều suy nghĩ, “Ồ phim trường sao?”

“Đúng vậy.” Đầu óc Cố Hoài Dương không biến hóa nhanh được như Nhiếp Minh Viễn, đối với vấn đề hẩn hoi y cũng không quá chú tâm.

Đã là diễn viên đóng thế phần nhiều sẽ không được coi trọng, thợ trang điểm sẽ không cho bọn họ dung dịch tẩy trang, đa số họ đều tự mình tắm rửa sạch sẽ phía sau hậu trường, hoặc về nhà dùng nước tẩy trang của mình mà tẩy, vậy rõ ràng cho thấy Cố Hoài Dương đã mượn nước tẩy trang của người khác, dĩ ứng thế này chỉ có thể do mỹ phẩm mà ra, vô tình nhớ tới dung dịch tẩy trang nhật được kia, Nhiếp Minh Viễn hỏi, “Là nước tẩy trang Lục Hành đã cho em mượn sao?”

Cố Hoài Dương sững sốt, một lúc sau mới kịp phản ứng lại, lắc đầu một cái nói, “Chẳng qua là do lâu rồi không trang điểm mà thôi, không phải là do nước tẩy trang đâu.”

“Ừ, tôi biết.” Nhiếp Minh Viễn nhẹ nhàng cười một tiếng, đôi con ngươi kim sắc dần hiện ra sự nguy hiểm, nếu đã là Lục Hành cho y mượn nước tẩy trang, mà đúng lúc lại là sản phẩm quá hạn sử dụng, không thành vấn đề mới kỳ quái.

22. Mặc Hắc Hoa - Chương 22

“Phải rồi, là anh sắp xếp cho tôi ở phòng bệnh này sao?” Cố Hoài Dương hỏi ra vấn đề y thắc mắc.

Nhiếp Minh Viễn bất động thanh sắc nói, “Đó là do bác sĩ quyết định.”

“Tôi không nghĩ đến đãi ngộ của bệnh viện lại tốt như vậy...” Cố Hoài Dương nhỏ giọng nói, bình thường vào nước biển đều chỉ ở phòng phổ thông, chưa kể đến lệ phí mà y phải trả ít đến kì lại, khó trách khỏi không nghĩ đến là do sắp xếp của Nhiếp Minh Viễn.

Đáy mắt Nhiếp Minh Viễn khẽ lóe lên một tia trêu đùa, “Chẳng lẽ ở chỗ tốt một chút em lại cảm thấy không thoải mái sao?”

“Tôi chỉ là nhân viên bình thường, không cần thiết phải ở chỗ tốt.” Cố Hoài Dương thấp đầu, vài sợi tóc màu nâu rơi trên trán, không cách nào nhìn rõ được vẻ mặt của y lúc này.

Từ góc độ của Nhiếp Minh Viễn chỉ nhìn thấy được sống mũi cao thẳng hoàn hảo của y, áo sơ mi của y chất lượng không phải đặc biệt tốt nhưng mang trên người y lại không chút nào tầm thường, sơ mi màu xám tro thô ráp ôm lấy lồng ngực rắn chắc của y, nút áo đầu không gài để lộ ra xương quai xanh, trên đó còn vương lại vài sợi vải vụn, vết tích ấy không chỉ làm bật lên vẻ đẹp anh tuấn của y mà còn toát ra một chút ngây thơ, Nhiếp Minh Viễn không nhịn được vươn tay, dùng sức khẽ xoa đầu y, “Chúng ta là bạn bè, cứ coi như là tôi vì em mà làm đi.”

Cố Hoài Dương cả kinh, vì hành động của hắn rối loạn trong lòng, ngẩng đầu lên liền đối diện với đôi con ngươi kim sắc, đôi mắt ấy chuyên chú nhìn khiến y không được tự nhiên mà cúi thấp đầu, nhớ đến bản thân khẩu trang cũng không đeo càng không có biện pháp nào dùng khuôn mặt xấu xí kia đối mặt với hắn, y không biết vì sao lại để ý ánh mắt Nhiếp Minh Viễn, có lẽ là do Nhiếp Minh Viễn quá mức ưu mỹ, trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác tự ti.

Nhìn Cố Hoài Dương có xu hướng trầm mặc, khuôn mặt mỹ lệ của Nhiếp Minh Viễn nhẹ hiện lên một tia cười, có ý đánh vỡ sự trầm mặc, “Đói bụng không? Tôi lấy đồ ăn cho em.” Dứt lời tự mình đi về phía tủ lạnh.

Cố Hoài Dương quả nhiên bị hành động của hắn hấp dẫn, mắt thấy hắn muốn lấy nước trái cây và nước suối ra khỏi tủ lạnh, nhất thời gấp đến độ như vừa kéo chốt lựu đạn, “Tôi không đói bụng, anh không cần phải tìm đồ ăn đâu.”

“Em phải ở bệnh viện đợi nửa ngày, không đói bụng cũng phải dùng chút trái cây.” Nhiếp Minh Viễn quay đầu lại nhìn y, vẻ mặt quan tâm khuyên nhủ.

Bên tai Cố Hoài Dương hồi đáp, “Những thứ này sẽ phải trả tiền...” Trong lòng y, tủ lạnh của bệnh viện cùng quán bar là cùng một dạng, là một loại mê hoặc, chờ khi người sơ sót sẽ bị trúng bẫy, khi trả tiền sẽ là một con số rất lớn.

Nhiếp Minh Viễn lấy từ trong tủ lạnh ra nước trái cây, không quên nói với y, “Lệ phí em đã trả rồi.”

“Nhưng không nhiều...” Cố Hoài Dương trong lòng run sợ nhìn hắn.

Nhiếp Minh Viễn lại tiếp tục mỉm cười, “Em chỉ cần nhớ rõ như vậy là được.” Chính vì thế mà hắn mới không giúp y nộp tiền viện phí, biết rõ lấy tính cách của y chỉ sợ nhất quyết đem tiền trả lại cho hắn, cho nên để cho bác sĩ đem lệ phí đẩy xuống mức thấp nhất để chính y đi đóng. Thái độ của y thật sự làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn, hắn nhận ra được Cố Hoài Dương không giống những nghệ sĩ trong trí nhớ của hắn, sẽ không nắm chắc cơ hội này mà bỏ lên giường hắn, y luôn sợ hãi nhiều hơn vui mừng.

Cố Hoài Dương thành thật đáp, “Đột nhiên được đối xử quá tốt sẽ có cảm giác bất an.”

“Yên tâm đi, sẽ không có cái bẫy nào đâu.” Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn nhu hòa nhìn Cố Hoài Dương, mơ hồ đoán được vì sao y tiến vào giới giải trí mãi không có được tiếng tăm, dung mạo anh tuấn của y dễ dàng kiếm được nhiều cơ hội, nhưng đồng thời cũng sẽ bị mọi người chèn ép, với tính tình của y, khó có thể thuận lợi lấy được cơ hội tốt. Mà nếu đã như thế, dù có tài giỏi ra sao cũng sẽ bị chìm ngấm ở một góc, sớm muộn sẽ phải rời khỏi vòng giải trí, đáng tiếc. Nhưng cũng nhờ vào tính cách này của y, hắn mới không khỏi muốn đến gần y hơn. Hắn cầm lấy cái mâm đặt trên bàn tròn, đưa cho Cố Hoài Dương một miếng quýt đã bóc vỏ. “Ném thử xem.”

“Cám ơn.” Cố Hoài Dương theo bản năng nhận lấy, quên mất tay trái còn đang găm kim tiêm, vừa động liền có máu chảy ra, nhất thời đụng phải mâm trái cây.

Động tác Nhiếp Minh Viễn so với y còn nhanh hơn, vội nhận lấy cái mâm đặt sang một bên, “Cẩn thận một chút.” Thấy bên gần chỗ kim tiêm đã xuất hiện vết máu dài, chất lỏng màu đỏ đi ngược lên trên, chuyện khẩn cấp có gọi y tá đến giúp cũng không kịp, hắn trực tiếp rút kim tiêm ra, lau đi vết máu rồi mới đem kim tiêm điều chỉnh trở về đúng vị trí của tĩnh mạch, “Em động đến kim tiêm, trong lúc vô nước biển tay sẽ rất đau, chịu khó đổi sang tay khác đi.”

“Ừ...” Cố Hoài Dương bị động tác của Nhiếp Minh Viễn mà cả kinh, trợn mắt, hoàn toàn quên mới phải nói xin lỗi vì hành vi lỗ mãng vừa rồi, chăm chú nhìn Nhiếp Minh Viễn, “Anh từng học y sao?”

“Mẹ của tôi là bác sĩ, theo bà nhiều năm tự nhiên cũng có thể thay nước biển, rút kim tiêm.” Nhiếp Minh Viễn vừa giải thích với y, vừa đem băng keo dán xuống, “Sau này em phải chú ý một chút, cứ như vậy thật làm người ta lo lắng.”

Nhiếp Minh Viễn là đang vì y mà lo lắng, cảm nhận được phần tâm ý này khiến Cố Hoài Dương choáng váng đầu óc, “Tôi sẽ chú ý.” Nếu như là bình thường y sẽ không vội vàng như thế, nhưng mỗi khi ở cùng một chỗ với hắn những tình huống tương tự lại liên tiếp xảy ra.

“Đừng quên lời hứa này của em.” Nhiếp Minh Viễn cười khanh khách nhìn y, nhượng Cố Hoài Dương cảm giác vô cùng dịu dàng, tựa hồ bất kể có phát sinh chuyện gì, bản thân y phạm phải sai lầm gì cũng sẽ được Nhiếp Minh Viễn bao dung tha thứ. Người xung quanh Cố Hoài Dương không có ai giống hắn, chỉ cần cùng hắn nói chuyện y luôn không biết phải làm sao, nhưng thái độ Nhiếp Minh Viễn thủy chung hòa nhã, dễ dàng cùng y trò chuyện, chẳng qua ánh mắt chuyên chú kia không ngừng dừng lại trên người khiến y không khỏi khẩn trương.

23. Mặc Hắc Hoa - Chương 23

Buổi tối, Cố Hoài Dương dùng cơm Nhiếp Minh Viễn đưa tới. Nhiếp Minh Viễn không ngừng tiếp điện thoại, dáng vẻ vô cùng bận rộn, đợi khi hất gác máy, Cố Hoài Dương không nhịn được nói, “Nếu có chuyện thì anh đi trước đi.”

Nhiếp Minh Viễn đứng ngoài ban công nhìn y, thấy sắc mặt y không còn kém như buổi trưa liền đi tới mép giường, “Cho tôi mượn điện thoại của em một lát.”

“A...” Cố Hoài Dương không rõ đưa điện thoại của mình cho hắn.

Nhiếp Minh Viễn nhẹ nhàng ấn xuống một dãy số, “Tôi có việc phải đi ra ngoài một chuyến, có chuyện em nhớ gọi cho tôi hoặc liên hệ với bác sĩ.”

Cố Hoài Dương ngẩng đầu lên hỏi, “Là người đã khám bệnh cho tôi sao?”

“Ừ, cậu ấy là bạn tôi, nếu em không thoải mái thì nói cho cậu ta biết.” Đáy mắt Nhiếp Minh Viễn đảo qua một tia sầu lo, hắn hiển nhiên không yên lòng để y lưu lại bệnh viện một mình, lại rõ tính cách của y dù có khó chịu vẫn sẽ chịu đựng không khởi dạn dò mảy râu.

Cố Hoài Dương gật đầu một cái, “Ừ, tôi biết.” Đưa mắt nhìn Nhiếp Minh Viễn rời khỏi phòng bệnh, tiếp đến nhìn vào dãy số xa lạ trong di động, nghĩ tới chỉ cần ấn vào nó liền có thể liên hệ với Nhiếp Minh Viễn, trong lòng thoáng chốc ấm áp.

Ngày tốt nghiệp đại học bước chân vào xã hội, rất nhiều thời điểm không thể dựa dẫm vào người khác, cũng không có biện pháp kiếm được ai để dựa vào, có ngã bệnh cũng chỉ có một mình y đến bệnh viện, truyền dịch và vô nước biển một lát rồi tự ngồi xe về nhà. Nhớ có một lần lúc ăn cơm cùng tổ kịch cũ bị đau dạ dày, y ráng chịu đau từ nhà đến bệnh viện, đến được đó cả người là một thân mồ hôi lạnh, y vội đến quầy đăng ký khám gấp, sau lại chạy lên chạy xuống tiến hành các loại kiểm tra, đến khi đau đến không chịu nổi nữa thì mới ngồi xuống nghỉ ngơi.

Khi nhìn thấy bệnh nhân có bạn bè đến thăm hỏi, nói không ham mộ chính là gạt người, nhưng lòng ham mộ ấy rất nhanh cũng phai đi, y biết y chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên ở bất kì thời điểm nào vẫn luôn độc lập, tuyệt không để bản thân lệ thuộc vào người khác.

Nhưng hiện tại có người quan tâm y. Dù cho chỉ là cử chỉ nhất thời nhưng cũng thật ấm áp, Cố Hoài Dương nằm trên giường bệnh, hồi tưởng lại những việc đã phát sinh ngày hôm nay từ từ chìm vào giấc ngủ, trong mơ, một đôi con người kim sắc không chớp nhìn chăm chăm vào y, ngón tay thon dài dịu dàng đặt trên đỉnh đầu y, nương theo từng chuyển động mà phát ra hơi thở cao quý, nhàn nhạt như hương vị gỗ, từng chút một ăn mòn các giác quan của y, nháy mắt y liền giật mình tỉnh dậy, bắt đầu lặn qua lộn lại không ngủ được.

Đồng dạng ngủ không được còn có Lục Hành, giới giải trí bỗng nhiên xuất hiện một bài post về cậu, tỷ lệ lượt xem vô cùng cao, không biết từ đâu dân mạng lại tìm được ảnh của cậu trước khi xuất đạo, so sánh với hiện tại khác nhau liền phanh phui ra chuyện cậu từng phẫu thuật thẩm mỹ.

Dân mạng cười nhạo cậu đủ khả năng để quảng cáo cho mấy cái bệnh viện thẩm mỹ, tuyệt đối có thể hấp dẫn lượng lớn nhóm người muốn chỉnh dung, fan hâm mộ lại sống chết bao che, không thừa nhận cậu từng chỉnh sửa, hai bên kéo lên diễn đàn tranh chấp kịch liệt, vô số trang truyền thông cũng thừa cơ hội này đăng hàng loạt bài báo nghi vấn. Lục Hành tức giận muốn để lại bình luận mắng chửi, Kỳ Dục, người đến cùng cậu thảo luận công tác sắp tới, thấy hành động của cậu, lập tức yêu cầu dừng lại, “Cậu làm vậy được gì? Hiện tại cái cần làm chính là giải thích chuyện chỉnh dung.”

“Sẽ có người tin sao?” Lục hành chốt dạ, đem tin tức trên web đưa cho Kỳ Dục.

Kỳ Dục nhanh chóng xem qua một lần, chỉ ra vấn đề quan trọng, “Tôi sẽ cho người đứng ra giải thích, cái công chúng cần là một nghệ sĩ dùng thái độ tích cực để đáp lại lời đồn chứ không phải một người trốn ở nhà làm đà điệu.”

Tâm Lục Hành chùn xuống, “Anh là, là muốn tôi thừa nhận phẫu thuật?”

Về mặt Kỳ Dực hiện lên tia cười, “Dĩ nhiên không phải, chẳng qua gặp phải chuyện này, đúng lúc cần đáp lại mà thôi.”

Lục Hành nhẹ nhõm thở phào một hơi, cậu biết Kỳ Dực sẽ vì cậu xử lý ổn thỏa, Kỳ Dực là kim bài đại diện của Quân Hào, trong giới giải trí thanh danh hiển hách, sau khi ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ của Quân Hào, chủ tịch Tân Đồ Hiên liền đem cậu vào tay Kỳ Dực.

Trên tay Kỳ Dực có hơn mười nghệ sĩ, mỗi ngày đều có rất nhiều công việc phải xử lý, rất nhiều thời điểm bọn họ đều bàn chuyện công việc qua điện thoại. Kỳ Dực đã cho cậu rất nhiều cơ hội, chẳng qua cậu vẫn không vừa lòng với sắp xếp của anh ta, ngầm tự mình tìm thêm nhiều cơ hội khác. Tỷ như tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” kì này là chính cậu góp một phần tiền, cho nên bất kể phát sinh chuyện gì, Nhiếp Minh Viễn vẫn chưa đủ tư cách đem cậu đá ra khỏi danh sách diễn viên.

24. Mặc Hắc Hoa - Chương 24

Nhưng chuyện này quá mức trùng hợp, cậu hoài nghi có người âm thầm đứng phía sau điều khiển, dù sao chính dung cũng không phải chuyện về vang gì, để lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cậu, liền hỏi Kỳ Dực, “Chuyện lần này, có thể có người đứng sau dàn xếp không?”

“Sẽ không trùng hợp như vậy.” Kỳ Dực dừng một chút nói tiếp, “Thái độ gần đây của cậu có hơi kiêu ngạo, đừng quên lúc trước phải chật vật trèo lên vị trí này ra sao.” Vì thành danh, Lục Hành ngày trước đã tham gia rất nhiều chương trình, làm luôn ca sĩ, có được ngày hôm nay thật không dễ dàng.

Lục Hành bình thản, “Tôi không có quên.”

Kỳ Dực lạnh lùng thêm một câu, “Chuyện cậu cùng An Nhã qua lại để hâm nóng tên tuổi, tôi muốn cậu dừng lại.”

“Hiện tại chẳng phải cách làm này rất thông dụng sao, tôi chỉ thuận theo mà hành động thôi...” Lục Hành hừ một tiếng, thoát nhìn có chút tự cho là phải.

Kỳ Dực không có bởi vì thái độ của cậu mà tức giận, vẫn như cũ vắt chân ngồi trên ghế sofa, nhàn nhàn nói thêm một câu, “Không nghe lời tôi, người chịu thiệt chỉ có cậu.”

“Tôi có nữ thần may mắn chiếu cố, sẽ không có chuyện gì đâu.” Truyền thông luôn chú ý đến tất cả động tĩnh của cậu nhưng cậu cảm nhận được rõ ràng tư vị khi làm người nổi tiếng, nhưng mà Kỳ Dực luôn phản đối chuyện tình cảm của cậu, vì thế bọn họ không ít lần đã nảy sinh xung đột. Đoán chừng đến kỳ hạn hợp đồng Kỳ Dực sẽ không tiếp tục đồng ý quản lý cậu nữa. Dù sao thì chuyện đây cũng không mấy quan hệ, cậu hiện tại đã nổi danh, lại từng được kim bài đại diện nâng đỡ. Lục Hành đem lực chú ý trở về web, không quên dặn dò Kỳ Dực, “Tin đồn phẫu thuật nhớ giúp tôi xử lý.”

Kỳ Dực ở trong vòng giải trí đã nhiều năm, loại nghệ sĩ nào cũng đều đã gặp qua, đối với thái độ của Lục Hành cũng không mấy để tâm, anh lấy di động ra gọi cho bên truyền thông, đối phương liền đáp ứng anh xóa bỏ mọi tin tức trên diễn đàn.

Nhưng nửa tiếng trôi qua, bài post vẫn như cũ không biến mất mà còn xuất hiện thêm tin tức Lục Hành trêu chọc người nổi tiếng khác dẫn đến càng nhiều người chú ý, tiêu điểm của mọi người đều tập trung vào Lục Hành, là một nghệ sĩ mà nói đây không phải là chuyện tốt. Kỳ Dực vội vàng gọi thêm một cú điện thoại nữa, liên lạc vừa ngắt, một ký giả bên tòa soạn lập tức gọi đến, thông báo tin tức mới cho anh, “Bên tôi vừa nhận được một bản fax, An Nhã bị bắt gặp hút ma túy ở quán bar.”

“Xác nhận là thật sao?” Khuôn mặt Kỳ Dực tối lại.

“An Nhã đã bị cảnh sát mang đi.”

Kỳ Dực gấp rút hỏi, “Trước mắt có bao nhiêu người biết?”

“Đã có người đem tin tức bán cho tòa soạn Ngũ gia, có lẽ bọn họ đã bắt đầu sắp chữ, chừng nửa tiếng nữa sẽ có tin tức trên mạng.”

“James, cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết, lần sau sẽ mời cậu ăn cơm.” Cúp điện thoại, Kỳ Dực liên hệ với ông chủ của anh, Tân Đồ Hiên, điện thoại kêu nửa ngày vẫn không có hồi đáp, Kỳ Dực gấp điện thoại lại, trong lòng như lửa đốt chờ Tân Đồ Hiên gọi lại.

Lục Hành thấy thần sắc Kỳ Dực không đúng, thấp giọng hỏi một câu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“An Nhã hút ma túy bị bắt, rất nhanh trên web sẽ tràn ngập tin tức về cô ta.” Chân mày Kỳ Dực nhíu chặt, “Kể tiếp cậu cũng sẽ gặp phiền toái.”

Đối mặt với tin bạn gái hút ma túy, Lục Hành ngay tức thì rạch rõ mối quan hệ của cậu, “An Nhã hút ma túy không liên quan đến tôi, bọn tôi chỉ là diễn kịch.”

Kỳ Dực sưng sốt một chút, không nghĩ tới Lục Hành là người ích kỷ như thế, ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Truyền thông đã biết quan hệ của hai người, cậu cũng từng công khai thừa nhận, hiện cô ta xảy ra chuyện, cậu tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Tại sao có thể như vậy...” Lục Hành bắt đầu ôm lấy hai cánh tay.

Kỳ Dực cảm thấy cùng cậu câu thông thật khó khăn liền không để ý đến cậu nữa, chuông điện thoại di động vang lên, Kỳ Dực vội nghe, là Tân Đồ Hiên gọi đến, câu đầu tiên đã hỏi, “Cậu biết tin?”

“Đúng vậy.” Kỳ Dực thở dài, “Tôi vừa mới gọi điện giải quyết tin đồn trên web, không ngờ tiếp sau lại có chuyện khác, mấy tòa soạn kia đã bắt đầu sắp chữ, bây giờ phải làm sao?”

“Đây là một cái bẫy, nếu không sao lại trùng hợp dính líu đến An Nhã?”

Kỳ Dực kịp phản ứng, hỏi, “Anh nghi ngờ có người đứng phía sau ra tay?” Tân Đồ Hiên không phải người đại diện nhưng hẳn vẫn có biện pháp biết được đại bộ phận tin tức, rất nhiều thời điểm trước khi tin tức được truyền thông phanh phui hẳn đã biết, từ đó có thể ngăn cản.

Chuyện An Nhã hút ma túy là tin tức mới vừa xuất hiện, Tân Đồ Hiên vừa nhận được thông báo bên tòa soạn, có thể thấy được người ra tay phía sau có lực lượng rất hùng hậu, dễ dàng thăm dò lai lịch của nghệ sĩ từ đó bắt đầu tạo ra tin đồn, thừa dịp công chúng đang đặt sự chú ý lên Lục Hành lập tức truyền ra tin đồn gièm pha, như vậy bọn họ liền bị rơi vào thế bị động, không có biện pháp đem tin tức ảnh hưởng đến Lục Hành áp chế, “Nếu như tất cả tin đồn là trùng hợp vậy thì Lục Hành quá mức xui xẻo rồi.”

“Người đứng phía sau là ai?”

Tân Đồ Hiên nói với Kỳ Dực, “Trước mắt không có cách xác nhận thân phận, nhưng.... Thủ đoạn này rất giống tác phong của Canh Giò, hẳn thích cắn chặt nhược điểm của đối phương nhằm thực hiện mục đích của mình.” Trầm mặc, “Bây giờ chúng ta phải đem tổn thất đẩy xuống mức thấp nhất, hai ngày này đừng cho Lục Hành ra ngoài, bảo cậu ta im lặng một thời gian.”

25. Mặc Hắc Hoa - Chương 25

Ước chừng khoảng mười giờ, tin tức An Nhã hút ma túy đầy tràn trên các trang web, các kênh truyền thông đại chúng, lượt người xem trên các diễn đàn vô cùng cao, dân mạng lúc trước đã chú ý đến tin tức Lục Hành chỉnh sửa dung mạo, bây giờ lại xuất hiện tin bạn gái An Nhã của Lục Hành hút ma túy, hình tượng một Lục Hành dương quang khỏe mạnh nhất thời bị dư luận ảnh hưởng, nghiêm trọng hơn hết truyền thông lại phát ra tin tức Lục Hành đánh bài thua mấy ngàn vạn vào năm ngoái đưa đến một trận chửi rửa của cộng đồng mạng.

Lục Hành có muốn bảo vệ hình tượng của mình cũng bị những tin đồn bê bối đánh đến mức không còn một mảnh vụn, trên web dần lan truyền tin Lục Hành hút ma túy, thậm chí còn trêu chọc cậu cùng với An Nhã

một đánh bài một hút thuốc, thật trời sinh một cặp. Chủ đầu tư bất mãn Lục Hành, rồi rút hủy bỏ mấy hợp đồng quảng cáo cậu làm đại diện, tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” cũng quyết định ngưng hợp tác với cậu, nháy mắt đem nghiệp diễn của cậu quăng vào vũng lầy.

Kỳ Dục dùng mọi mối quan hệ xã hội của anh để ngăn chặn, nhưng dù có làm mọi cách vẫn không thu được kết quả như ý, không khỏi nghĩ phải chăng Lục Hành đã đắc tội nhân vật cao cấp trong Canh Giò. Nếu không, đối phương tại sao lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế lên người cậu.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rọi xuống văn phòng làm việc, Nhiếp Minh Viễn ngồi ở ghế sofa bằng da, nghe thư ký Đường Vũ báo cáo tiến triển công việc, hần chỉ nghe, không đáp, trong tay cầm một điếu thuốc lá đã đốt, khói mù bay lên, che giấu biểu tình của hần.

Đường Vũ biết Nhiếp Minh Viễn có thói quen sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn, vô luận là dùng kỹ xảo hay tiền tài cũng đem người dồn chết chỗ chết, lấy ví dụ như Lục Hành, nếu không phải cậu ta đắc tội Nhiếp Minh Viễn làm sao lại đến tình cảnh suy bại hôm nay. Đường Vũ đem tình huống trước mắt nói cho Nhiếp Minh Viễn, thầm tự hiểu con đường Lục Hành đi tiếp theo sẽ không bình yên, có lẽ nghiệp diễn của cậu ta đến đây đã kết thúc, sau này không còn cách nào phách lối khắp nơi, vụ tai tiếng này đủ nện cậu ta một cú đến thất lạng cũng không dậy nổi.

May mắn Lục Hành có người đại diện là Kỳ Dục. Kỳ Dục thông minh tuyệt đỉnh, quan hệ lại rộng, chỉ cần có anh ra mặt liên lạc với các nhà đài, chờ tin đồn qua đi, nhân phẩm ác liệt như Lục Hành có thể lần nữa làm người nổi tiếng, cho nên tình hình cũng không đến độ hồng bét, coi như Nhiếp Minh Viễn còn để lại cho cậu ta một con đường lui, Đường Vũ hỏi, “Lục Hành đã bị khai trừ khỏi tổ kịch, vai diễn của cậu ta liền trống, xin hỏi có cần mở một buổi casting chọn lại diễn viên không?”

“Không cần.” Tự hồ nghĩ đến chuyện gì vui vẻ, con người hoàng kim của Nhiếp Minh Viễn thấp thoáng ý cười, thanh âm lạnh lùng cũng dịu dàng hơn một chút, “Tôi đã có người thích hợp đề cử, cậu đi thu xếp là được.”

Đường Vũ nhận lấy danh sách diễn viên Nhiếp Minh Viễn đưa tới, nhìn thấy tên trong danh sách liền hít một hơi, khó có thể tin Nhiếp Minh Viễn lại đề cử người mới, nhân vật trong phim dù chỉ là vai thứ chính nhưng không nên tìm người mới đến quay mới đúng. Nhưng mà, cấp trên của y lại là Nhiếp Minh Viễn, sự cường thế của hần không cho phép người khác có ý kiến đối với quyết định của mình, vậy nên dù âm thầm không đồng ý, y vẫn theo lời gọi điện thông báo cho bên sản xuất, Karl.

Karl biết được vai diễn của Lục Hành muốn Cố Hoài Dương thay thế, lại còn muốn anh sắp xếp soạn thảo hợp đồng với Cố Hoài Dương, dạ dày lập tức quặn đau, Nhiếp Minh Viễn thật sự nghiêm túc? Còn muốn đem nhân vật quan trọng như vậy cho Cố Hoài Dương.

Sáng sớm, Cố Hoài Dương nhận được tin nhắn Karl gửi đến, nội dung của nó suýt làm hần y thoát ly khỏi bản thể: Do Lục Hành chủ động rút khỏi tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” người bên họ muốn cậu đảm nhận vai diễn của cậu ta.

Vai diễn của Lục Hành trong bộ phim là nam thứ chính, làm sao có thể đem nhân vật này chuyển giao cho y, sẽ không phải là Karl gửi nhầm tin nhắn đi, Cố Hoài Dương dùng điện thoại gọi qua, nghe được đầu bên kia truyền tới âm đáp, không dám trì hoãn liền hỏi ra chuyện quan trọng.

Dường như đụng đến chỗ đau, Karl bỗng nhiên tức giận, “Cậu không biết sao?”

Cố Hoài Dương nghi ngờ, “Àn?” một tiếng.

Tối hôm qua phát quá nhiều chuyện, Nhiếp Minh Viễn cũng từng nhắc qua muốn y nhận vai diễn nhưng Cố Hoài Dương vẫn là dảng vẻ chưa hiểu thật hư ra sao, thanh âm Karl trầm xuống, “Cậu lên mạng xem tin tức của Lục Hành sẽ biết.”

26. Mặc Hắc Hoa - Chương 26

Trong phòng bệnh không có máy vi tính, Cố Hoài Dương dùng điện thoại lên mạng tìm cái tên Lục Hành, hàng loạt tin tức lập tức xuất hiện, “Lục Hành từng phẫu thuật thẩm mỹ khuôn mặt”, “Lục Hành phản bội người đại diện kim bài”... những tin tức này cũng không bằng, “An Nhã bị bắt gặp hút ma túy, bạn trai Lục Hành bị nghi ngờ sử dụng chất cấm”, “Quảng cáo Lục Hành đại diện cùng phim truyền hình toàn bộ bị đình chỉ”.

Vào diễn đàn càng thêm một hồi mưa tanh gió lớn, tin tức Lục Hành chính dung cùng bạn gái hút ma túy trở thành tin nổi bật, lượt xem vô cùng cao, fan và cộng đồng mạng tranh cãi kịch liệt như chiến tranh hai thế giới, có thêm người châm ngôn ly gián, sự kiện nhanh chóng trở thành tiêu điểm của công chúng.

Cố Hoài Dương không nghĩ chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy, Lục Hành có bạn gái là chuyện trước kia trên diễn đàn đã đăng qua, lúc ấy có rất nhiều người ca ngợi hai người bọn họ là cặp đôi tiên đồng ngọc nữ, nhất thời mọi hoạt động của hai người trở thành mục tiêu chú ý, không ngờ An Nhã lại bị bắt gặp hút ma túy, đúng ngay lúc thời điểm nhạy cảm Lục Hành còn bị tung ra tin đồn phẫu thuật.

Thân là một minh tinh dù có nổi tiếng cách mấy, nhưng nếu không cẩn thận để bản thân vướng vào tai tiếng không nghi ngờ chính là tự hủy đi tương lai, huống chi lần này còn là một minh tinh hút chất cấm, lượng người hâm mộ liền nhanh chóng mất hết, mà mất đi những người này chẳng khác nào mất đi tất cả. Cố Hoài Dương nhìn những bình luận trên diễn đàn, mọi người đều nhất trí đối với Lục Hành thất vọng, còn bày tỏ cảm nghĩ chỉ cần nhìn đến những vai diễn Lục Hành đã từng diễn qua liền cảm thấy buồn nôn, ai có thể ngờ được người ở trước mặt công chúng vờ dịu dàng tươi sáng lại bê bối như vậy.

Nhưng nếu không có những tin tức này thì làm sao rõ được con người của Lục Hành. Trên mạng bắt đầu có người từ chuyện của Lục Hành mà đánh chủ ý sang Quân Hào, cho rằng bọn họ bao trang thật kĩ, còn nhắc đến một số nghệ sĩ dưới tay Quân Hào, loại chuyện ảnh hưởng đến lợi ích của Quân Hào rất nhanh đã bị nhân viên bên bộ phận quản lý diệt sạch. Có người khác lại nói tin đồn kỳ này chắc chắn không thể cho Lục Hành gượng dậy nổi, tổ kịch “Ngâm Mộ Giang” cũng vì thế mà phải thay đổi diễn viên, nháy mắt đem lại vô số sự chú ý.

Sẽ có diễn viên thay thế vai diễn của Lục Hành... Như vậy tin nhắn của Karl gửi tới là thật! Cố Hoài Dương cầm điện thoại trong tay, mở ra tin nhắn của Karl, nhận được tin nhắn của anh y không hề cao hứng như dự đoán, ngược lại còn bởi vì Lục Hành gặp chuyện không may mới lấy được vai diễn có chút phiền.

Cố Hoài Dương ngồi trên giường xem tin tức của Lục Hành, suy nghĩ một hồi tin tưởng chính mình có thể đảm nhận vai diễn của Lục Hành mới bấm điện thoại gọi cho Karl, điện thoại Karl vẫn ngoại tuyến, chắc là bận nhiều việc hoặc anh có lẽ vẫn chưa rời giường, hiện tại cũng chỉ mới bảy giờ. Cố Hoài Dương đứng dậy đi vào phòng tắm, xuyên qua tấm gương trên tường nhìn thấy chính mình, vết mẩn đỏ trên mặt đã thuyên giảm, không còn đỏ ửng lên nữa nhưng vẫn tránh không được cảm giác ngứa ngáy, y vén tay áo lên nhìn hồng ngân trên tay.

Kiểm tra toàn diện một lần nữa, phát hiện trừ cánh tay, bắp chân, trên bả vai vẫn còn vết đỏ nhàn nhạt cũng không còn gì nghiêm trọng, chẳng qua có chút ngứa mà thôi. Cố Hoài Dương không dám tùy tiện gãi, sợ sẽ bị nhiễm trùng, y nhớ tới lời y tá dặn nếu ngứa có thể thoa thuốc, không cần phải hoảng hốt chạy đi tìm bác sĩ. Y trong phòng tắm đơn giản tắm qua, do trên người vẫn còn những triệu chứng dị ứng, trên mặt cũng còn vết đỏ nên chỉ dám dùng nước nóng lau qua.

Mười phút sau, Cố Hoài Dương từ trong phòng tắm đi ra, cầm thuốc mỡ lên giường bệnh thoa. Tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên, cho rằng là y tá đến đổi dịch truyền, Cố Hoài Dương không suy nghĩ nhiều mở cửa, nhìn thấy Nhiếp Minh Viễn đứng ngoài cửa, nhất thời kinh ngạc nhìn hắn, “Sao anh lại tới đây?”

Nhiếp Minh Viễn đứng ngoài cửa, ánh mắt mỉm cười nhìn y, “Tôi đến thăm nghệ sĩ trong công ty, thuận tiện ghé qua thăm em.” Không ngờ đến vừa lúc y vừa mới tắm xong, Nhiếp Minh Viễn thu lại những lời muốn nói vào lòng, nhìn chằm chằm vào Cố Hoài Dương.

Trên người Cố Hoài Dương là một kiện áo sơ mi rộng, nút vẫn chưa cài hết, cổ áo mở rộng để lộ ra lồng ngực trắng kiện cùng xương quai xanh gợi cảm, y ngượng ngùng nhìn quần áo không chỉnh tề trên người, ngón tay khẽ nhúc nhích, tựa như muốn sửa sang lại quần áo, lại cảm thấy cả hai đều là nam nhân với nhau

không cần câu nệ lễ tiết, vì thế đem tay lên gỡ gỡ đầu tóc ứốt, thoát nhìn là bộ dáng đặc biệt xấu hổ, “Tình trạng của cô ấy khá hơn chút nào không?”

Thanh âm y trầm mà mềm mọng, tràn ngập cảm tính kim loại, phối hợp với vài sợi tóc rối tán loạn do cào nhiều gây ra, giống như một chú báo săn nhưng lại không hề mang theo uy áp, Nhiếp Minh Viễn không nhịn được muốn vươn tay chạm vào mái tóc của y, cảm thụ sợi tóc kia có bao nhiêu mềm mại, ý niệm thoáng hiện qua trong đầu khiến lồng ngực Nhiếp Minh Viễn dâng lên một cỗ nhiệt khí, sau đó là muốn ôm lấy y, cảm thụ nhiệt độ của y trong vòm ngực hần, loại chuyện như vậy vô cùng mỹ diệu, thậm chí hẳn có thể đi sâu hơn thế...

27. Mặc Hắc Hoa - Chương 27

Chết tiệt! Đường như càng nghĩ càng thái quá! Nhiếp Minh Viễn dùng ý chí áp chế lại suy nghĩ trong đầu, nhìn thẳng Cố Hoài Dương, phát hiện Cố Hoài Dương hoang mang nhìn hắn mới nhận ra vừa rồi hắn không trả lời câu hỏi của y, hắn cười nhạt, “Cô ấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Anh xem ra rất quan tâm cô ấy.” Trong giọng điệu Cố Hoài Dương thoáng một tia suy tư.

Nhiếp Minh Viễn ngẩn ra, không nghĩ đến Cố Hoài Dương lại cho rằng người hắn quan tâm là nữ nghệ sĩ kia, bất quá trước sau hai lần đều dùng lý do đó mà tới thăm y, không tránh khỏi làm y hiểu lầm, nhưng hiểu lầm này cũng không cần thiết phải giải thích, hắn không nhanh không chậm xúc hộp đồ ăn trên tay lên, nói: “Trên đường đi tôi có mua bữa sáng, nếu không ngại cùng nhau ăn đi.”

“Được không?” Cố Hoài Dương thấp thỏm hỏi.

Nhiếp Minh Viễn cười cười, đôi mắt tựa như bảo thạch sáng lấp lánh, “Dĩ nhiên, tôi mua rất nhiều, một người ăn chắc chắn không hết.”

“Cám ơn.” Tại một nơi dưới đáy lòng Cố Hoài Dương bỗng trở nên mềm mại, lần đầu tiên có người cùng y ăn điểm tâm, phát hiện Nhiếp Minh Viễn vẫn còn đứng ngoài cửa, thoáng chốc trách cứ bản thân chậm chạp, y nghiêng thân người để cho Nhiếp Minh Viễn đi vào.

Quả thật giống như lời Nhiếp Minh Viễn nói, hắn mua rất nhiều điểm tâm, phân lượng xem ra đủ để bốn người ăn. Có cháo yến mạch, bánh bông lan sữa, bánh trứng cuộn thịt xông khói và nấm, đùi gà nướng táo hương, sandwich phô mai cá ngừ cali, salad rau quả và hai ly nước ép trái cây, còn có một món khác mà Cố Hoài Dương không biết gọi tên cũng chưa từng nếm qua, một bữa ăn sáng mang dáng dấp phương Tây, thức ăn vừa bày lên bàn liền tỏa ra một cỗ mùi thơm mê người.

Cố Hoài Dương nhìn Nhiếp Minh Viễn, cẩn thận hỏi một câu, “Anh xác định chỉ có hai người chúng ta ăn?”

“Ừ.” Nhiếp Minh Viễn ngẩng đầu nhìn y một cái, đem nước trái cây rót ra ly, tiếp đến lấy đồ ăn đưa cho Cố Hoài Dương, “Nhanh ăn đi, nếu lạnh sẽ không còn ngon.”

Cố Hoài Dương cảm ơn nhận lấy, cúi đầu ăn cái thứ không biết tên kia, dường như bị mùi vị của món ăn hấp dẫn, hai mắt tỏa sáng, “Đây là cái gì vậy? Mùi thật thơm.”

“Omelette bơ, thật vui khi em thích.”

Cố Hoài Dương khó tin nhìn, “Thật là omeltte bơ?”

“Đúng vậy.” Nói rồi Nhiếp Minh Viễn uống ngay một hơi nước trái cây.

Cố Hoài Dương nhìn đĩa omelette bơ, “Tôi từng ăn qua một lần trước kia, mùi vị không giống vậy.” Ấn tượng về omelette bơ lúc đầu là một món ăn dầu mỡ nhưng hiện tại ăn vào lại mềm mịn vừa đúng, kết hợp với rau cải vô cùng ngon.

Nhiếp Minh Viễn hứng thú nhìn nam nhân anh tuấn trước mắt, “Vậy mùi vị thế nào?”

“Mùi vị giá rẻ.” Cố Hoài Dương suy nghĩ một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

Nhiếp Minh Viễn không khỏi cười, “Em thật hài hước.”

Cố Hoài Dương nghĩ thầm, y chưa từng ăn thức ăn mỹ vị thế này trước kia, khẩu vị của y mang đậm mùi vị Trung Quốc, không cách nào dễ dàng tiếp nhận một bữa ăn theo kiểu phương Tây, hiện tại món y dùng lại là thức ăn của người Tây, đương nhiên không dễ gì có được đáng về khi ăn đúng nghĩa của người Anh. Cố Hoài Dương lặng lẽ ăn bữa sáng phong phú, nhớ đến Karl nói để y thay thế Lục Hành diễn vai nam thứ chính, do dự một chút thì ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Minh Viễn, “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Em cứ nói.” Nhiếp Minh Viễn mỉm cười nhìn y.

Cố Hoài Dương trong lòng tổ chức lại từ ngữ một hồi mới mở miệng hỏi Nhiếp Minh Viễn, “Vai diễn của Lục Hành thật sự muốn để tôi đảm nhận sao?” Bộ phim kỳ này Nhiếp Minh Viễn là ông chủ đầu tư, nếu diễn viên có thay đổi hẳn là người rõ ràng nhất, cho nên vụ bê bối của Lục Hành hẳn cũng sẽ rõ.

Nhiếp Minh Viễn, thần sắc trấn định không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, “Lúc này Lục Hành không có cách nào trở về tổ kịch để quay, tổ kịch cũng không thể đình chỉ mọi công tác chờ một mình cậu ta, em lúc trước từng thay Lục Hành diễn một cảnh, đạo diễn cảm thấy rất hài lòng cho nên mới quyết định chọn em.”

“Quay được một nửa rồi vẫn có thể đổi diễn viên sao?” Cố Hoài Dương nhíu mày, y biết một khi tổ kịch đã xác định diễn viên rồi sẽ không tùy tiện thay đổi bởi vì nếu đổi sẽ phải tiến hành quay lại từ đầu, sẽ rất hao phí thời gian cùng nhân lực.

“Kế hoạch có nhiều biến hóa, đây là chuyện phát sinh ngoài ý muốn.” Nhiếp Minh Viễn nói xong, mặt không chút thay đổi, ánh mắt trầm tĩnh mà mạnh mẽ nhìn Cố Hoài Dương, khiến cho Cố Hoài Dương không thể nào nghĩ tới việc Lục Hành mất đi vai diễn có liên quan đến hẳn, y không phải là người nghĩ sâu do đó hẳn cũng không sợ y phát hiện hắn diễn trò.

“Anh sao không chọn những người khác?”

Nhiếp Minh Viễn đặt thức ăn xuống, không dấu vết quan sát y, “Thân hình em cùng Lục hành tương tự, trang phục sẽ không cần phải chỉnh sửa, hướng chi có cảnh em cũng đã tham gia đóng thế, không cần phải lại quay.”

28. Mặc Hắc Hoa - Chương 28

“Tôi chưa từng diễn qua vai thứ chính.” Cố Hoài Dương bất an, quay phim điện ảnh và phim truyền hình cần phải có kinh nghiệm, mà kinh nghiệm của y đều chỉ là những vai vô danh tiểu tốt, nếu để y diễn vai nam thứ có lẽ sẽ phát sinh ra một số tình huống không tưởng.

Nhiếp Minh Viễn không ngờ Cố Hoài Dương sẽ thẳng thắn nói ra quá khứ của y, không khỏi hỏi một câu, “Em trước kia đã từng đi casting đúng không?” Thấy Cố Hoài Dương gật đầu lại hỏi tiếp, “Lỡ như người bên sản xuất hỏi em từng có kinh nghiệm hay không, em đều nói không sao?”

Cố Hoài Dương ngẩn ra, đáp án không cần nói cũng biết, ý cười Nhiếp Minh Viễn nhất thời lan đến đáy mắt, “Có lúc em phải nói dối một chút, từ đó mới lấy được cơ hội về mình.”

“Sẽ bị phát hiện...” Cố Hoài Dương lộ ra vẻ mặt lo lắng, đồng thời đem thức ăn trên tay bỏ xuống.

“Tôi không phải muốn em nói dối gạt người mà là trước phải đem cơ hội thu vào người mới có thể phô diễn tài năng.” Nhiếp Minh Viễn thản nhiên nói với y, “Xã hội này rất tàn nhẫn, để sinh tồn một lời nói dối thiện ý sẽ không sao.”

Cố Hoài Dương suy nghĩ lời của Nhiếp Minh Viễn, hồi tưởng lại thời điểm lúc trước y quả thật rất hiền lành, không hiểu được cái gọi tùy cơ ứng biến, một lần nhờ có kinh nghiệm đóng vai tiểu tốt y thuận lợi tham gia tuyển chọn vai nam thứ số ba, khi đạo diễn hỏi y có từng diễn qua loại nhân vật tương tự, y ngượng ngùng trả lời không có, sau mới nhận ra hai chữ “không có” đây của y không nghĩ ngờ đã xóa sạch đường tiền thân của mình, một lần khác trong buổi tuyển chọn nam thứ y trả lời có, kết quả đối phương lại hỏi đó là vai diễn thế nào, lập tức y bị đánh trở về nguyên hình.

Thẳng thắn mà nói, tính cách của y không thích hợp làm diễn viên. Thân là diễn viên không chỉ phải diễn xuất tốt mà còn phải biết quan sát sắc mặt người khác, phải biết ứng biến tùy từng trường hợp, muốn thuận lợi phải biết kéo mối quan hệ, đối với y mà nói là một chuyện vô cùng khó khăn, cho nên cứ mỗi ngày trôi qua y càng thu mình hơn, dần dần mất đi thân phận diễn viên vốn có. Cố Hoài Dương chần chừ nhìn Nhiếp Minh Viễn, đối với vai diễn kia rất không có tự tin, “Anh khẳng định tôi có thể diễn sao?”

“Chỉ cần trải nghiệm qua sẽ thấy không còn khó, tôi đối với em rất có lòng tin.” Biết Cố Hoài Dương đã từng trải qua đả kích nên không còn tự tin, Nhiếp Minh Viễn nhìn y, đôi con người màu vàng tràn đầy năng lượng, “Đây là một cơ hội tốt, chẳng bằng em thử sức đi.”

Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn Nhiếp Minh Viễn, y tổng cảm thấy hần đối với y quá mức tự tin, tâm tư lo lắng nói: “Tôi có thể làm hỏng việc.”

“Em là diễn viên chuyên nghiệp, sẽ không sao đâu.” Lần đầu tiên nhìn thấy y, Nhiếp Minh Viễn thừa nhận hần bị khuôn mặt anh tuấn của y hấp dẫn, nhưng càng quen biết y, hần càng hiểu rõ tính tình của y hơn, y là một khối ngọc thô chưa qua mài dũa.

Cố Hoài Dương lại suy nghĩ đến chuyện khác, “Những người khác sẽ cảm thấy ngoài ý muốn.” Nếu y nhận vai nam thứ, nhân viên trong tổ kịch sẽ có suy nghĩ gì, dù sao lúc trước thân phận của y cũng là nhân viên.

“Em là một người chuyên nghiệp, làm tốt công việc của mình, sẽ không còn ai dám nói lung tung.” Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn trở nên nguy hiểm, “Nhưng nếu có người bát quái, chẳng phải nên bỏ nghề đi làm phóng viên thích hợp hơn sao?”

“Cám ơn anh đã quan tâm đến tôi.” Được Nhiếp Minh Viễn khích lệ, tâm tình Cố Hoài Dương dần tốt hơn, nở một nụ cười sáng lạn.

Ánh mắt Nhiếp Minh Viễn bỗng trở nên thâm thúy, thấy Cố Hoài Dương đứng dậy dọn dẹp bàn ăn, Nhiếp Minh Viễn cũng muốn phụ giúp dọn dẹp nhưng đáng tiếc không phải làm rơi thức ăn thì lại đem thức ăn dư đổ xuống đất, hiển nhiên không quen làm loại chuyện này.

Cố Hoài Dương không khỏi nói, “Để tôi làm được rồi.” Nhiếp Minh Viễn là người có thân phận cao quý, bên người không thiếu người phục vụ, muốn thứ gì đều có người an bài thỏa đáng, hần tiêu xài những thứ tốt nhất, hưởng thụ cuộc sống xa hoa, chỉ một bữa ăn tối thôi đã tiêu hết nửa tháng lương của người bình thường, làm sao có thể đứng ra dọn dẹp chén dĩa, chẳng qua là Nhiếp Minh Viễn thấy y bận rộn nên mới ra tay giúp đỡ, không để cho y cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhiếp Minh Viễn biết hần càng giúp càng rối liền lặng lẽ ngồi xuống ghế sofa nhìn Cố Hoài Dương, lần đầu tiên có cảm giác ngồi không cũng sẽ ngượng ngùng, này chắc chắn có liên quan đến đối tượng là Cố Hoài Dương, hần nhìn y lưu loát đem thức ăn phân loại vứt đi, tay áo vén lên lộ ra cánh tay rắn chắc, da thịt hồng hồng khiến hần chú ý, “Cánh tay em thế nào rồi?”

Cố Hoài Dương cúi đầu liếc nhìn, “Vẫn còn dị ứng.”

“Có cần tôi kêu bác sĩ đến không?”

Cố Hoài Dương lắc đầu, “Không cần đâu, bác sĩ đã đưa thuốc mỡ cho tôi.”

“Thuốc thoa sao?” Nhiếp Minh Viễn cho rằng Cố Hoài Dương rất không để ý đến thân thể mình, mặc dù dị ứng chỉ là bệnh trạng bình thường nhưng nếu kéo dài vẫn không tốt đối với cơ thể.

Cố Hoài Dương cười nói, “Tôi lập tức thoa.” Khi cùng hần dùng cơm lực chú ý đều đặt trên thức ăn, đã quên đi những vết mẩn cảm trên người, ngày hôm qua cũng bởi vì quá mức lộn xộn nên đã quên thoa thuốc.

Nhiếp Minh Viễn quan sát y từ trên xuống dưới, “Những chỗ khác có không?”

“Trên bả vai cũng có.”

“Em có thể tự thoa sao?”

Cố Hoài Dương xấu hổ cười, “Có lẽ phải nhờ đến y tá.”

Nhiếp Minh Viễn nhẹ nhàng đến gần Cố Hoài Dương, nói: “Tôi giúp em thoa.”

“Giúp tôi?” Cố Hoài Dương ngạc nhiên ngẩng đầu lên, vừa vặn Nhiếp Minh Viễn không chớp mắt nhìn y, tầm mắt cả hai liền đụng nhau không khí, khoảng cách gần như vậy, dụng mạo mỹ lệ rõ ràng hiện ra trong mắt, hình ảnh chính mình phản chiếu trong đôi con ngươi kim sắc, không giống như lần đầu tiên cả hai nhìn nhau, lúc này ánh mắt hân hỷ vàng khóa chặt nhất cử nhất động của y, mang theo âm mang u tối, “Cởi áo.”

29. Mặc Hắc Hoa - Chương 29

Cố Hoài Dương căng thẳng, nhiệt khí mãnh liệt phả lên trên mặt, “Tại sao?”

“Tôi giúp em thoa thuốc.” Nhiếp Minh Viễn khom người cầm lên thuốc mỡ trên bàn, nhìn thẳng y, trông mắt sáng mang đậm tia cười vui vẻ.

Cố Hoài Dương sửng sốt, vội vàng nói, “Không cần phiền đến anh đâu...”

Nghĩ đến nếu hắn không giúp y, Cố Hoài Dương sẽ tìm y tá đến giúp, trong lòng Nhiếp Minh Viễn chợt dâng lên một cơn tức giận, không ngừng cố gắng thuyết phục Cố Hoài Dương, “Chúng ta không phải là bạn bè sao? Thoa thuốc cho nhau cũng không tính là phiền toái.”

Cố Hoài Dương liếm hạ lông mi đen nhánh, muốn nói lại thôi, “Rất xấu...” Mặc dù không thấy được tình trạng trên bề vai nhưng chắc chắn là không đẹp mắt gì, huống chi còn phải thoa thuốc lên đó.

Thanh âm Nhiếp Minh Viễn trầm thấp. “Tôi trước kia cũng từng bị dị ứng, so với em còn nghiêm trọng hơn, không cần cảm thấy ngại.”

Hắn cũng từng trải qua bệnh tình tương tự? Lòng Cố Hoài Dương biến hóa vi diệu, y phát hiện Nhiếp Minh Viễn rất rõ lòng người, hắn nói như vậy liền đem khoảng cách giữa cả hai kéo gần lại, nhất thời y chỉ biết nhìn hắn.

Nụ cười Nhiếp Minh Viễn so với ánh trăng còn nhu hòa hơn, chân thành quan tâm, “Tôi hy vọng em mau chóng khỏe lại.”

Đối với hảo ý của hắn Cố Hoài Dương không cách nào cự tuyệt, đưa tay lên đem nút áo cởi ra, chú ý đến ánh mắt Nhiếp Minh Viễn, khẩn trương không thôi nhắc nhở, “Dường như rất tệ... Anh...”

Nhiếp Minh Viễn cười ảm áp, “Không sao, tôi không ngại.”

Cố Hoài Dương ổn định lại cảm xúc, nhận ra Nhiếp Minh Viễn không để tâm đến vết thương của y, yên lòng cởi áo sơ mi. Thân trên xích lỏa tuy gây mà cường tráng, khí chất nam nhân trẻ tuổi anh tuấn dào dạt, bởi vì trường kì luyện tập nên cơ bắp hiện ra khá rõ, đường cong da thịt duyên dáng, làn da bóng loáng tinh tế màu mật ong, thoạt nhìn đặc biệt gợi cảm.

Nhiếp Minh Viễn nhìn y, con ngươi mang theo tia nhìn nguy hiểm, hắn vội kìm chế lại dục vọng đang dần đứng lên, “Nằm xuống giường đi.”

Biết Nhiếp Minh Viễn là muốn giúp y thoa thuốc, Cố Hoài Dương liền nghe theo yêu cầu của Nhiếp Minh Viễn nằm xuống, rất nhanh cảm nhận được Nhiếp Minh Viễn đi tới, ánh mắt chuyên chú rơi trên lưng y, yên lặng ngắm nhìn vết mẩn cảm xấu xí cần thoa thuốc.

“Có phải rất tệ không?” Cố Hoài Dương lúng túng đè nén thanh âm, không nhận được lời đáp của Nhiếp Minh Viễn, trong lòng nháy mắt lạnh đi, lên tiếng lần nữa, “Không cần làm phiền anh đâu, tự tôi sẽ nghĩ biện pháp...”

Chống hai cánh tay lên giường muốn ngồi dậy, tiếp theo lại bị một lực đạo nhẹ ấn xuống, thanh âm giàu từ tính phát ra, mùi hương gỗ hồng mộc bao bọc lấy người y, “Tình trạng không có nghiêm trọng, thoa thuốc là ổn thôi.”

Cố Hoài Dương trầm mặc nằm lỳ trên giường, từ trong lời nói của Nhiếp Minh Viễn nhận ra được sự chân thành, vết mẩn cảm thê thảm trên bả vai y đã không thành trò hề trong mắt hắn, cũng chính vì vậy mà y lại càng không được tự nhiên, thậm chí có ý tưởng muốn cự tuyệt hảo ý của hắn.

Một đôi bàn tay sạch sẽ khẽ chạm lên xương bả vai y, ngón tay dính thuốc mỡ chạm nhẹ lên da, thuốc mỡ hương bạc hà lành lạnh tiếp xúc da thịt, Cố Hoài Dương lúc này mới nhận ra được phần da mẩn cảm kia nóng rát như lửa, không cần nhìn cũng biết tình trạng rất không tốt, thế mà Nhiếp Minh Viễn lại trực tiếp lấy tay chạm vào, Cố Hoài Dương nhin không được nhắc nhở, “Sẽ bị lây nhiễm, anh nên dùng bao tay đi...”

“Dị ứng sẽ không lây.” Thanh âm trầm thấp của Nhiếp Minh Viễn rơi bên tai, hơi thở nóng chấy nhượng một bên tai Cố Hoài Dương đỏ lên, nhạy cảm phát hiện Nhiếp Minh Viễn cách y rất gần, quay đầu nhìn, Nhiếp Minh Viễn ngồi dậy, nhìn y, cùng y giữ một khoảng cách an toàn. Không khí ái muội nháy mắt tiêu tán.

Cố Hoài Dương không khỏi thở phào một hơi, yên lặng cầu nguyện Nhiếp Minh Viễn thoa thuốc nhanh một chút, cũng không hiểu vì sao, rõ ràng cùng là nam nhân với nhau, Nhiếp Minh Viễn giúp y thoa thuốc lại khiến y khấn trương, tựa như cảm giác lần đầu bước chân lên sân khấu.

Cảm nhận được thuốc mỡ lưu lại trên địa phương mẩn cảm, thông qua ngón tay chậm rãi di chuyển trên làn da nhạy cảm, từ bả vai đến lưng, từ lưng đến cánh tay, rồi đến vòng eo, xúc cảm trên lưng truyền đến đặc biệt chân thật, hơi thở cuồng dã để lại nhiệt độ trên eo... Giờ phút này y không thấy được bàn tay trắng nõn rơi nơi vị trí hồng, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa hồ như thứ phía dưới là một món đồ sứ thượng hạng.

30. Mặc Hắc Hoa - Chương 30

Cảm nhận được thuốc mỡ lưu lại trên địa phương mẩn cảm, thông qua ngón tay chậm rãi di chuyển trên làn da nhạy cảm, từ bả vai đến lưng, từ lưng đến cánh tay, rồi đến vòng eo, xúc cảm trên lưng truyền đến đặc biệt chân thật, hơi thở cuồng dã để lại nhiệt độ trên eo... Giờ phút này y không thấy được bàn tay trắng nõn rơi nơi vị trí hồng, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa hồ như thứ phía dưới là một món đồ sứ thượng hạng.

Cố Hoài Dương cả người sợ hãi chịu đựng cảm giác tê dại, ước chừng eo y cũng có dấu hiệu dị ứng nên Nhiếp Minh Viễn mới hảo tâm giúp y bôi thuốc, y đem khuôn mặt phiến hồng chôn chặt trong gối đầu mềm mại, ản nhẫn chịu. Nhiếp Minh Viễn không chớp mắt nhìn chăm chăm Cố Hoài Dương, phát hiện hắn giả vờ thoa thuốc mà lên sờ hồng y, Cố Hoài Dương vẫn như cũ ôn thuận nằm yên trên giường, chợt có cảm giác chột dạ giật giật ngón tay, rồi đi, “Xong rồi!”

“Ừ.” Cố Hoài Dương thở phào nhẹ nhõm ngồi dậy, cầm lấy áo sơ mi bên cạnh mặc vào.

Nhiếp Minh Viễn chú ý đến cái áo sơ mi màu xám tro y đã mặc từ lúc đến bệnh viện, hiện giờ không khí nóng bức, y lại mới bôi thuốc, quần áo cần phải khô thoáng, suy nghĩ một chút lấy từ trong túi Gucci luôn mang theo bên người ra một cái áo sơ mi, đưa cho Cố Hoài Dương.

“Mặc bộ này đi.”

Cố Hoài Dương giật mình nhìn hắn, “Không cần...”

Nhiếp Minh Viễn cười nói, “Đây là áo để thay, chờ sau khi em xuất viện đem trả lại cho tôi là được.”

“Cám ơn.” Cố Hoài Dương chăm chú, ánh mắt nhìn thẳng Nhiếp Minh Viễn, bởi vì đột nhiên phải vào bệnh viện nên y không có mang theo quần áo để thay, hành động của Nhiếp Minh Viễn lúc này thuận tiện giúp y một chuyện.

Nhìn Cố Hoài Dương xích lõa thân trên, hướng hắn nở nụ cười trong sáng, không cần nghi ngờ đối với một Nhiếp Minh Viễn đang khắc chế chẳng khác nào khiêu khích... thanh âm vốn đã trầm lại mang theo chút khàn, “Mau thay đi.”

Cố Hoài Dương không biết Nhiếp Minh Viễn đang cực khổ đấu tranh tư tưởng, cúi đầu mặc áo sơ mi của hần vào, áo vẫn chưa mặc xong ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ thanh thúy, Nhiếp Minh Viễn tự nhiên bước ra mở cửa. Ngoài cửa chính là bác sĩ đã khám bệnh cho Cố Hoài Dương, Lâm Dục. Lâm Dục là bạn của Nhiếp Minh Viễn, thấy Nhiếp Minh Viễn xuất hiện trong phòng, tiếp đến liếc nhìn Cố Hoài Dương ngồi trên giường thay áo, trên gương mặt thanh tú không khỏi hiện lên tia cười châm chọc, “Đường như tớ đến không đúng lúc thì phải?”

“Nói bậy cái gì đó.” Nhiếp Minh Viễn lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Dục một cái.

Lâm Dục bước vào phòng bệnh mới phát hiện ra gã hiểu lầm, trên người Cố Hoài Dương vẫn còn mùi thuốc nồng đậm chưa tiêu tán, ngoài suy nghĩ của gã, Nhiếp Minh Viễn bắt quả chỉ là giúp Cố Hoài Dương thoa thuốc mà thôi, nhưng sự tình chẳng lẽ lại đơn giản như vậy? Gã biết Nhiếp Minh Viễn đến bệnh viện để thăm nghệ sĩ của công ty, Nhan Nhu, nhưng hần ở phòng bệnh của Nhan Nhu chưa đến một phút đồng hồ đã rời đi, hiển nhiên so với cô nàng, hần quan tâm Cố Hoài Dương nhiều hơn, do đó thuốc gã kê cho y cũng đều là loại tốt nhất.

Lâm Dục kiểm tra thân thể Cố Hoài Dương một lần nữa, xác định dị ứng đã thuyên giảm mới nói với Cố Hoài Dương, “Tình trạng của cậu chuyển biến rất tốt, truyền dịch hết ngày hôm nay có thể về.” Dứt lời, ánh mắt Nhiếp Minh Viễn liền nhìn sang.

Chỉ có Cố Hoài Dương cao hứng hỏi, “Hôm nay có thể về nhà sao?”

Lâm Dục vừa nhìn đã thấy Nhiếp Minh Viễn không đồng ý để Cố Hoài Dương ra viện nhanh như thế, có lẽ là do tình huống của y khi mới đến bệnh viện vô cùng nghiêm trọng nhưng hiện giờ y đã thuyên giảm, liền quay đầu, cho hần một ánh mắt yên tâm, rồi sau đó cùng Cố Hoài Dương nói, “Sau khi trở về nhớ uống thuốc đúng giờ giấc, mỗi một chỗ dị ứng trên người đều phải bôi thuốc qua, nhưng nhớ không được bôi lên mặt.” Nơi dị ứng nghiêm trọng nhất của y là mặt, chỉ cần trên mặt có chuyển biến tốt cũng không cần phải ở bệnh viện nữa.

“Hảo.” Cố Hoài Dương thoải mái đáp ứng, nằm trong bệnh viện tất nhiên vẫn phải chi trả viện phí nhưng nhờ có quan hệ với Nhiếp Minh Viễn tiền phải chi rất ít, hiện tại bác sĩ đã đồng ý cho xuất viện, đương nhiên y muốn mau chóng rời khỏi.

Lâm Dục quan sát Cố Hoài Dương, muốn từ trên người y tìm ra chỗ hấp dẫn Nhiếp Minh Viễn, sống lưng bất thành linh lạnh cóng, hơi quay đầu mới thấy Nhiếp Minh Viễn trừng mắt nhìn gã, Lâm Dục vội thu hồi ánh mắt, tổng cảm thấy lần này Nhiếp Minh Viễn dường như rất nghiêm túc.

Cùng chung ý tưởng Nhiếp Minh Viễn thật lòng nghiêm túc còn có tiểu thư ký Đường Vũ, anh ta tuy không biết Nhiếp Minh Viễn đang nghĩ gì, nhưng đem Lục Hành trấn áp sau đó giao vai diễn cho Cố Hoài Dương, bất kể vô tình hay cố ý, Cố Hoài Dương đều thu hút sự chú ý của anh.

Cố Hoài Dương nhận được điện thoại của Đường Vũ lúc vừa mới về đến nhà, y vừa đổi giày vừa nghe điện thoại, nghe được Đường Vũ muốn y sáng mai đến Canh Giờ ký hợp đồng, nhất thời cả kinh luôn miệng hỏi, “Anh xác định muốn cùng tôi ký hợp đồng sao?”

“Ừ, hợp đồng tôi đã chuẩn bị, ngày mai gặp sẽ bàn bạc kĩ lưỡng hơn.” Thanh âm Đường Vũ thông dong mà ưu nhã, không dư thừa đưa ra đáp án, “Sáng mai chín giờ, tuyệt đối không được đến trễ.” Sau đó liền cúp điện thoại.

31. Mặc Hắc Hoa - Chương 31

Đến nước này vai diễn thật sự đã giao cho y rồi! Cố Hoài Dương kinh ngạc nhìn điện thoại, lực tinh thần vẫn chưa quay trở lại thì một tin nhắn khác lại đến, mở ra xem, là địa chỉ công ty cùng với một số tài liệu Đường Vũ gửi đến. Mặc dù trước đó Karl đã nói cho y biết, muốn y thay Lục Hành tiếp nhận vai diễn,

nhưng nhanh như vậy liền có người chứng thực, mang đến cho Cố Hoài Dương một cảm giác sấm rền gió bắc.

Trước kia vô số lần ảo tưởng sẽ có công ty gọi điện cho y, muốn y ký hợp đồng sau chụp diễn, nhưng từ đầu đến cuối cơ hội đó mãi không đến, chuyện hiện tại chẳng khác nào nằm mộng, có khi nào là do Nhiếp Minh Viễn giúp y? Y biết trong giới giải trí cạnh tranh rất khốc liệt, dù có được khuôn mặt ưa nhìn cũng sẽ không có ai sẵn lòng cầu xin giúp người một cơ hội, nếu như người khác thật cho người một con đường, nói rõ đối phương muốn từ trên người người kiếm được lợi ích, mà y chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, căn bản không có ích lợi gì.

Cho nên chẳng qua là trùng hợp? Giống như Nhiếp Minh Viễn đã nói, hình thể y cùng Lục Hành tương đồng, trang phục không cần phải chỉnh sửa, kỹ năng diễn xuất cũng được phó đạo diễn chấp nhận nên mới để y nhận vai diễn đó. Từng dòng suy nghĩ cuốn tới, thủy chung không có biện pháp để ổn định tâm tình, Cố Hoài Dương lấy điện thoại ra tìm trong đó một dãy số, soạn một tin nhắn cho Nhiếp Minh Viễn, nghĩ một chút lại xóa đi.

Đã khuya lắm rồi, Nhiếp Minh Viễn có lẽ cũng đã nghỉ ngơi. Cố Hoài Dương cúi đầu nhìn áo sơ mi trên người, áo là Nhiếp Minh Viễn cho mượn, nhớ đến ngày mai đến tổng công ty Canh Giờ có thể nhìn thấy hắc, vội vàng cởi áo sơ mi ra đi tắm.

Buổi sáng bảy giờ, nắng sớm xuyên qua rèm cửa sổ rơi xuống căn phòng ngủ an tĩnh, bên trong vốn đơn sơ bỗng mang một tầng ánh sáng ấm áp. Phòng ngủ bố trí đơn giản, đối diện cửa sổ là một cái bàn trà, trên bàn có máy tính và một số vật dụng linh tinh, kế bên bàn trà là một cái giường đôi, Cố Hoài Dương nằm trên giường mở mắt tỉnh dậy. Mở mắt ra, đập vào mắt chính là trần nhà màu trắng, Cố Hoài Dương lật người muốn ngủ, nghĩ đến sáng nay còn phải có việc để làm, đành nhận mệnh bò xuống giường, nửa tỉnh nửa mơ vào phòng tắm rửa mặt.

Xuyên qua tấm gương là khuôn mặt dị ứng đã khôi phục như cũ, ngay cả trên lưng cũng không còn cảm giác nhột nhột ngứa ngứa, tâm tình Cố Hoài Dương nháy mắt tốt lên, nhanh chóng rửa mặt xong rồi trở lại phòng ngủ chọn y phục mặc đến công ty. Y mang theo tài liệu và áo sơ mi Nhiếp Minh Viễn đã cho mượn rời nhà, chạy đến chỗ chờ xe buýt.

Bốn mươi phút sau Cố Hoài Dương đến tổng công ty Canh Giờ, một tòa nhà năm mươi tầng sừng sững cao quý, người tới đây đều có mong muốn hiện thực hóa giấc mộng minh tinh. Cố Hoài Dương bước vào cửa, đại sảnh hoa lệ khiến người ta kinh sợ, sau bàn dài làm bằng đá cẩm thạch trắng là một mỹ nữ tóc đen đáng vẻ đoan trang, mỉm cười nhìn y đi tới, “Chào anh, phóng viên bên ngoài đến cần phải đăng ký.”

Y thoạt nhìn rất giống phóng viên sao!? Cố Hoài Dương âm thầm quan sát y một phen, phát hiện y ăn mặc quá mức đơn giản, vĩnh viễn đều là áo sơ mi trắng cùng quần jeans, khoác áo ngoài màu đen, trong mắt y như vậy đã rất kì công, nhưng cũng chỉ có mình y nghĩ vậy. Y nhìn mỹ nữ trước mắt, áo sơ mi ủi phẳng phiu không tỳ vết, nam nhân tới lui đều một thân tây trang cà vạt anh tuấn, y ăn mặc thế này hiển nhiên không phù hợp. Khó trách cô nàng lại gọi y như vậy, y căn bản không thích hợp với không khí thương nghiệp của Canh Giờ, Cố Hoài Dương ổn định tâm tình, nhìn cô nàng nở nụ cười, “Tôi đến gặp Đường Vũ tiên sinh, ngày hôm qua anh ấy có hẹn tôi chín giờ gặp mặt.”

“Làm phiền anh chờ một chút.” Cô nàng lễ phép nói, liên hệ với Đường Vũ xác nhận thực hư, sau đó cúp điện thoại duyên dáng đưa tay chỉ một phương hướng cho y, “Xin mời anh vào thang máy số mười bên phải, lầu năm mươi thưa anh.”

Cố Hoài đem giấy đăng ký đưa lại cho cô, “Cảm ơn cô.” Xoay người hướng chỗ thang máy đi tới.

Đã đến giờ đi làm, nhân viên Canh Giờ ai nấy vội vàng vào thang máy lên phòng làm việc, mà Cố Hoài Dương đứng ở chỗ thang máy số mười lại không có ai đứng chờ, y một mình vào trong thang máy lên tầng năm mươi. Cửa thang máy mở ra, hiện vào trong mắt là khu làm việc to lớn, màu trắng chủ đạo bao phủ toàn bộ, căn phòng được chia ra làm nhiều khu vực lấy vách tường thủy tinh ngăn cách, máy tính, điện thoại, máy fax được đặt ngay ngắn cố định tại một vị trí, lối đi ở giữa lát thảm bông mềm mại.

Mỗi người đều bận rộn với công việc của mình, có người ngồi trước máy tính, người lại cầm văn kiện đứng ở hành lang trao đổi, trên mặt luôn biểu hiện ý cười phong phú, Cố Hoài Dương đặt chân vào, có loại cảm

giác không dung nhập được mà ngượng ngừng, luống cuống tay chân, ước chừng ít phút sau vẫn không biết phòng làm việc của Đường Vũ ở đâu, Cố Hoài Dương hỏi một vị nhân viên, đối phương liền chỉ cho y.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-than-mac-hac-hoa>